

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

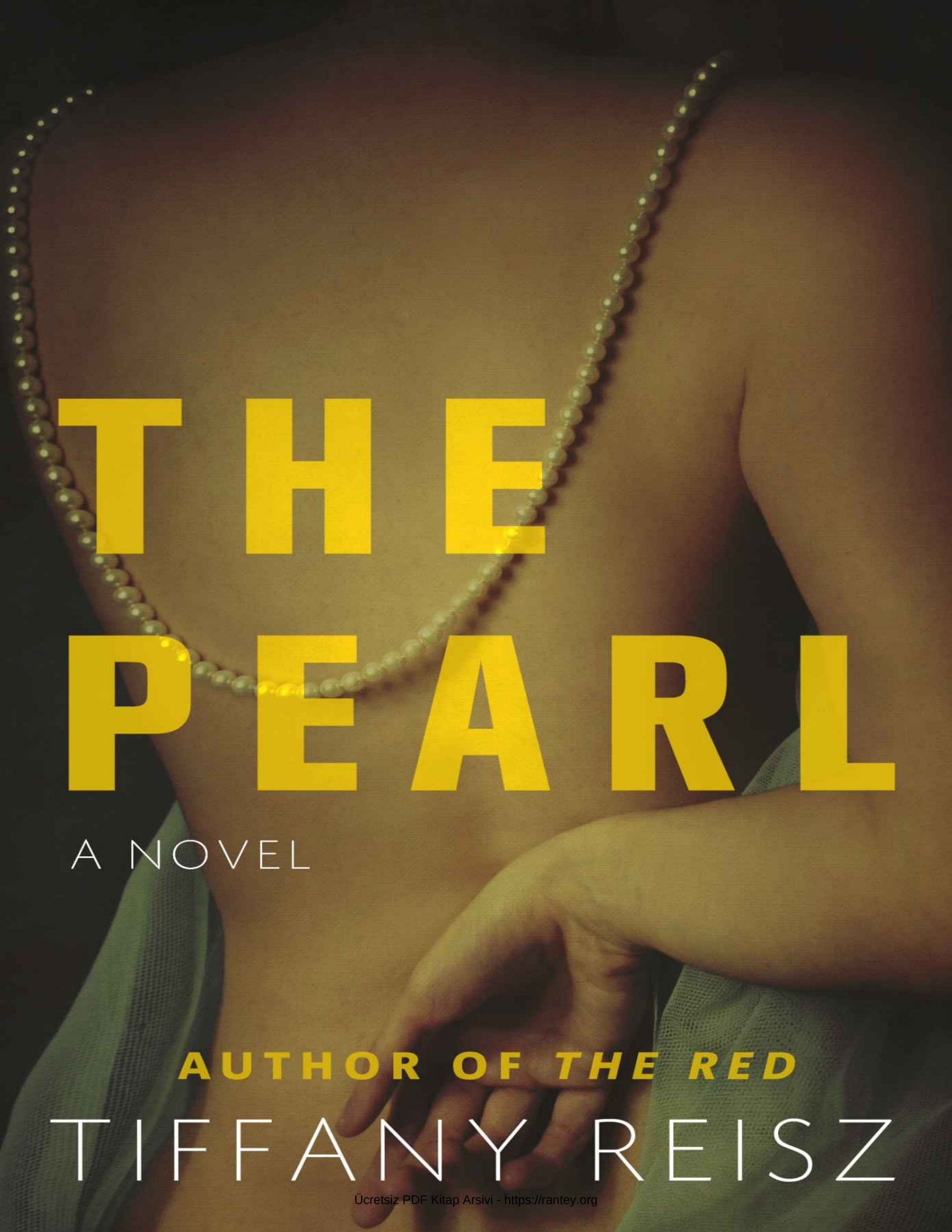
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE PEARL

A NOVEL

AUTHOR OF *THE RED*

TIFFANY REISZ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Tiffany Reisz'den Godwick'lerin dünyasında geçen yeni bir bağımsız erotik fantezi ([The Red](#), [The Rose](#)).

Lord Arthur Godwick, küçük kardeşinin The Pearl Hotel'in sahibi Regan Ferry'ye gırtlığına kadar borçlu olduğunu öğrenince, hesabı onun yatağında kapatmayı kabul eder.

Çok geçmeden yakışıklı ama sorunlu Arthur, erotik bir intikam oyununda piyon olduğunu ve sevgilisi de dahil olmak üzere hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını keşfeder.

"Bu erotizm doğru yapılmış." - Publishers Weekly (Yıldızlı Eleştiri) İnci hakkında

GODWICKS SERISI İÇİN ÖVGÜLER

"Kışkırtıcı." - O Magazine, The Red hakkında

"Lezzetli bir şekilde sapkın... Anne Rice'in 'Beauty' serisine benziyor." - Library Journal (Yıldızlı Eleştiri) Kırmızı

"A Keyifli, kötü peri masalı." - Akıllı Sürtükler, Kırmızıdaki Çöp Kitaplar

"Bu erotik doğru yapılmış." - Publishers Weekly
(Starred Review) İnci üzerine

"...yüksek sanatı ve sürükleyici düzyazıyı Yunan efsanesindeki ünlü çiftlerin şehvetli buluşmalarıyla güzelce harmanlıyor... uhrevi, iç gıcıklayıcı bir çaba." - Library Journal (Starred Review) Gül hakkında

"Okuyucuları içine çekecek..." - BookPage on The Rose

"[A] Ayın en iyi romanı." - Goodreads Kırmızı hakkında

"Zeki ve ilgi çekici." - Kırmızı üzerine NPR

Frida Kahlo'ya

ithaf edilmiştir
Remedios Varo
Leonora Carrington
Evelyn de Morgan
Bridget Bate Tichenor
Baya Mahieddine
Alma Thomas
Georgia O'Keeffe
Artemisia Gentileschi
Bridget Riley
Tamara de Lempicka

ve eline fırça alıp kendini ölümsüz kılan tüm kadınlara

Ölmesinler diye çiçekleri boyuyorum.

FRIDA KAHLO

BÖLÜM I

ŞEMSIYE

TGün, genç Lord Arthur Godwick için her zamanki gibi ilerledi, ama garip bir hal aldı.

Kırmızı yağmurluklu ve kırmızı Wellington çizmeli genç bir kadın Piccadilly'deki Godwick konağının kapısını çaldığında. Kapıyı açtığında ilk düşüncesi "kırmızı alarm" oldu.

Genç ve güzel bir kadındı, yay gibi dudakları muzip bir gülümsemeye dönüşmüştü, sanki başı beladaydı ve henüz bunu bilmiyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Arthur kırmızılı kıza sordu.

"Siz Lord Arthur Godwick misiniz?" Aksanı kesinlikle Doğu Yakası aksanıydı, bu da "Lord" kelimesinin kulağa şaka gibi gelmesine neden oluyordu.

"Suçlu."

Ona küçük bir zarf uzattı, krem rengindeydi ve düğün davetiyesi gibi ağır bir kâğıda basılmıştı.

"Bu nedir?" diye sordu zarfı alırken. Zarfın üzerinde adı yazıyordu ama cevap alamadı. Kafasını kaldırdığında, kırmızı yağmurluklu kız çoktan demir kapıya varmış, sonra kapıdan geçmiş, sonra kaldırıma çıkmış ve sonra... gitmişti.

Tuhaf. Arthur'a daha önce hiç elden teslim edilen bir not olmamıştı.

Yavaşça not kartını çıkardı. The Pearl'den otel kırtasiyesi. Orayı iyi biliyordu. Kız kardeşi

kısa bir süre önce orada evlendi. Otelin adı dış kapağın üzerinde tamamen siyahtı ve A'nın ortasına beyaz bir inci yerleştirilmişti.

Kardeşinle konuşmamız gerek, içeride yazıyordu. The Pearl, çatı katı, saat 5 yönünde.

Not sadece R harfi ile imzalanmıştır.

"R" kimdi ve Charlie bu sefer ne halt etmişti? Bugünlerde onu tanıyan her şey olabilir. Kumar mı? Başı belada bir kız mı? Başbakanı mı yumruklamıştı?

Öfkeden kuduran Arthur, merdivenlerden yukarı, konağın ikinci katındaki odasına doğru yürüdü. Saat dördü çoktan geçmişti. Kot pantolon ve tişört giymişti ama çorap, ayakkabı ve cekete ihtiyacı vardı. Hepsini giydi, anahtarlarını ve cep telefonunu aldı. Cüzdanına sığabildiği kadar nakit para doldurdu. Büyük ihtimalle Arthur bu gece bir şeyin hasarını ödeyecekti. Kırık bir vazo. Kırık bir burun. Kırık bir kalp.

Kasım ayı olmasına ve yağmur tehdidine rağmen Arthur parktan Mayfair'e doğru yürümeye karar verdi. Charlie'yle kaçınılmaz yüzleşmesinden önce zihnini boşaltması gerekiyordu. Başka bir otel olsaydı bu kadar endişelenmeyebilirdi ama burası The Pearl'dü.

Kraliçe Victoria zamanında, elinde konaktan başka bir şey kalmayana kadar tüm parasını fahişelere ve kumarhanelere harcayan ve sonra artık ona da sahip olmayan dağılmış bir lordun Londra'daki gösterişli konağı olarak hizmet vermişti. Satıldı ve yedi katlı bir otele dönüştürüldü. Bugünlerde yeterince saygın görünen bir yer. Beyaz ve pırıl pırıl, siyah tenteli, kaliteli yemekler. Turist tuzağı değil. Zenginler ya da unvanlılar için bir sığınak. Genellikle ikisi de. İçerisi ağır meşe panellerle karanlıktı, mobilyalar Edward döneminden kalmaydı, ışıklar bulanık ve loştu. Yaşlanan lordların düşmüş cenneti.

Burası aynı zamanda bir geneleviydi, dolayısıyla aile bağlantısı.

Arthur'un kardeşi için duyduğu korku bu yüzden.

Otelin geçmişini ablası Lia'dan öğrenmişti. Ona büyük büyükbabalarının

Lord Malcolm en parlak döneminde The Pearl'ün demirbaşydı, bekâr bir beyefendi olarak orada yaşıyor ve kötü hayatının neredeyse her gecesi orada çalışıyordu. Lia bu yüzden orada evlenmişti. Ne de olsa o bir Godwick'ti.

Arthur saat beşten hemen önce geldi. Çift kapının üzerindeki siyah demir tabelada THE PEARL yazısına bakarken ilk yağmur damlaları düşmeye başlamıştı. Aceleyle içeri girdi ve sanki oraya aitmiş gibi lobide ilerledi. Bir unvanı ve parası vardı. İnci'ye girmek için gereken tek şey buydu. Eğer sıkıştırılırsa, elinde bir de not vardı; katılmak istemediği bir partiye davetiye.

Lobiden pırıl pırıl parlayan altın asansörlere doğru ilerlerken, burada tanışmış, burada uyumuş, burada yemek yemiş ve burada sevişmiş binlerce lord ve sanayicinin purolarının kokusunu hâlâ alabildiğini hayal etti. Elbette sevişmek asıl cazibe merkeziydi. Arthur buraya, küçük kardeşini birinin yatak odasının ya da banyosunun zemininden kazımak için çağrıldığını tahmin etti.

Ve bunu yapacaktı. Ailesi Noel'e kadar New York'ta olduğu için birinin yapması gerekiyordu. Şu anda Londra'da olsalar bile, Charlie'den çoğunlukla ellerini çekmişlerdi. Arthur'a on sekiz yaşında olduğunu hatırlatmayı seviyorlardı. En küçüklerinin kendi ayakları üzerinde durma zamanı gelmişti.

Ama ya Charlie ayakta durmaya çalışırken düşerse? Arthur talep ederdi. Bu durumda kendini nasıl kaldıracağını öğrenmesi gerekecek.

Onlar için söylemesi kolay. Charlie sabahın dördünde, evin yolunu bulamayacak kadar sarhoşken onları aramadı. Charlie bir barda kavga çıkardığı için polis tarafından gözaltına alındığında telefona cevap verenler de onlar değildi. Hayır, Arthur'du. Her zaman Arthur. "Kral Arthur," diye bağıırdı kardeşi sarhoşken. "Kral Arthur yine günü kurtardı."

Asansör Arthur'u en üst kata çıkardı. Koridorun sonunda, üzerinde PENTHOUSE yazan pirinç bir levhanın bulunduğu bir dizi büyük çift kapı buldu.

Sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı, sonra kapıyı çaldı. Ona notu veren sarışın kapıyı açtı. "Terasta," dedi kız. "Kardeşinle birlikte."

Uzak duvar boyunca uzanan ve dışarıya açılan bir dizi Fransız kapısını işaret etti. Arthur ona teşekkür edemeden kadın çatı katından çıktı ve Arthur'u girişte tek başına bıraktı.

Arthur'un süitin içini gördüğündeki ilk düşüncesi, kardeşinin bugünlerde çok yüksek çevrelerde uçtuğu oldu. Daha önce hiç bu kadar görkemli, bu kadar çökmüş bir otel odası görmemişti ve ailesiyle tatile çıktığında dünyanın en iyi otellerinden bazılarında kalmıştı. Duvarlar siyah süslemeli altın damask duvar kağıdıydı. Siyah porselen mermer şömineli devasa bir gazlı şömine oturma odasına hâkimdi. Şöminenin sağında, lüks bir yatak odası bulacağını hayal ettiği ikinci kata çıkan kıvrımlı bir merdiven vardı. Siyah deri koltuklar şömineyi çevreliyordu ve şöminenin üzerinde siyah yağmurluk giymiş ve elinde şemsiye tutan genç ve güzel bir kadının yağlı boya tablosu asılıydı. Düzinelerce galeriye sahip bir sanatseverin oğlu olan Arthur, terasa çıkarken tablonun önünden geçerken refleks olarak çerçevenin üzerindeki plakete baktı. Şemsiye, Ukraynalı-Fransız ressam Marie Bashkirtseff'e aitti. Tipik, yavan, seri üretim otel sanat eserlerinden değildi.

Arthur terasa varmak üzereyken yanında durdu. altın kadife bir şezlonga uzandı. Koltuğa bir tablo daha yerleştirilmişti, hemen tanıdığı bir başka orijinal tabloydu bu.

Üç parçalı takım elbise giyen, siyah saçlı, koyu renk gözlü, dudaklarında zarif bir gülümseme olan yakışıklı bir beyefendiydi... Lord Malcolm Godwick, Godwick'in on üçüncü kontu. Bu portreyi en son Godwick'in atalarından kalma malikânesi Wingthorn'un kutsal salonlarında asılı olarak görmüştü. Şimdi orada olmalıydı, peki burada ne işi vardı?

Arthur hızla Fransız kapılarına gitti ve camlardan birinin arkasından baktı. Bir an için, manzara

O kadar tekinsizdi ki, şöminenin üzerindeki tablonun canlandığını düşündü. Bir kadın yağmur altında terasta duruyordu, siyah trençkotu dar belini sıkıca sarmış, siyah şemsiyesi başının üzerindeydi.

Hayata gelen bir resim değil. Sadece bir tesadüf. Şemsiyesi biri tarafından tutuluyordu, şehre bakan genç bir adam. Arkasını dönmesine gerek yoktu. Arthur o pas rengi saçları nerede görse tanırdı.

Kapıyı iterek açtı ve geniş bahçe terasına adım attı. Bahçe o kadar çok yeşil bitki ve küçük ağaçla doluydu ki, sanki minyatür bir ormanda yürüyor gibiydi. Doğruca demir parmaklıklara gitti ve kardeşinin yüzünde tam bir yenilgi ifadesi olduğunu gördü. Charlie şemsiyeyi tutuyor ve kendi ayakta kalmasına bakıyordu.

"Ne halt ediyorsun sen?" Arthur eliyle yüzünü yağmurdan koruyarak tısladı. Charlie cevap vermeye fırsat bulamadan Arthur kadına döndü. "Sen kimsin ve neden kardeşimi dondurucu yağmurda şemsiyeyi tutmaya zorluyorsun?"

Arthur nedense çok daha yaşlı bir kadın bekliyordu -belki de notundaki emredici ton yüzünden- ama hayır, gençti. Otuz yaşlarındaydı. Sol omzunun üzerinden uzun bir Fransız örgüsüyle sarkan kestane rengi kahverengi saçları vardı. Yüzü çok güzeldi; gözleri geniş, zeki ve yağmur gibi griydi. Soluk zeytin rengi teni. Şeftali dudakları, dolgun ve yumuşak. Ceketinin altına beyaz yakalı bir gömlek giymiş, zarif boynuna inci bir gerdanlık dolamıştı.

Charlie şemsiyeyi başının üzerinde tutarken o ne yapıyordu? Korkuluktaki piriç halkaya tünemiş bir kuzgunu çiğ etle besliyordu.

"İşler görüldüğü gibi değil," dedi Arthur'a. "Kardeşin benim için tutmayı teklif etti. Değil mi Charlie?"

Charlie duygusuzca başını salladı. Kadındaki bir şey, Arthur'a bakışı, çok soğukkanlı ve üstün, onu bir tür buz kraliçesiyle karşı karşıya olduğuna ikna etti.

Başka kim on sekiz yaşındaki bir genci soğuk sonbahar yağmurunda elinde şemsiyesiyle bekletebilir ki?

"Charlie, içeri gir," dedi Arthur.

Kardeşi yerinden kımıldamadı. Muhtemelen annelerinden "ödünç aldığı" kredi kartıyla aldığı aptal dar kot pantolonu ve deri ceketleyle orada duruyordu.

"İçeri gir ve ısın," dedi Arthur, bu kez daha sert bir sesle. "Bunu ben halledeceğim."

Kadın kuzguna gülümseyerek, "Gidebilir ama ben bebeği beslerken birinin şemsiyemi tutması gerekiyor," dedi.

Arthur gözlerini devirdi. Avucunu açarak, şemsiyeyi sıkıca tutmakta olan Charlie'den aldı.

Arthur şemsiye görevini devralırken, Charlie başını eğdi ve mutsuz bir "Üzgünüm" diye fısıldadı.

Arthur kolunu kardeşinin boynuna doladı. Elinde değildi. Charlie kucaklamaya karşılık vermedi ama itiraz etmeden kabul etti.

Charlie çatı katında kayboldu. Arthur, kadının kuzguna bir lokma daha et vermesini izledi. Kuzgun kırmızı eti kadının parmaklarının arasından aldı, o kadar iyi eğitilmişti ki kadının diğer elindeki kasap kâğıdının içindeki kanayan et parçasını görmezden geldi.

". Bu sefer ne yaptı?" Arthur sordu.

Gülümsedi. "'Merhaba, nasılsınız?' demeye ne oldu?"

"Merhaba," dedi. "Nasılsınız? Charlie bu sefer ne yaptı ve neden içeride bizim resimlerimizden biri var? Daha iyi misin?"

"Çok daha iyi."

"Merhaba."

Bu kuzgundan geldi. Arthur gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Bu kuş az önce konuştu mu?"

Kadın hafifçe güldü. "Öyle yaptı." Sesi şaşırılmış gibiydi. "Bunu daha önce hiç kimsenin önünde yapmamıştı.

Ama ben. "Merhaba" ve "bebeğim" dışında pek bir şey söylemiyor. Bu Gloom. Gloom, bu Lord Arthur Godwick. 'Merhaba lordum' de."

"Merhaba, bebeğim."

Arthur kendine rağmen gülümsedi -daha önce hiç bir kuş tarafından flört edilmemişti- ve "Merhaba Gloom," diye cevap verdi.

Akşam tuhaf, rüya gibi bir nitelik kazanmıştı. Kırmızı yağmurluklu kızın çağrısı. Gümüş grisi bulutlar, tepelerinde dolaşan sirk çadırları gibi şişman. Konuşkan bir kuzgunu besleyen zarif buz kraliçesi.

"İstersen onu okşayabilirsin," dedi. "Yemek yerken keyfi yerinde oluyor. Sadece parmaklarınıza dikkat edin. Yediği et türü konusunda çok seçici değildir."

Arthur dayanamadı. Elinin tersini kaldırdı ve kuşun ipeksi siyah göğüs tüylerini okşadı. "Charlie'nin ne yaptığını söylemek için ne kadar beklersen o kadar korkuyorum."

"Biliyorum."

"Lütfen?"

"Ah, peki, lütfen dediğinize göre. Kardeşiniz son on gecedir varlığıyla bizi onurlandırdı ve epey bir fatura biriktirmeyi başardı."

Arthur iç çekti. "Ne kadar?"

"Yüz bin dolar."

Kuzgun onun parmaklarından bir ısırık daha aldı.

Arthur bakakaldı. "Yüz bin dolar mı? Şaka yapıyor olmalısın."

Hangi odanın geceliği on bin dolar?"

"Sadece oda değil. Oda servisi sipariş etti."

Arthur sessizce inledi. Oda servisi. Kahve, çay ve günün çorbasını kastetmiyordu. Odasında ona hizmet eden bir kızıdan bahsediyordu. Babasının bir keresinde şakayla karışık söylediği gibi, oda serviksi.

"Ve sen de onun yüz binlik bir fatura hazırlamasına izin mi verdin?" Arthur söyledi. "Neden?"

"O bir kontun oğlu. Neden yapmayayım?" Umursamaz ve zarif bir omuz silkme hareketi yaptı. "Biz özel konuklarımıza

ama hesap altı haneli rakamlara ulaştığında çağırıyoruz. Otel politikası."

Arthur bulutlarla kaplı gökyüzüne baktı. Siyah bir şemsiyenin altında büzüşerek bu konuşmayı yapmak tuhaftı. Birbirlerine çok yakın duruyorlardı, aralarında bir karış bile yoktu. Onun kokusunu alabiliyordu, akşam sisi gibi. Yoksa sadece tenindeki yağmur kokusu muydu?

"Yüz bin dolar benim boyumu aşar," dedi. "Ailemi aramam gerekecek."

"Gerek yok. Hesabı ödedi. Nakit yerine bir tablo kabul ettim. Bu küçük buluşma sadece bir nezaket gösterisi. Ve şahidim olsun ki çalınmadı, borcunu ödemek için verildi. Makbuzu görmek ister misiniz?"

"Hayır. Hayır. Kesinlikle olmaz. Lord Malcolm'un o resmi-"

"Benim," dedi. "Artık eve gidebilirsin. Lütfen. Bugünlük Godwick'lerden bıktım."

Parmaklarındaki kanı sildi ve adamın elinden şemsiyeyi aldı.

Ama Arthur kovulmayı reddetti. "Godwick'lerden bıktın mı? Sen ne-"

"Zengin, şımarık, hak sahibi veletler, hepiniz. Her şey gümüş tepside sunuldu ama yine de mutlu değilsiniz. Siz hiç hayır cevabını kabul etmez misiniz?"

Kadının söylediği hiçbir şeye itiraz edemedi, bu yüzden de görmezden geldi. "Biz sana ne yaptık ki?"

"Sen varsın. Yeterince kötü."

Alay etti. "Üzgünüm ama 'zenginleri yiyin' tartışması için vaktim yok, özellikle de beş yıldızlı bir otelin çatı katının terasında evcil kuzgununa fileminyon yediren bir kadınla. Bizim hakkımızda ne düşünürsen düşün, fark etmez. Charlie o tabloyu ailemden çaldı. Onu saklamak çalıntı malı kabul etmek olur."

Ve inanılmaz derecede aptalca, diye eklemedi. Ailesi için bu resim kutsal bir ikona da olabilirdi.

nedenini açıklamak istemedi. Bir şapkacı kadar deli olduğunu düşünürdü.

"O zaman polisi ara," dedi. "Onlara kim olduğunu söyleyebilirsin, ben de onlara kim olduğumu söyleyeceğim ve kimin soyadının onları daha çok korkuttuğunu göreceğiz."

Kasvet karanlık kanatlarını çırpı ve sanki terasta işlerin çirkinleşmek üzere olduğunu hissetmiş gibi uçup gitti.

"Sen kimsin?" Arthur sordu.

"Regan. Regan Ferry. Leydi Regan Ferry. Merhum Sör Jack Ferry gibi. Merhum kocam, açık olmak gerekirse, merhum babam değil. İnsanlar bazen bu hatayı yapıyor. Ve evet, Pearl Hotel'i bana bıraktı."

Harika. Sadece zekice. Charlie daha kötü birini seçebilir miydi? Bu, polis çağırabileceği adi bir pezevenk değildi. Sör Jack Ferry hayattayken bir milyarderdi, yüksek mevkilerde bağlantıları olan olağanüstü bir otelciydi.

Godwick'ler zengin ve ünlüydü.

Sör Jack Ferry zengin, unvanlı ve güçlüydü. Lady Bloody Ferry.

"Genelde faturalarını ödememeye çalışan çocuklarla kişisel olarak ilgilenmem ama Godwick soyadı dikkatimi çekti. Lord Malcolm Godwick zamanında İnci'nin en iyi müşterisiydi. Onu geri kazanmak güzel."

"Tekrar söylememe gerek var mı? O tablo sende kalamaz. Charlie'nin değildi."

"Oh, öyle değil mi? Charlie'ye göre bu tablo Godwick Vakfı'na ait ve yine Charlie'ye göre Godwick ailesinin on sekiz yaşın üzerindeki tüm üyelerinden oluşuyor. Bu nedenle, tablo en azından kısmen Charlie'nin. Size kapının nerede olduğunu göstermemi ister misiniz?"

Teknik olarak haklıydı. Bu muhtemelen kazanamayacakları bir hukuk savaşıydı.

"Peki," dedi. "İstediğin buysa sana bir resim vereceğiz ama bu olamaz."

"Neden olmasın?"

"O tablo annemle babamın en değerli varlığı. Tanışmalarının sebebi. Evli olmalarının sebebi. Ailemiz için kutsaldır."

"Kutsal mı? Lord Malcolm? İngiltere tarihindeki en büyük çapkın ve zampara, buna ikinci Rochester Kontu'nu da dahil ediyorum."

"O bizim için kutsaldır. Mantıklı gelmediğini biliyorum ama lütfen... Başka bir resim almayı düşünür müsünüz? Ya da para? Yüz bin dolarım yok ama eminim bana birkaç hafta verirsiniz-"

"Hayır. şeye sahibim ve başka bir şey istemiyorum."

"Lord Malcolm'un portresi, bizim en değersiz Degas'mızın değerinin çok küçük bir kısmı kadar bile etmez. Ve o tablo ailem için her şey demek."

"Aileniz için her şey anlamına mı geliyor? Bu durumda, Godwick Kontu ve Kontesi'nin onu geri almak için ne kadar ödeyeceğini merak ediyorum..."

Arthur başını salladı. "Ah, tabii ya. Charlie'den ailemin geri almak için ruhlarını satabileceği tek tabloyu ."

"Ya da kaybettiğiniz için en çok acı çekersiniz."

Sonunda onun gözleriyle buluşmaya tenezzül etti. Parlak gözleri vardı, parlak ve ıslık ıslık. Güzelliği onu hayrete düşürmüştü. Ona her yeni bakışında şok oluyordu. Kız onun içinde bir şeyleri harekete geçirdi, yarı gömülü bir özlem yüzeye çıkmaya çalışıyordu.

"Sanırım onun portresini yatak odamdaki şöminenin üzerine asacağım. Ya da belki yatağın üzerine..." Şemsiyeyi omzuna dayadı ve döndürdü. Yağmur Arthur'un yüzünü buğulandırdı. "Hâlâ buradasın. Neden?"

"Leydi Ferry, lütfen-"

"Regan."

"Regan... ailem Charlie'nin sana o resmi verdiğini öğrendiğinde, onunla ilişkisini kesecekler. Son uyarısını yapıyor."

"Yani?"

"Yani? O sadece 18 yaşında. Hiçbir şeyi olmayacak. İşi yok. Parası olmayacak. Yaşayacak yeri yok."

"Ona otelde bir iş vereceğim. The Oyster'da bulaşık yıkayabilir," dedi otelin beş yıldızlı restoranından bahsederken. "Sör Jack'le tanıştığımda orada çalışıyordum."

"Kesilmekten kurtulamayacak. Şu anda zar zor hayatta kalıyor. Durumu iyi değil. Uğraştığı bir sürü sorun var. Çoğunlukla benim hatam. Tamamen benim hatam."

"Gerçekten mi? Sorunlarını kalbini kıran bir kıza yükledi. Wendy adında biri mi? Bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Eski kız arkadaşım," dedi Arthur. "Ve ben istemiyorum-"

"Anlıyorum." Regan başıyla onayladı. "İkiniz de ondan hoşlandınız ve o da

yedek yerine varisi seçti. Şimdi ölümcül bir yetersizlik vakasından muzdarip. Şimdi her şey daha mantıklı geliyor."

Gerçekte olan bu değildi ama Arthur, Regan'ın buna inanmasına izin vermekten memnundu.

"Lütfen, sana yalvarıyorum," dedi. "Bunu onun için ortadan kaldırmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve başını yana eğdi, şemsiye bileğine takıldı, böylece omzunda kaldı.

"Bir Godwick'in dileneceği günü görecektim kadar yaşayacağımı hiç düşünmemiştim," dedi. "Kraliçe bir dahaki sefere Prens Philip'in kalp haplarının parasını ödemek için kapımda dergi aboneliği satıyor olacak."

Arthur'un midesi sıkıştı. Charlie bugünlerde kötü arkadaşlarla kötü kararlar vermekten başka bir şey yapmıyordu. Zengin bir kontun oğlu her türden avcı için kolay bir hedefti - sosyal tırmanıcılar, suçlular, dolandırıcılar. Kendi başına bırakılırsa Charlie'nin başına her şey gelebilirdi, bu yüzden Arthur ona yardım etmek için her şeyi yapardı. Bu ve biraz da suçluluk duygusu. Eğer Wendy ile işler patlamasaydı...

"Her şeyi, Regan. Her şeyi yaparım. Lütfen."

"Her şeyi mi?"

"Her şey," dedi. "Herhangi bir şey."

Eğer biraz merhamet gösterseydi şu anda dizlerinin üzerine çöküp onun çizmelerini öpebilirdi. Mutfağının zeminini diş fırçasıyla fırçalayabilirdi. Cinayet, tecavüz ya da bir köpeği tekmelemek olmadığı sürece, bunu yapardı.

Tekrar gülümsedi ve başını salladı. "Herhangi bir şey," diye tekrarladı. "Bu çok cazip bir teklif."

Arthur rahatlayarak neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Kendisinden ne isterse istesin, ne kadar aşağılayıcı ya da küçük düşürücü olursa olsun, bunu yapacağını söyledi.

"Bulaşık makinesine ihtiyacınız varsa, bulaşıklarınızı ben yıkarım. Otelin bulaşıklarını yıkarım. Kasırgada şemsiyeni tutarım. Ben-"

"Benimle yatmak mı?"

Adam ona baktı. "Şimdi şaka yapıyorsun."

"Ben bir dulum. Sör Jack öldüğünden beri yalnızım. Otele meşguldüm. Biriyle çıkmak için çok meşgulüm. Kaç yaşındasınız?"

"Yirmi bir."

"Mükemmel yaş," dedi. "Beni hapse attırmayacak kadar yaşlı, hâlâ eğitilebileceğin kadar genç."

Öğretildi.

Arthur'un vücudundaki tüm sinirler bu kelimeyle çan gibi çaldı. İmalar, imalar... Aklına getirdiği imgeler. Nefes alış veriş hızlandı. Vücudu ısındı. Kasım ayının serin havasında bile yanıyordu.

"Seninle yatamam," dedi. "Birbirimizi tanımıyoruz bile."

"Charlie bana senden çok bahsetti. Hem Oxford hem de Cambridge'e kabul edilmişsin. Onun yerine Sandhurst'ü seçmişsin, tabii ki orada başarılı olmuşsun, çünkü görünüşe göre yaptığın her şeyde başarılı oluyorsun. Ocak ayında orduya katılacağını duydum. Tebrikler, Teğmen Godwick. Godwick ailesinin yüz karası sayılırsın çünkü başını hiç belaya sokmadın. Sütçünün oğlu olmalısın."

"Sütçümüz yok."

"Charlie senin her yönden mükemmel bir Mary Poppins olduğunu düşünüyor. Senden nefret etmesine şaşmamalı."

"Kardeşim benden nefret etmiyor."

"Haklısın. Senin yüzünden kendinden nefret ediyor. Daha da kötüsü. Şahsen ben senin her yönden mükemmel olduğunu düşünmüyorum. Öyle olsaydın, teklifime çoktan hayır derdin."

"Sen çekici ve zengin bir dulsun. Seninle seks yapması için birini satın almana kesinlikle gerek yok."

"Hayır, hayır, hayır. İhtiyacım yok. Ben istiyorum."

Bunun ruhuna işlemesine ve oraya yerleşmesine izin verdi.
"Sadece seks mi?"

"Tabii ki hayır. Bundan çok daha ilginç olacak," dedi. "On gece diyelim mi? Charlie burada o kadar gece geçirdi. Onda on. Sonra da kolunun altında Lord Malcolm, annen ve baban Godwick'in haberi bile olmadan muhteşem Wingthorn Malikanesi'ne dönersin."

Saatini kontrol etti. "Teklifin süresi altmış saniye içinde doluyor. Biliyorsun, kocam öldüğünden beri kimseyle birlikte olmadım. Benim için üzölmüyor musun?"

"Hayır."

"Yerinizde olsam ben de yapmazdım. Kocam kontrolcü, yaşlı bir pislikti ve artık ölüp gittiği için cennetteyim. Ama ben sadece otuz yaşındayım ve aylardır sikilmedim. Daha bu sabah, genç ve hoş bir adamı yatağımın direğine bağlamanın ne kadar hoş olacağını düşünüyordum."

"Beni yatağının direklerine bağla." Onu doğru duyduğundan emin olmalıydı.

"Yatak odasında biraz otoriter olma eğilimindeyim." "Şok edici."

Ona ters ters baktı, sonra iğnelemeyi duymamış gibi . "İşte bu yüzden bana eşlik edecek birini bulmak çok zor." Melodramatik bir şekilde iç çekti. "Çoğu erkek için fazla talepkârım. Ama içimden bir ses senin çoğu erkek gibi olmadığını söylüyor."

Arkasını teras korkuluklarına yasladı ve çizmeli bacaklarını bileklerinden çaprazladı. Bir kez daha saatini kontrol etti. "Otuz saniye."

"Dövmende ne yazıyor?" Arthur sordu. Kızın yüzü şaşkınlığını gösteriyordu. "Saatinin altında bir dövme var. Kelimeler. Ne yazıyor?"

Sanki utanıyormuş gibi, saatinin altında değil de, saati tarafından gizleniyordu. Sormasının tek nedeni buydu. Dövme bir yara izidir. Yara izi yaradır. Onun yaralarını dürtmüştü. Şimdi de onunkini kurcalama zamanı.

Dudaklarını büzdü, belli ki sinirlenmişti. "Bu eski bir dövme. Yıllar önce yaptırdım."

"Ne yazıyor?" Kadın söyleyene ya da vazgeçene kadar sormaya devam edecekti.

"Ressam Evelyn de Morgan'ın gençken tuttuğu günlüklerden bir alıntı. Diyor ki, 'Sanat sonsuzdur, ama hayat kısadır. Kaybedecek bir anım bile yok.' Al bakalım. Kocam dövmelerden nefret ederdi, bu yüzden saatimin kordonunu üzerine takma alışkanlığı edindim. Ve şimdi on beş saniyeniz var."

Bunu gerçekten düşünüyor muydu? Henüz hayır dememişti, bu da düşündüğü anlamına geliyordu. Charlie için her şeyi yapabileceğini söylemişti. Sör Jack Ferry'nin dul eşinin yatağına bağlanmak "her şey" olarak nitelendirilebilirdi.

"Biliyorsun," dedi, "büyük büyükannem Lord Malcolm'un zamanında buradaki fahişelerden . Pearl'ün kızlarını epeyce kesip biçmiş. Bu konuda oldukça şiirsel bir şey var, değil mi? The Pearl'ün en kötü şöhretli müşterisinin torununun, The Pearl'ün en iyi fahişelerinden birinin torununun fahişesi olması? Güçlüler nasıl da düştü. Ve uysallar miras alır. Dünya değil belki ama bazen beş yıldızlı oteller."

Yumuşak bir kahkaha attı, şimdiye kadar tanıdığı en uysal . Onun gülüşü hoşuna gitmişti. Gülüşünü sevmek istemiyordu ama kısık ve gırtlaktan geliyordu ve vücudunun kendisinin farkına varmasına neden oluyordu.

"Ailem Noel için Amerika'dan dönene kadar o tablo Wingthorn'un duvarlarında asılı olmalı. Eğer olmazsa, Charlie'nin hayatı senin ellerinde demektir."

"O zaman zaman kaybetmeyi bıraksak iyi olur. Sanat ebedidir, unutmayın, ama hayat kısadır."

"Peki. Ne istersen yaparım," dedi. "Önce Charlie'yi eve götürüyüm."

Adam teras kapısına doğru yöneldi, ama kadın şemsiyesini adamın önüne koyarak onu durdurdu. Şemsiyeyi orada tuttu. Bekledi ve onun kaprislerinin kölesi olarak geleceğine bir göz attığını biliyordu.

Gülümsedi. "Bunu çok kolay kabul ettin. Yatağa bağlanmayı seven türden bir adam olmalısın. Öyle mi?"

Cevap vermedi. Cevap vermedi.

"Şemsiyeni çek," dedi. Çekmedi. "Lütfen."

Şemsiyesini kaldırarak gülümsedi ve omzuna koyup tekrar döndürdü. Londra silüetine karşı siyah bir hale gibi parlıyordu.

YALDIZLI KAFES

Arthur bir taksi çağırdı. Şoföre Piccadilly'deki evlerinin adresini vermeye başladığında, Charlie araya girerek Vauxhall'daki farklı bir adresi söyledi. "Eve gidiyoruz, Charlie," dedi Arthur. "Arkadaşlarımla kalıyorum," dedi Charlie. "Beni bıraktıktan sonra eve gidebilirsin."

İnanılmazdı. Arthur tartışmak istedi ama Charlie'nin bir sonraki ışıktaki arabadan inip yine ortadan kaybolacağını biliyordu. İyi. Savaşlarını seçmesi gerektiğini biliyordu.

Yolculuk boyunca Arthur kardeşinin bir şeyler söylemesini, kendini açıklamasını, en azından özür dilemesini bekledi. Charlie yağmurun sıçrattığı camdan karanlık şehir sokaklarına baktı, arka koltuğun derinliklerine gömüldü, yüzü ceketinin yakasıyla yarı yarıya gizlendi.

Vauxhall'a vardılar. Yirmi dakikalık araba yolculuğu boyunca aralarında tek bir kelime bile konuşulmamıştı.

Arthur şoförden kendisini beklemesini istedi ve kardeşine binanın ön kapısına kadar eşlik etti.

"Bir şey söyleyecek misin?" Arthur kardeşiyle birlikte tentenin altında toplanmak için durarak sordu.

Charlie botlarına baktı. "Üzgün olduğumu söyledim."

"Biliyorum. Her zaman üzgünsün. Ama asla bir daha yapmayacak kadar üzgün değilsin."

Sessizlik.

"Neden Lord Malcolm'un tablosu? O kadar resim varken, ona vermek zorundaydın-"

"Sadece bunu kabul ederdi."

"Neden?"

Charlie omuz silkti. Arthur sadece tablonun arkasındaki hikâyeyi bildiğini ve ailesi için çok önemli olduğunu varsayabilirdi. Yoksa başka bir nedeni mi vardı?

"Bu gece yine dışarı çıkmayacaksın, değil mi?" Arthur sordu. "Evde kalacaksın, değil mi? Bar yok. Parti yok. Otel yok."

"Evet. Elbette."

". Git . Biraz dinlenin. Müsait olduğumda ararım."

"Tabloyu gerçekten ondan geri alacak mısın?" "Evet.

Umarım."

"Nasıl?"

"Önemli değil. gerektirecek bir şey yok. Git hadi. Bir duş al. Genelev gibi kokuyorsun. Neden acaba?"

"Benden nefret mi ediyorsun?" Charlie sordu.

Arthur iç çekti. "Senden nefret etmiyorum. Sadece diliyorum."

"O zaman bana çocukmuşum gibi davranmayı bırak, belki ."

"Çocuk gibi davranmayı bırak, ben de bırakayım-"

"Evet, Kral Arthur. Sen ne dersen, Kral Arthur." Charlie kapıyı iterek açtı ve binanın içinde kayboldu.

Arthur, "Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı.

ARTHUR PICCADILLY'ye döndüğünde uzun ve sıcak bir duş aldı, cildi kızarana kadar suyun altında durdu. Koyu renk kot pantolon, gri bir tişört, lacivert bir ceket ve en rahat botlarını giydi.

Regan'ın onunla alay eden sesini hâlâ duyabiliyordu. Bunu çok kolay kabul ettiniz. Sen bir tür adam olmalısın

yataklara bağlanmayı seven..

Hayır. Tabii ki öyle bir adam değildi. Ama kardeşine yardım etmek için yapması gereken her şeyi yapabilecek türden bir adamdı. Hepsi bu. Bu, kendisinden açıkça nefret eden gerçek bir yabancıyla seks yapmak anlamına gelse bile.

Regan'ın, partnerlerine zarar vermekten ya da onları aşağılamaktan zevk alan kadınlardan biri olması gerektiğine karar verdi. O halde bu onun en karanlık rüyasının gerçekleşmesiydi; kardeşini kurtarmak için kendini ona satan bir adam. Onun önünde elleri ve dizleri üzerinde duran bir akranın oğlu. Bu düşünceyle siki sertleşti ama ereksiyonunu görmezden geldi ve kendi kendine vücudunun heyecanla korkuyu karıştırdığını söyledi.

The Pearl'e dönüp yeraltı garajına park ettiğinde gece vakti olmuştu. Lobiye doğru ilerlerken, Regan hakkında bulabileceği her şey için internette hızlı bir arama yaptı. Savaş Sanatı'nın bir numaralı kuralı: Düşmanını tanı.

Kocasının ölüm ilanı dışında pek bir şey öğrenemedi. Jack Ferry bir otelciydi ve Regan'dan otuz beş yaş büyüktü. Ona çok zengin ve otelin tek sahibi olarak bırakmıştı.

Yapılan bir resim aramasında Regan ve Sir Jonathan "Jack" Ferry'nin Milano, Paris ve Roma'daki çeşitli partilerde, Regan'ın Jack'in kolunda, onun üzerine titreyen kızı gibi görüldüğü fotoğraflar çıktı. Birkaç fotoğraf Ferry'leri Royal Ascot'ta başbakan da dahil olmak üzere çeşitli siyasi figürlerle birlikte gösteriyordu. Bağlantıları vardı ve korunuyordu. Arthur, Lord Malcolm'un portresini ondan geri alamazsa, bir daha asla geri alamama ihtimalinin çok yüksek olduğunu biliyordu.

Yani hem gerçek hem de mecazi anlamda boku yemişti.

Asansör yedinci kata açıldı ve Arthur yavaşça kapıya doğru yürüdü. O kadar da kötü olamazdı, değil mi? Gerçekten de çok güzeldi, şimdiye kadar tanıştığı en çekici kadındı. Kendisinden o kadar da yaşlı değildi. Sadece dokuz yıl. , muhtemelen onu bağlar ve kırbaçlardı.

O ya da onun gibi kadınlar ne yaparsa yapsın. Kraliyet Askeri Akademisi'nden sağ çıkmıştı, ondan da sağ çıkabilirdi. Askerlikten başka yapacak bir şey yoktu.

Ve belki, sadece belki, Charlie kardeşinin kendi pisliğini temizlemesinden o kadar kötü hissedecekti ki, sonunda kendini temizleyecekti.

Keşke.

Kapıyı hafifçe çaldı. Bu kez Regan açtı. Elini sallayarak onu içeri aldı, kapıyı arkasından kapattı ve sonra pirinç otel kilidini devreye soktu.

"İşte geldi," dedi. "Gerçekten geleceğinden emin değildim."

"Yapacağımı söyledim. İşte buradayım."

Regan'la arasına bir duvar örmek istercesine şöminenin önündeki altın kadife şezlongun arkasında durdu. "Charlie'nin eve sağ salim döndüğünü gördük mü?" diye sordu. büyük ceviz içki dolabına doğru yürüdü ve iki highball bardağı çıkardı, buz ve viski ekledi.

"Arkadaşlarıyla kalıyor. 'Arkadaşlar' kelimesini gevşek kullanıyorum."

"On sekiz. Zor bir yaş," dedi. "Bu... savunmasız bir yaş. Öyle değil mi? Birdenbire bir yetişkin olarak görülüyorsunuz ve bunu nasıl yapacağın konusunda hiçbir fikrin yok. Muhtemelen Sör Jack'le bu kadar genç yaşta evlenmemin nedeni de bu, henüz yirmi yaşındaydım. Tek başıma, korunmasız olma korkusu... Akıllı ve anlayışlı olduğumu sanıyordum. Oysa çok dikkatsiz davranıyordum."

Pervasızdı, tamam. Yirmi yaşındayken yaşlı bir adamla evlenmek. Ve onunla. Bu... her ne yapıyorlarsa. Düşüncesizce yaptığı teklif. 10'a 10. Onun aptalca, umutsuzca kabulü.

"Ona gerçekten Sör Jack mi dedirtti?" Arthur sordu.

"Özel olarak değil ama herkesin içinde. Çalışanlarla da. 'Eş' zaten onun için temelde bir personel pozisyonuydu."

"İyi bir av gibi görünüyor."

Güldü. "Ah, şey, annem ben çok küçükken öldü ve babam iş için sürekli dışarıdaydı. Emniyet ve güvenlik istedim. Sör Jack'in hataları ne olursa olsun, beni oldukça güvende bıraktığı için her zaman minnettar olacağım."

Arthur, "Cezaevleri güvenlidir," dedi.

"Evet, şey... Bunu artık biliyorum." Sahte bir kadeh kaldırdı ve uzun bir yudum aldı.

Arthur etrafına bakındı, önümüzdeki birkaç hafta boyunca burada çok fazla zaman geçireceği için yönünü bulmaya çalışıyordu.

"The Pearl Hotel'in çatı katına hoş geldiniz," dedi Regan. "Beğendiniz mi?"

"Etkileyici," dedi Arthur. Bu lüksten daha fazlasıydı. O lüks içinde büyümüştü. Burası tam bir çöküş yeri.

"Otel 1909 yılında açıldığında, bu süit en titiz ihtiyaçları olan en özel müşteriler için ayrılmıştı."

"Yani... güzel kızlara ihtiyacı olan zengin adamlar."

"Ya da oğlanlar. Paraları varsa, ne isterlerse verilirdi. Büyük büyükbaban bile zamanında burada yaşamış."

"Büyük büyükbabam gibi bir tırmığın yaşayacağı türden bir yere benziyor."

"Sanırım bu beni bir kazıkçı yapıyor. Ve çatı katı bir kez daha amacına uygun olarak kullanılıyor."

"Genç lordları ayartmak için, Lord Arthur."

Arthur bu yorumu ve kadının gülümsemesini görmezden geldi. Gözüne bir şey takılmıştı. Tabloyu değiştirmişti.

İçinde koca bir cadı meclisini yakabileceği kadar büyük olan şöminenin genç ve güzel bir kadınla çirkin ve yaşlı kocasının resmi asılıydı. Arthur genç kadının dışarı çıkmak istediğini anlayabiliyordu çünkü evin önünden bir geçit töreni geçerken neredeyse elleriyle pencereye vuruyordu. Yaşlı adamın yüzünde ise "Peki, devam et, neden etmiyorsun?" ifadesi vardı. Kimse sizi durdurmuyor, bu yüzden bu tartışmayı daha önce de yaşadıkları açıktı.

"The Gilded Cage," dedi Regan, kadehiyle işaret ederek, "Evelyn de Morgan'dan. Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence... eğer oturma odanıza astığınız şey bu tabloysa, yatak odanıza ne astığınızı bilmek istediğimden emin değilim."

Güldü. "Çok güzel bir resim." "Pek mutlu değil," dedi.

"Evlilik çok mutlu bir şey değil," dedi. "Bana güvenin. Neredeyse on yıllık tecrübeme dayanarak konuşuyorum. Tabloyu neden değiştirdiğimi biliyor musun?"

"Duvardaki bir deliği kapatmanız mı gerekiyordu?"

"Sir Jack ile dokuz yıldan fazla evli kaldım ve bir kitabı bile başka bir rafa taşımama izin verilmedi. Her şey her zaman yerinde olmalıydı ve 'yeri' Sir Jack'in istediği yerd, başka hiçbir yer değildi. Şimdi resimlerimi kıyafetlerimi değiştirdiğim kadar sık değiştiriyorum."

Kıyafetini de değiştirmişti. Siyah trençkotu ve siyah çizmeleri gitmişti. Şimdi kırmızı kuşaklı siyah ipek bir kimono giyiyordu. Boynundaki zevkli inci gerdanlık da artık yoktu. Artık kulak memelerinden sarkan inciler takıyordu. Ona içkisini getirmek için halının üzerinden geçerken ateş ışığında parlıyorlardı. İçkiyi aldı ama tadına bakmadı.

"Evelyn de Morgan," dedi Arthur. "Raphael öncesi bir ressam değil miydi? Onun gibi bir şey mi?"

Boştaki elini kadehini tutan bileğine hafifçe vurarak alkışladı. "Sanat hakkında biraz bir şeyler biliyorsun, değil mi?"

"Evet, Godwick'lerin bir düzineden fazla sanat galerisi var. Duvarlarında milyarlarca kiloluk sanat eserinin asılı olduğu bir evde büyüdüm ve adım kelimenin tam anlamıyla Sanat."

"Tam bir velet," dedi. "Sanırım ben de sana böyle sesleneceğim. Brat'im."

Daha önce onu çok derinden etkilemiş olan o kısık gırtlaklı kahkahayı attı. Sonucunu çoktan bildiği bir oyunu oynayan bir kadının kahkahasıydı, ama çoktan kazandığını mı yoksa çoktan kaybettiğini mi bildiğini tam olarak anlayamıyordu.

"Bazı ödöl eşleri kıyafet, çanta, ayakkabı alır. Ben sanat eseri aldım. Büyük sanat eserlerinin değeri her zaman artar ve tabloyu satmak zorunda kalırsanız hemen paraya çevirebilirsiniz. Neyse ki Sör Jack bunu yapmak zorunda kalmadan önce öldü."

"Madem bu kadar neden onunla evlendin?"

"Kardeşini korumak için kendini bana sattın. Ben de kendimi korumak için kendimi sattım. Herkesin bir bedeli vardır, değil mi?"

O sabah Arthur, kendi iradesine, kendi vicdanına aykırı bir şey yapmaya zorlanamayacağına, zorlanamayacağına, zorlanamayacağına ya da şantaja maruz kalamayacağına dair bir yığın İncil üzerine yemin edebilirdi. Örnek: hiç tanımadığı biriyle seks yapmak. Görünüşe göre haklıydı. Herkesin bir fiyatı vardı ve o da fiyatını bulmuştu. Kendisini Jack Ferry'nin parası için satarken, aşk için satın alınabileceği için kendini teselli etti.

"Sanırım öyle," diye itiraf etti Arthur. "Belki de kötü bir anlaşma yaptınız."

"İstediğimi elde ettim, asla eksik yakalanmamak. Ne zaman işler kötüye gitse, kendime şu üç kelimeyi tekrarlardım

-Bunu ben seçtim." Ona baktı. "Ve sen de öyle."

Etraflarını saran çökmekte olan lüksü ve son olarak da kendisini işaret etti. Charlie'yi burada bırakabilirdi. Tabloyu ona bırakabilir ve ailesinin bu işi avukatlarla çözmesine izin verebilirdi. Ama hayır... bunun için imza atmıştı. Kendisinden başka suçlayacak kimse yoktu.

Kendi bardağıyla onun bardağına dokundu. Adam hâlâ içmemişti. "Zehirli değil," dedi. "Yoksa sen içmiyor musun?"

"Benimle ya da bana ne yapmayı planladığını bilmiyorum. Tedbirli olmak için ayık kalmam gerektiğini düşündüm."

"Korktun mu?"

"Kim korkmaz ki?" Korktuğunu itiraf etmekten gurur duymuyordu. "Seni tanımıyorum. Tanımadığım kadınlarla yatmak gibi bir alışkanlığım yok."

"O zaman oturun. Rahatınıza bakın. Birbirimizi tanıyalım."

Kolay bir zarafetle kendini altın şezlonga bıraktı. Arthur sağ taraftaki deri püsküllü kulüp koltuğuna oturmaya başladı ama o başını sallayarak yeri işaret etti.

Gözlerini devirmemek için kendini büyük ölçüde kontrol etmesi gerekti. Ceketini çıkarıp oturmasına izin verilmeyen sandalyenin koluna bıraktı, sonra sırtını Regan'a, yüzünü şömineye dönerek kendini yere bıraktı.

El değmemiş içkisini şöminenin yanındaki parkenin üzerine koydu. "Neden dedin-"

"Arkanı dön, velet. Bana inat olsun diye öyle oturduğunu biliyorum."

Öyleydi. Yüzünü ona döndü, yerde onun ayaklarının dibinde otururken kendini sinir bozucu derecede genç ve savunmasız hissediyordu.

"Ee," dedi. "Neden sen-"

"Hayır, soruları ben soruyorum." Bir içki daha aldı. "Birinci soru. Neden unvanlarınızı kullanmıyorsunuz? Siz bir Vikont'sunuz, değil mi? Charlie ne demişti? Vikont Mansfield?"

"Hiç Mansfield'a gittin mi?" "Hiç gitmedim."

"Ben de öyle. Bu sadece bir nezaket unvanı. Hiçbir anlamı yok."

"Bir restoranda en iyi masa ile mutfak kapısının yanındaki masa arasındaki fark anlamına gelir."

"Yemek yenilebilir olduğu sürece mutfak kapısının yanında oturmak benim için sorun değil."

"Peki ya Sandhurst?" dedi. "Gerçekten mi?"

"Her Godwick varisi İngiliz Ordusu'nda görev yapmıştır. Babam bile yirmili yaşlarının başındaydı."

"Charlie babanın seni vazgeçirmeye çalıştığını söyledi."

"Belli ki başarılı olamamış."

"Söylentiler doğruysa, baban bir savaşçıdan çok bir aşık."

"Öyleler ama ben pek savaşçı sayılmam. Bir savaş lordu değil, tıbbi destek subayı olmayı planlıyorum."

"İlgi çekici bir seçim."

"Annemle babamı seviyorum ama onlar... uçarlar. Sanat alıyorlar, sanat satıyorlar, partiler veriyorlar-"

"Ve seks partileri."

"Evet, hatırlattığın için teşekkür ederim. Ablam bile uçarıdır. Tek umursadığı Yunan mitolojisi ve kocasıyla Akdeniz'de dolaşmak. Hiçbirimiz hiçbir şey için iyi değiliz, gerçekten. Yani, sanat çok güzel bir şey ama kanserli hiç kimse bir galeriye giderek iyileşmedi. Hiçbir boğulma kurbanı bir el hareketiyle hayata döndürülemedi-"

"Belki yeterince güçlü bir el işi olsaydı," dedi.

"Her neyse, dünya için biraz iyilik yapmak istiyorum. Hepsi bu."

Ona tuhaf bir bakış attı, sanki ona baktığında görmeyi umduğundan başka birini ya da bir şeyi görmüş gibiydi. Oradaydı, görmüştü, sonra aynı hızla tekrar kaybolmuştu. Şimdi ona bir hayal kırıklığıymış gibi bakıyordu, ki bu onun varsayılan yüz ifadesi gibi görünüyordu.

"Çok sıra dışı bir genç adamsın," dedi. "Umarım hâlâ bakire değilsindir?"

"Hayır."

"Kaç yaşında?" "On sekiz."

"Geç çiçek açan. Bir Godwick için." "Anne tarafıma çekmişim."

"Oh, pek sayılmaz. Lord Malcolm'un tıpatıp aynısısın. Siyah saçlar. Koyu renk gözler. İnanılmaz yakışıklı. Oldukça donanımlı olduğunu duymuştum. Ona ne kadar benziyorsun?"

"Sakıncası yoksa büyük büyük ebeveynlerimin cinsel organları hakkında konuşmamayı veya düşünmemeyi tercih ederim." Yeterince kötü o vardı için Biliyorum hakkında onun yaşamak akrabalarının sapkınlıklarını. Ölmüş olanları da düşünmek zorunda mıydı?

Viskisini tekrar yudumladı. "Peki, kaç fetih yaptın? Bana ne zaman duracağımı söyle." Birini kaldırdı

Parmak. Sonra iki.

Sonra- "Dur."

"Sadece iki mi? Bir numara kimdi?"

"Wendy, ilk kız arkadaşım."

"Peki ya diğeri?"

"Naledi, annemin asistanı. Eski asistanı. Benim yüzümden değil. Annem çıkmamızdan hoşlanıyordu ama ailesine daha yakın olmak için Botswana'daki evine taşındı."

"Ne kadar oldu?"

Bu konu hakkında konuşmaktan nefret ediyordu. Onu aşağı itip üstüne çıksa ve bu işi bitirse olmaz mıydı?

"Sandhurst'ten önce," dedi. "Bir yıl mı? Ya da daha fazla?"

"Uzun zaman oldu. Patlamak üzere olmalısın. Bir karışıklık olması ihtimaline karşı yere birkaç gazete koyacağımdan emin olabilirsiniz."

"Şimdi bir soru sorabilir miyim?" dedi. "Lütfen?"

"Velet biraz terbiye öğreniyor. Evet, bir soru sormana izin vereceğim."

"Neden ben? Neden... bilirsin, beni istedin?"

"Sana ne kadar yakışıklı olduğunu söyledim. Gerçekten tekrar duymak istiyor musun?"

Bunu tekrar duymasına gerek yoktu. Duygularını inciteceğinden değil ama ikisi de sorduğu şeyin bu olmadığını biliyordu. "Benim diğer erkeklerden farklı olduğumu düşündüğünü söylemiştin. Bununla ne demek istedin?"

Çenesini kaldırdı ve ona yarım bir gülümseme verdi. "Bu seni rahatsız etti, değil mi? Senin farklı olduğunu söylemem. Farklı olmaktan hoşlanmıyor musun?"

"Sadece ne demek istediğinizi soruyorum."

"Buraya gel, Brat," dedi. Parmağını kıvrarak onu şezlonga yaklaşması için işaret etti. Adam doğruldu ve dizlerinin arasına yaklaştı. Kollarını hafifçe omuzlarına ve sırtına doladı, sanki onu öpecekmiş gibi. Onun saçlarını hafifçe okşadı.

"Ne?" diye sordu.

Çenesini kavrayarak onu gözleriyle buluşmaya zorladı. "Ben de bunu kastetmiştim," dedi. "Benim yerimde oturuyorsun"

ve 'Brat' ismine cevap veriyor. Bana bundan hoşlanmadığını söyleyebilirsin ve hatta sana inanabilirim ama ben sana inanmıyorum."

"Bunu Charlie için yapıyorum."

"Evet. Evet. Tabii ki. Charlie için." Kulak memesini çekiştirdi. Bunu garip bir şekilde şehvetli buldu, ki bu hoşuna gitmemiştir. Ya da hoşuna gitmişti ama hoşuna gitmiş olmasından hoşlanmıyordu. Hangi yetişkin erkek şımartılmış bir prensesin şımartılmış evcil hayvanı gibi davranılmasından hoşlanırdı ki?

Sinir bozucu bulduğu dokunuştan kaçmaya çalışarak başını yana çevirdi. Şaşırtıcı bir şekilde, kadın ona izin verdi.

"Lord Malcolm'un İnci'ye sık sık gittiği zamanlarda en sevdiği oyunlardan birinin erotik tabloları canlandırmak olduğunu biliyor muydunuz?"

"Duymamıştım ama şaşırmadım." "Hiç bu oyunu oynadın mı?"

"Hayır."

"Yanlış. Şu anda haklısın." İşaret ederek şöminenin üzerindeki tabloya doğru baktı. "Artık benim kuşumsun, yaldızlı kafesindeki kuşum. Büyük büyükbabanın fahişelerine davrandığı gibi davranılmak nasıl bir duygu?"

"Dizlerim ağrıyor. Biraz acıktım. Onun dışında... şikayetim yok." "Acıktın mı? Dizlerin mi ağrıyor? Bunu düzeltelim o zaman." Onu terk etti

yere uzandı ve duvar kenarındaki şezlongdan küçük bir minder aldı. Alaycı bir tavırla başını eğerek bunu ona sundu. Sonra dönüp başka bir kapıdan geçerek gözden kayboldu ve birkaç dakika sonra elinde keten bir peçete ve gümüş bir kâseyle dışarı çıktı.

Kadın tekrar şezlonga oturdu ve Arthur'a açık dizlerinin arasına geçmesini işaret etti. Arthur emredileni yaptı, minder yerde, dizler minder üzerinde, gözler aşağıda, onu ne kadar görmek istediğini görmesini istemiyordu. Oda daha soğuk olsaydı, teninden buharlar yükselecekti. Çıplak kalçalarının arasına yerleşti, bornoz dantel kenarlı siyah külotuna kadar görebileceği kadar açıldı.

Regan rahatça bacaklarını onun etrafına sardı ve ayak bileklerini kalçalarının arkasında çaprazlayarak onu kendisine kilitledi.

"Benim zavallı aç veledim için." Kaseinin üzerindeki örtüleri kaldırdığında üzümler, kesilmiş ananaslar ve yuvarlak taze çilekler ortaya çıktı.

Ağzı sulandı.

Bir çileği sapından tutup kaldırdı. "Aç." Adam bakakaldı.

"Aç kapıyı dedim."

"Beni besleyecek misin?"

"Evcil kuzgunumu besliyorum. Kuzgun saçlı evcil hayvanımı neden beslemeyeyim?"

Beslenmenin inanılmaz garipliğini tarif edecek hiçbir kelime yoktu. Yirmi bir yaşındaydı, kendi kendini besleyebilen yetişkin bir adamdı. Kadının çileğin tatlı ve sert kenarını dudaklarına bastırmasına izin verecek kadar ağzını açması bile kendini küçük düşürücü ve aşağılayıcı bir hareketti. Yine de yaptı, ağzını açtı ve yumuşak kırmızı etten bir ısırık aldı.

Suyu dilinin üzerinde patladı ve yutkundu. Bir yığın kaldırım taşı gibi aşağı indi.

"İşte," dedi. "O kadar da kötü değildi, değil mi?" Artık alaycı ya da iğneleyici değildi. Kuzgunuyla konuşurkenki sesindeki şefkatle konuşuyordu onunla. "Daha fazla mı?"

Bu şefkate duyduğum özlem, ayağa kalkıp kapıya doğru koşma isteğinden daha güçlüydü.

Ona bir ısırık ananas yedirmesine izin verdi. Suyu çenesinden aşağı aktı. Keten peçeteyi kullanmak yerine onları parmaklarıyla yakaladı ve elinden yaladı.

Kadın tombul bir siyah üzümü ağzına götürdüğünde, onu istediğini fark etti. Üzümü istiyordu ve onu kendisine yedirmesini istiyordu. Sadece onun elinden yerken gri gözlerini dolduran zevk için bile olsa.

Ananastan bir ısırık daha. Bu kez suları damladığında, onları diliyle yakaladı. Arthur'un gözleri

kapandı ve nazik dili onları çenesinden ve ağzının köşesinden yalayıp geçerken nefesi kesildi. Bunu yapmayı planlamadan önce başını bir santim çevirerek dudaklarının onunkilere değmesine izin verdi. Kadın öpücüğe gülümsedi ama karşılık vermedi, sadece izin verdi.

Bir başka şişman siyah üzüm. Ağzına attı ve parmak uçlarıyla dudaklarına hafifçe vurdu. Hafifçe, ama bu onu şok ederek üzümü eline doğru gülmesine neden oldu.

"Bu hiç seksi değildi," dedi ve üzümü avuçlayıp kaseye geri koydu.

"Farklı düşünmek için yalvarıyorum." Buzlu viskisinden bir yudum aldı. "Bana verdiğin tepkiyi izlemeyi seviyorum. Ne kadar saklanmaya çalışırsan çalış, seni görüyorum."

"Saklanmıyorum. Tam buradayım."

"Evet, seni görüyorum. Şımarık, kendini beğenmiş bir velet görüyorum, ama çok, çok sevimli..."

Onun sözleriyle ısındı. Onunla böyle konuşulmasına, ona böyle davranılmasına, ona böyle dokunulmasına alışık değildi. Kadın üzümü tekrar eline aldığı anda açlıktan ölmek üzere olduğunu fark etti. Üzümü dudaklarına götürdü ve neredeyse ısıracaktı ama kadın, "Hayır, ben söyleyene kadar olmaz," dedi.

Pürüzsüz koyu teni ağzında serindi. Bekledi, bekledi, sonra avucunun içine koydu ve "Şimdi alabilirsin" dedi.

Başını eğdi ve ağzına aldı, çiğnedi ve yuttu. Bu sefer bal gibi yuttu. Acı bal. Ne zamandır onunla birlikteydi? Bir saattir mi? Ve işte buradaydı... çoktan dizlerinin üzerine çökmüş, onun elinden yemeye başlamıştı bile.

Parmaklarını tekrar adamın saçlarında gezdirdi. Kadın ensesindeki hassas teni bulup onu okşarken titredi. Vücudu kollarını ona dolaması ve onu kendine çekmesi için çığlık atıyordu. Ama bu dürtüye karşı koydu ve ellerini şezlongun altın rengi kadifesinin üzerine bıraktı. Sertleşmişti, kot pantolonunun içinde acı verici bir şekilde sertleşmişti. Kendi kendine bunun nedeninin bacaklarının ona sarılmış olması ve

donu siyah ve dantelli olduğu için ve gözleri yağmur bulutu renginde olduğu için. Hepsi bu kadar. Kendisine böyle davranılmasından hoşlanmıyordu, tıpkı bir evcil hayvan gibi ama mecbur kalırsa buna katlanırdı. Charlie için.

Ve Charlie için, kız saçlarını kabaca çekiştirdiğinde başının geriye düşmesine izin verdi. Charlie için, ağzını boynunun kenarına bastırıp hafifçe ısırduğında karşı koymadı, boğazının çukurunu yaladığında durmasını istemedi, başını kaldırıp ağzını ağzına götürdüğünde şikayet etmedi. Hepsi Charlie içindi.

Öpücük sıcak ama hızlıydı, sadece dudaklarının hafifçe onunkilerin üzerinde gezdirilmesiydi ama adamın sikinin daha da sertleşmesine neden oldu. Zonkluyor, fermuarına baskı yapıyordu. Dışarı çıkmak istiyordu, dokunmak istiyordu. Elinde olmadan kalçalarını ileri doğru itti, bir tür rahatlama arayışıyla kalçasının iç kısmına sürtündü.

Bacaklarını adamın kalçalarına dolayarak onu kendine yaklaştırdı, boynunu sıkıca kavradı, tırnakları adamın tenine lezzetli bir şekilde battı. Neden bundan istediği kadar nefret edemiyordu?

"Bu gece çok ilginç olacak," dedi. "Kocam öldüğünden beri kimseyle birlikte olmadım. Sen de Sandhurst öncesinden beri kimseyle birlikte olmadın. Ben yas tutan bir dulum, sözüm ona. Senin bahanen ne?"

"Mazeret yok. Sandhurst'teyken biriyle çıkmak imkansız. Hem zaten yıllarca evlenmeyi planlamıyorken neden ciddi bir ilişkiye gireyim ki? Bu sadece gereksiz yere acı çekmeme neden olur."

"Ve sen gereksiz acıdan hoşlanmazsın."

"Kim sever ki?"

"Ben." Arkasına uzandı ve kışına sert bir tokat attı.

Gözlerini devirdi. "Sinek mi ezmeye çalışıyordun?" diye sordu. Bu kadar soğuk bir kadının şakacı olabilmesine şaşırmaktan başka bir şey hissetmemiştir.

Elini sokmuş gibi sıktı. "Sanırım cüzdanına vurdum." Onu okşadı. "Cüzdan yok. Sadece çok sıkı bir kıçın var."

"Bunu bana söyleyen ilk kişi sen olmazsın."

"Bunu düzgünce yapalım." Ellerini gömleğinin altından geçirdi, sırtının küçük kısmını okşadı ve sonra pantolonuna sokup indirdi. Elleri adamın teninde serin ve yumuşaktı.

Gözlerini kapattı, hiçbir şey söylemedi.

"Çok güzel," dedi onun kulağına. "Çok, çok güzel. Ama yüz bin dolarlık bir fahişeden mükemmellikten başka ne beklersin ki? Ve ne derler bilirsin... kaliteyi satın aldığında, sadece bir kez ağlarsın."

Yine ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olan o alçak gırtlak kahkahasını attı. Şimdi onun poposunu ovuyor, onu yoğuruyor ve kalçaları elleriyle birlikte hareket ediyordu. Eğer durmazsa genç bir çocuk gibi pantolonunun içine boşalacaktı.

Ağzından yumuşak ve istemsiz bir iç çekiş çıktı. "Zavallı Brat. korkunç, değil mi?" Ellerini kaydırdı tişörtünün altından ve sırtından. Daha fazla ilerleyemeyinceye kadar yukarı ve yukarı ve gömleğini çıkarabilmesi için kollarını başının üzerine kaldırmasını istedi. Ellerini adamın çıplak omuzlarında ve gövdesinde gezdirdi.

"Geniş göğüslü," dedi küçük elini kalbinin üzerine koyarak. "Geniş bir göğüs ve güçlü bir kalp. Avucumun içinde o kadar hızlı atıyor ki, elimi oynatırsam patlayıp kaçabilir diye düşünüyorum. Ama sanırım yine de hareket ettireceğim."

Elini karnından aşağı, kot pantolonuna doğru kaydırmasını izledi. Pantolonunun düğmesini buldu, sonra fermuarı yavaşça, çok yavaşça indirdi. Kadın adamın sikini santim santim serbest bırakırken adamın göğsü inledi. Sanki hayatı boyunca onu bekliyormuş gibi ellerinin arasına geldi. Onu aldı ve tuttu, okşadı. Arthur parmaklarını altın kadifeye gömdü, zevk almaktan çok buna katlanıyordu. Boşalmasına izin veremezdi. Dilini ısırdı ve acı onu sakinleştirdi.

"Güzel alet," dedi hayran gözlerle bakarak. "Büyük, güzel ve çok kalın. Parmaklarımı bile etrafına dolayamıyorum."

Yapamazdı. Bunun kendisini bu kadar iyi hissettirmesinden nefret ediyordu ama öyleydi.

"Sikini içime sokmak ister misin?"

Başını eğdi, gözleri sımsıkı kapalıydı. "Evet," diye nefes aldı.

"Neydi o? Biraz daha yüksek sesle." Çenesine dokundu, kaldırdı ve onu gözleriyle buluşmaya zorladı. "Evet?"

İstendiği gibi biraz daha yüksek sesle, "Evet" dedi.

"Güzel," dedi. "Ben de istiyorum. Sikini amımın içinde o kadar derin istiyorum ki boğazımda hissedebiliyorum ve sikini boğazımın içinde o kadar derin istiyorum ki amımda hissedebiliyorum."

Arthur'un göğsü kabardı ve kadın, vücudundaki her sinirin farkına varmasını sağlayan o alaycı kahkahasını attı.

"Ama burada değil," dedi. "Yatak odasında. Benimle gel."

Uzun bacaklı bir zarafetle ondan uzaklaştı ve ayağa kalktı, sonra kalçasını sıvazladı ve kalkıp onu takip etmesi için el salladı.

Yapmadı. Gururunun son kırıntıları onu orada, yerde tuttu. Kadının sözleri kulağında çınladı.

Artık benim kuşumsun. Yıldızlı kafesimdeki kuşum.
Büyük büyükbabanın fahişelerine davrandığı gibi
davranılmak nasıl bir duygu?

Yüz bin dolarlık bir fahişeden mükemmellikten başka ne beklersin ki?

Kaliteyi satın aldığınızda, sadece bir kez ağlarsınız...

Eğer bunu yaparsa, onunla şu anda, onun şartlarında, bu şartlarda seks yaparsa, gerçekten onun fahişesi olacaktı.
Kendini ona satıyordu.

Büyük büyükbabasının portresini geri kazanmak. Charlie'nin ailesinin gözüne girmek için kendini sattı. Kendini sattı çünkü kabul edeceği tek para birimi bedeniydi.

Regan ona geri döndü, yanında durdu, o kadar yakındı ki alnını karnına yaslayabilirdi. Amcığı yüzüne birkaç santim uzaklıktaydı, danteller ve bornozunun ipeği tarafından gizlenmişti. İçinden yayılan sıcaklığı hissedebileceğini düşündü.

Elini adamın saçlarına daldırdı ve başını kalçalarına yasladı.

"Sorun değil," dedi, parmaklarını tekrar saçlarında gezdirerek. "Kendini ilk kez sattığında her zaman en zoru olur. Merak etme, giderek kolaylaşır. O kadar kolaylaşır ki, neden bedavaya verecek kadar aptal olduğunu merak edersin. Ben kendimi sattım ve bakın ne aldım." Çatı katını, sanatı, oteli, dünyayı göstermek için ellerini kaldırdı. "Hadi ama, Brat. Amerikalıların dediği gibi, paran benden."

Sözleri ne kadar soğuk olsa da işe yaradı. Yerden kalktı. Kadın uzun olmasına rağmen, adam daha uzundu. Adam hâlâ kot pantolon giyyordu, kadınsa çürük kimonosuyla. O erkekti, kadınsa kadın. Ama orada sessizce durup onun bir sonraki emrini beklerken, burada kimin yetkili olduğu her ikisi için de açıktı.

Daha önce askeri eğitimi için minnettar olmasaydı bile şimdi minnettar oluyordu. En azından emirlere nasıl uyulacağını biliyordu.

"Üç şey var," dedi. "Bir. Seni burada istediğimde, burada olacaksın. Seni burada istemediğimde, burada olmayacaksın. Aksi takdirde, hayatınıza devam etmekte özgürsünüz. İki. Çocuk sahibi olamıyorum ve yıllardır yaşlı kocam dışında kimseyle birlikte olmadım, bu yüzden benden bebek dahil herhangi bir şey kapma konusunda endişelenmene gerek yok. O yüzden ısrar etmediğin sürece prezervatifle uğraşmayalım. Ve üç, buradayken sana yapmanı söylediğim her şeyi yapacaksın, bana verilmesini istediğim her şeyi bana vereceksin. Anlaşıldı mı?"

"Evet, hanımefendi."

"Dört. Bana hanımefendi deme. Oh, ve beş," dedi, "unutma, kimse seni bunu yapmaya zorlamadı. Çekip gidebilir ve ailenizin bununla başa çıkmasına izin verebilirdiniz, ama bunu siz seçtiniz." Kendisini işaret etti. "Sen neyi seçtin?"

Arthur cevap vermeden önce uzun bir nefes aldı. "Bu," dedi.

Onu merdivenlerden yukarı kadar takip etti ve kırmızı bir kapıdan geçerek baştan aşağı kırmızı ve altın sarısı olan yatak odasına girdi. Tavandan tabana pencerelerdeki damask perdeler, duvar kâğıtları, dört direkli devasa yatağın üzerindeki gölgelik, hepsi kırmızı ve altın rengiydi. Uyumlu gölgeliklere sahip pirinç lambalar etrafa gölge saçıyordu.

Envanter çıkarır gibi odayı kataloglayarak her ayrıntıyı inceledi. Burada ne yaptığını, bu odada ne olmak üzere olduğunu düşünmemek için elinden gelen tek şey .

Arthur düşünmek istemedi, hissetmek istemedi. Çünkü bir şey düşünseydi, Regan'a ne kadar çekici geldiğini düşünebilirdi. Eğer bir şey hissetseydi, heyecan gibi bir şey hissedebilirdi. Beklenti. Hatta, korkutucu bir şekilde... rahatlama.

"Şurada dur," dedi Regan, şöminenin önündeki zemini işaret ederek. Regan başucu lambalarından birini kapatırken o yumuşak peluş halının üzerinde bekledi, bu lamba ayı tutan bir kadın şeklindeydi. Oda daha da karardı.

Dışarıda yağmur yeniden başlamıştı ve rüzgâr pencerelere doğru sertçe esiyordu. Regan ağır perdeleri çekti ama yağmurun sesini hâlâ duyabiliyordu, sadece şimdi daha yumuşaktı.

"Yeterince ısındın mı?" diye sordu Regan yatak odasının kapısını kapatırken.

"İyi," dedi.

"Rahat mısın?"

"Ben iyiyim," dedi, sesi alaycılıkla doluydu. "Peki sen nasılsın?"

"Daha iyi," dedi onun alaycı tonuna aldırmadan. "Bir velet olsan bile burada olmandan hoşlandığımı fark etmek beni şaşırttı."

"Umarım yaparsın. Bu senin fikrindi."

"Öyleydi, değil mi? En iyilerimden biriydi. Kıyafetlerini çıkar."

Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp yere koydu. Sonra pantolonunu ve boxer külotunu tek hamlede, bir bandajı yırtar gibi çıkardı. Ve orada durmuş, onun bunu yapmasını izliyor, sanki bir galerideki heykelden başka bir şey değilmiş gibi ona bakıyordu.

"Mükemmel bir vücudun var," dedi.

"Sen öyle diyorsan öyledir."

"Bir daha asla yaşlı bir adamın bana dokunmasına izin vermeyeceğim. Hayatımın geri kalanında sadece genç erkekler olacak. Yatağa uzan. Ortaya."

Üst üste yığılmış altın rengi çarşaflara ve kırmızı yastıklara, artık inkâr edilemez olan gerçekliğe baktı.

"Büyük büyükbaban fahişelerini bu yatakta becerirdi," dedi ayakucundaki direğe yaslanarak.

"Umarım o zamandan beri çarşafları değiştirmişsinizdir."

"Gergin olduğun için şaka yapıyorsun. Gergin olmana gerek yok. Kıyafetlerini giyip gidebilirsin. Ne zaman istersen. Tek yapman gereken bir kelime söylemek."

"Hangi kelime?"

"Hayır, tabii ki. Yatağın ortasına sırt üstü uzanın."

Utanç tekrar geri geldi. Onu bir öpse ya da birkaç saniyeliğine buz kraliçesi rolünü bıraksa... Ama hayır. Sevdiği şey buydu, komuta ve kontrolde olmak.

Bunu Charlie için yapıyor olabilirdi, ama dünyada inanılmaz bir şekilde

çekici bir kadın onun vücudunu kullanır.

Hayır demedi. Kıyafetlerinden sıyrılıp yatağa adımını atarken hiçbir şey söylemedi.

Ortada sırt üstü yatıyordu, başının altında küçük bir yastık vardı. Zengin ve kalın bir brokar kumaşın üzerindeki altın ipliklerin oluşturduğu kabarık desen vücudunun arka batıyordu. İpek gıdıkladı. Kumaş serindi ama hızla ısınıyordu. Regan'ın gözleri üzerindeydi ve kendini gülünç hissediyor, ereksiyonundan utanıyordu, penisi sertleşmiş ve damlıyordu, tüm dünyanın görmesi için karnının üzerinde duruyordu. Hangisi daha kötüydü; istemediğin halde sertleşmek mi yoksa sertleşmen gerektiği halde sertleşmemek mi?

Regan yatağın ayak ucundaki perdelerden altın bir ip çözdü. "Seni altın bir kafese koyup yatak direklerime bağlamak konusunda şaka yapmıyordum," dedi.

Yatağa tırmandı ve onun yanına oturdu. Ona kolunu uzatmasını işaret etti ve o da bunu isteksizce yaptı. İrade gücü tükenmişti. Kordonu bileğine sessiz bir etkinlikle doladı. Hayatında hiç bu kadar nesne gibi hissetmemiştir.

Karmaşık kırmızı şal desenini umursuyormuş gibi yaparak baktı, onları altın denizinde yüzen devasa spermelerden başka bir şey olarak görmek imkânsızdı.

"Çok sıkarsa bana söyle," dedi, ipi yatak başlığındaki bir çubuğun etrafından geçirip diğer bileğine . "Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

"Yatağına birini mi bağladın?"

"Hiç yapmadım. Hayalini kurdum, evet, ama ilk kez yapıyorum. Sör Jack'in çay fincanı değil."

Kadının itirafı karşısında beklenmedik bir acı hissetti. Onun ilk olduğunu. Onur duyduğunu söyleyemezdi ama kendini... seçilmiş hissetti. Bunu o seçmişti ama kız da onu seçmişti.

Kadın işini bitirir bitirmez -kapana kısılıp bağlanır bağlanmaz- bir şeyler değişti. Birdenbire suçsuz, aracısız kalmıştı. Yanlış bir şey yapamazdı.

Çünkü hiçbir şey yapamıyordu. Üzerine tatlı ve kolay bir teslimiyet çöktü. Garip bir şekilde kendini güvende hissetti. Neden böyle hissettiğini anlamasa da, anlamak için herhangi bir aciliyet de hissetmiyordu. Daha sonra, evet. Ama şimdi değil.

"Rahat mı?" diye sordu.

Bu kez dürüstçe cevap verdi. "Sanırım öyle."

Yanına oturdu, göğsünü ve karnını okşadı. Elini tekrar onun sikinin etrafına sardı.

Çok iyi hissettiriyordu. Bu kadar hoşuna gitmemesini diledi ama nasıl gitmezdi ki? Yumuşak bir el, sıkı bir kavrama. Uzun zamandır kendi eli dışında başka bir el ona dokunmamıştı.

Ona, onu okşayan eline bakıyordu. Başından damlayan ıslaklığa dokunduğunda . "Buraya neden İnci adını verdiklerini biliyor musun?" "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Pearl ünlü bir fahişe miydi?

eskiden?"

"Söylentilere göre bu yüzden oraya İnci adını vermişler..." Parmağının ucuyla adamın menisinden bir damla topladı ve elini havaya kaldırarak arzusunun kanıtını, menisinin incisini gösterdi. "Şimdi bana bunu neden yaptığını tekrar söyler misin? Kendin için mi yoksa Charlie için mi?"

"Charlie için. O olmasaydı burada olamazdım." "Onun sayesinde tanıştık, ama bana doğruyu söyle. Eğer ben tabloyu teslim etseydim... hala burada olurdun, değil mi?"

"Evde, kendi yatağında olurdum."

"Neden bundan hoşlandığını kabul etmiyorsun? Vücudunun her santimi bana bunu istediğini söylüyor, yalancı dilin hariç her parçan."

Dilinin bir hareketiyle parmağının ucundaki meniye yaladı. Arthur daha da sertleşti.

Ona gülümsedi. "Zavallı velet. Oraya da geleceğiz. O zamana kadar, sanırım bunun acısını çekmek zorunda kalacaksın."

Yataktan kaydı ve kimonosunu çözerek kırmızı berjer koltuğun üzerine fırlattı. Kadın siyah külotunu bacaklarından aşağı indirirken ona baktı. Uzun, biçimli bacaklar ve

pürüzsüz, sıkı kalçalar ve bunların tepesinde parlak kahverengi saçlardan oluşan bir yama.

Kadın tekrar üzerine tırmandığında yatak hareket etti ve bu küçük titreşim vücudunda bir şok dalgası gibi yayıldı. Kalbi yeniden sertçe çarpmaya başladı, neredeyse kaburgalarına kadar. Karnı üzerine oturdu, küçük elleri denge için göğsündeydi.

Ona dokunmak istedi ama dokunamadığı için memnundu. Eğer ona dokunursa, bu onun haklı olduğunu, bunu istediğini kanıtlamaz mıydı? Sadece seksi değil, bu teslimiyeti, bu itaati de. Bir evcil hayvan gibi onun elinden yemek.

Eğildi ve yüzü onunkine yaklaştı, sadece santim uzaktaydı. Elini adamın saçlarının arasından geçirdi ve adam onun gözleriyle buluştu. Bunu yapmak istememişti ama gözleri bir kez kilitlendi mi artık onları açmak mümkün değildi.

Parmakları yüzüne geldi ve yanağını, çenesini, dudaklarını okşadı. "Beni öpmek ister misin?"

"Evet."

"Belki bir dahaki sefere sana izin veririm."

Aleti ona doğru geriliyordu. O kadar yakındı ki, yumuşak kasık kıllarının karnının alt kısmını gıdıkladığını hissedebiliyordu. Bacaklarının arası sıcacıktı. Onun sıcaklığını hissetti, arzuladı. Geri itti, amcığı penisinin ucuna değdi ve vücudunun dikişi boyunca ıslaklığı hissetti. Yumuşak bir şekilde inledi. Bu onu gülümsetti ve sanki bir ödül kazanmış gibiydi. Artık onun bu gece boşalmasını dünyadaki her şeyden daha çok istediğini biliyordu.

Hafifçe üzerine çıktı, sıcak tümseğini sertleşmiş organına sürttü. Onun içine gömülmek, kendini ona gömmek istiyordu ama kalçalarını kaldırıp daha fazlasını aramaktan başka bir şey yapamıyor, onun kendisini kullanmasını bekliyordu.

Tanrım, onun kendisini kullanmasını istiyordu.

Sanki onun sessiz yalvarışını duymuş gibi, onu tekrar eline aldı ve sikinin ucu vajinasının girişini öpene kadar kaygan kıvrımlarından geçirdi. Kadın

Sıkı. Ucu kalındı ve onu incitmek istemiyordu. Görünüşe göre kız bunu pek umursamıyordu. Aşağı doğru itti ve başını içine sokmaya zorladı. Arthur onu yakından izledi; çenesi kalkıyor, göğüsleri nefes alıp verirken inip kalkıyor, ağzının ve gözlerinin etrafındaki küçük çekingenlik kayboluyordu ama sonra bir ses geldi... kendini onun üzerine bırakırken bir zevk mırıltısı. Vücudu onu almak için açıldı, ancak bu, onun uzunluğunda yukarı ve aşağı kayma, içine doğru çalışma gibi yavaş bir süreçti.

Evet, ıslaktı, ıslaktı ve içi fokur fokur kaynıyordu ama dardı. İç kasları adamın etrafını sıkarken, geçidi onu santim santim sarıyordu.

Dengesini sağlamak için ellerini göğsüne koyarak kalçalarını hareket ettirdi, dizlerinin üzerinde yükselip alçaldı. Her dalgalanma adamın içine zevk dalgaları gönderiyordu. Kadının etrafını saran, onu içine çeken sıcaklığı... Elinde olmadan onun altında hareket ediyor, kalçalarını ona doğru pompalıyordu. Sonra sevişmeye başladılar, gerçekten, gerçekten ve tamamen sevişmeye. Onu sadece sikmiyordu. Elleri bağlı olsa bile onu beceriyordu. Topuklarını yatağa bastırdı ve kalçalarını kaldırarak sikini yukarı kaldırdı ve alttan içine soktu. Başı geriye düştü ve çıplak boğazı ortaya çıktı. Onu göğsünün ortasından çenesinin ucuna kadar yalamak istiyordu, ta ki tarihin en ateşli öpücüğünde ağzıyla buluşana kadar. Kadının onu öpmeyi reddetmesi öpücüğü daha da ateşli hale getirdi. Yaptıkları saf, katıksız bir sevişmeydi, şefkat ya da duygu yoktu. Sadece adamın kalın siki, kız ona binerken onu mızraklıyordu.

Önce yavaşça, sonra daha hızlı pompalarken tırnakları hafifçe göğsüne battı. Basınç kalçalarında, karnında ve uyluklarının arkasında artıyordu. Kadın arkasına yaslanıp kalçasını kavrarken, adam bileklerindeki kordonlara karşı gerildi. Tanrı'ya şükür gözlerini bağlamamıştı, diye düşündü kendi aletinin onu yarmasını, yumuşak buklelerin arasında kaybolmasını ve onu yakalayıp içinde tutan o sıcak küçük mağaraya girmesini izlerken.

İki parmağı kendi klitorisini buldu ve onu okşadı. Arthur bu parmakları kiskandı. Onun klitorisine ve amına dokunmak, parmaklarını içine sokup onu açmak, içini keşfetmek istiyordu. Ama şimdilik orada yatmaktan ve onun kendi zevki için sikine binmesine izin vermekten memnun olmalıydı. Ve yüzü böyle kızardığı, gül gibi parladığı ve o acı dolu zevk seslerini, o memnun acı seslerini çıkarmaya devam ettiği sürece bunu yapmaktan mutluydu.

Yatak odası bir fırın gibiydi. İkisi de terlemiş ve kayganlaşmışlardı ve vücutları kısa sürede birbirine o kadar sıkı bağlanmıştı ki, sıcak balmumu gibi mühürlenmişti, adamın nerede bitip kadının nerede başladığını söylemek mümkün değildi. Leğen kemiğini sıkı ovaler şeklinde hareket ettirerek adamın sikinin daha da derinlere inmesini sağladı.

Onun için tamamen açıldı ve ucunun rahminin girişine doğru bastırdığını hissetti. Başı tekrar geriye düştü ve kendini sert ve hızlı bir şekilde çalıştırdı, klitorisini ovuşturdu, kalçalarını pompaladı. Nefesleri hızlı ve güçlüydü ve küçük çığlıklar ağzından kaçtı, günlerce kulaklarında cınlayacak zevk çığlıkları.

Arthur onu izledi. Oradaydı, neredeyse oradaydı... ve sonra hızlı, sıkı kasılmalarla adamın boyunun her tarafına boşaldı. Kadın onu öyle bir kavradı ki, adamın omuzları yataktan çıktı ve adam hiçbir uyarıda bulunmadan kadının içine boşaldı. Birdenbire olmuştu; kadının kasları bir elin çekmesi gibi onu sıkıyordu. Ani zevk karşısında şoka giren adam, kadının göbeğine boşaldı ve onu meni fişkirtip fişkirtip doldurdu.

Orgazmı kör ediciydi. Daha önce hiç yaşamadığı bir tamamlanma hissetti. Regan onun üzerinde dinlenirken, aleti hâlâ onun içindeydi, havayı yutarak kocaman derin nefesler aldı. Elleri yatağın üzerindeydi, başı aşağı sarkıyordu, saç örgüsünün ucu omzunun üzerinden düşüp Regan'ın karnına .

Yavaşça başını kaldırdı. Vajinasının onun etrafında son küçük çırpınışlarını ve nefes alışlarını verdiğini hissetti.

"Hatırlatsana, Brat... bu kimin içindi, senin için mi yoksa Charlie için mi?"

Yalan söyleyemeyecek
kadar bitkin düşmüştü.
"Senin için," dedi.

Gözleri aniden irileşti - aniden ve belli belirsiz bir şekilde, ama adam onu etkilediğini gördü. Yüzüne habersizce bir bardak su fırlatılmış bir kadının ifadesini takınmıştı. Ya da bir yabancı tarafından öpülmüş. Ya da bir arkadaşı tarafından tokatlanmış.

Kadın ayağa kalktı ve adamın yumuşamakta olan penisi içinden kayıp adamın karnına damladı. Kimonosunu hızla, dikkatsizce etrafına sardı, sonra başının üzerinden uzandı ve bileklerini çözdü.

"İşimiz... bitti mi?" diye sordu, bu kadar çabuk serbest bırakılmasına şaşırılmış ve biraz da yaralanmıştı.

"Giyin," dedi ve sırtı şöminenin şöminesine dönük, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde durdu. "Seni tekrar istediğimde, seninle iletişime geçeceğim. Şimdi evine uç."

Onu kovmak için elini salladı ve sonra şöminenin yanında, önünde giyinirken bekledi, utanç ve incinmişlikle çalkalanıyordu. Sadece birkaç dakika önce o kadar yakındılar ki, daha yakın olamazlardı ve şimdi o kadar uzaktaydı ki, başka bir dünyada da olabilirdi.

Ayakkabılarını karnına doğru tuttu. Onları aşağıdayken giymişti. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Ona bakmadı. Az önce seviştikleri yatağa baktı.

"Yıllardır iyi seks yapmadım ve yapmayacağım..." Kelimelere ulaşmaya çalışıyormuş gibi durakladı. "Sonsuza kadar genç kalmayacağım. Seni sevişmek için aldım, aşık olmak için değil. O yüzden buna alış."

"Hiç alışabildin mi? Yaldızlı kafesinize?"

Şimdi ona baktı -kendisinininki kadar derin ya da daha derin bir yarayı ortaya çıkaran hızlı bir bakış.

"Hayır."

Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Arthur altın yatak odasından çıkıp merdivenlerden aşağı indi ve

gömlek, ceket ve ayakkabılar. Pearl'den ayrıldı.

Sersemlemiş bir halde Piccadilly'deki konağa gitti ve arabayı park etti. Neredeyse gece yarısıydı. Arabasından çıkıp soğuk geceye adımını attı. Sokak karanlık ve sessizdi, eski karaağaçlar ayı örtüyordu, zenginlerin ve güçlülerin yükselen konduları şehrin uzaktaki ışıklarını engelliyordu. İçinden soğuk bir rüzgâr geçti. Kuru sonbahar yaprakları, arka kapıya giden tuğla yol boyunca çizik çizik ve sıçrayarak ilerliyordu. Hava nemli ve iğrenç kokuyordu, ayaklarının altında çürüyen yaz cesedi, genellikle sevdiği bir kokuydu - sonbahar kokusu. Ancak bu gece onu rahatsız ediyordu. Her şey onu rahatsız ediyordu -nasıl olduğu, neden olduğu, nasıl bittiği... ve bundan ne kadar hoşlandığı.

Tanrım, hoşuna gitmişti.

Arthur karanlıkta yatağına giden yolu buldu. Duş alması gerektiğini bilmesine rağmen -kendisinin ve onun seks sivilarıyla kaplanmıştı- çırlçıplak soyunup yorganın altına girdi, pamuklu çarşafı yanan vücuduna karşı serindi.

Regan'ın ona sorduğu soru zihninde yankılandı.

Kimin içindi? Sen mi Charlie mi?

Soru buydu, değil mi?

Bu yüz bin poundluk bir soruydu.

RUHSAL AYNA

T Perşembe günü. Üç gün sonra. Arthur yatak odasında, ailesinin Piccadilly'deki evindeki büyük meşe yatakta yatıyordu.

Harrow'daki okul günlerinden beri değişmeyen eski çocukluk odası. Karşı duvarda kocaman bir Union Jack asılıydı. Yatağının üzerinde kız kardeşinin onu sürükleyerek götürdüğü Blur konserinin posterleri ve o da bu iyiliğe karşılık verdiğinde Arctic Monkeys'in bir başka posterini asılıydı. Yıllardır kullanılmayan polo takımı, rugby takımı ve gençlik yıllarının diğer tüm ıvır zıvırıyla birlikte dolabın içinde yığılı duruyordu, uzun zamandır terk edilmiş, uzun zamandır unutulmuştu. Bunu şimdi fark etmesinin tek nedeni, aniden birlikte olduğu otuz yaşındaki dul kadını hayal ederken, çocukluğunun eserleriyle çevrili bir şekilde orada yatıyor olmanın çok uyumsuz hissettirmesiydi...

Arthur hiçbir zaman çocuk olmak istememişti. Dokuz ya da on yaşındayken bile, eğer bir şans verilseydi, çocukluğun ve onun tüm utanç ve aşağılamalarının üzerinden atlayıp hemen bir yetişkin olmak isterdi. Ailesi ona yaşlı bir ruh derdi. On yaşından itibaren Charlie'ye küçük bir kardeşten çok bir oğul gibi davranmıştı. Arthur anne ve babasını taklit ediyor, yetişkinlik için model aldıkları için onların yaptığı her şeyi yapıyordu - sanat gösterilerine ve senfoniye katılmak, babası gibi polo oynamak, annesiyle müzayedelere gitmek, konferanslar, yönetim kurulu toplantıları...

On sekiz yaşına kadar biriyle çıkmıştı çünkü onun yaşındaki kızlar ona çok genç geliyordu. Bir erkek olmak için bu kadar çabalarken neden genç bir kızla çıksındı ki? Wendy'ye aşık olmasının tek nedeni, dünyanın dört bir yanındaki okullara gittiği için ona çok daha yaşlı görünmesiydi. Naledi ise ondan beş yaş büyüktü. Botswana'ya dönmeden önce birlikte sadece birkaç ay geçirmişlerdi ama o birkaç ay onu kendi yaşında biriyle asla mutlu olamayacağına ikna etmişti.

Üniversiteyi bile atlamıştı çünkü çocukluğunu -ya da en azından yetişkinliğini- bir gün daha uzatmaya dayanamıyordu. Askeri akademi Sandhurst'ü seçmişti çünkü bunun onu -sonunda- bir erkek gibi hissettireceğini düşünmüştü. Ama bu da işe yaramamıştı.

Sonra... Regan. Onunla geçirdiği o geceye kadar hâlâ bir yetişkin rolü oynadığını hissetmişti ve sonra, garip bir şekilde, ertesi sabah uyandığında hayatında ilk kez bir erkek gibi hissetmişti.

Evlenip dul kaldığı ve ona inanılmaz derecede olgun görüldüğü için miydi? Ve eğer bu kadar olgun biri onu seçtiyse, o zaman onun için yeterince yaşlı ve olgun . Yoksa yaşadıkları seksin doğası yüzünden miydi? Fantezilerini keşfetmek için onu seçmiş olması mı?

Söyleyemiyordu, sadece onu ve Pazartesi gecesi yaşananları her düşündüğünde, başına muazzam bir şey geldiğini hissediyordu. Sismik bir değişim. Bir anı canlandı - babasının birkaç yıl önce ona ve Charlie'ye söylemeye çalıştığı bir şey, hayatlarında yakın bir partnerleri olana kadar ne tür erkekler olduklarını bilemeyecekleri. Ne demişti? Evli olmanın bir erkeği nasıl değiştirdiğiyle ilgili bir şey...

Kapı zili çaldığında Arthur'un aklı neredeyse başına gelmişti ve sanki bir silah sesi duymuş gibi doğruldu.

Ön kapıyı açtığında kızın yine orada olduğunu gördü, kırmızı yağmurluklu sarışın ve Wellington

Botlar. Ona bir not kâğıdı daha uzattı. Kız verandada kaldı, öfkeyle bakıyordu.

"Peki, sen kimsin?" Arthur kartı alarak sordu. "Bir adın var mı?"

"Zoot," dedi, sanki bunu söyleyerek ona bir iyilik yapıyormuş gibi.

"Zoot" mu? Yani...'Zoot' mu? Heceleyebilir misiniz lütfen?" "Zed artı Oot. Zoot."

"Peki sana neden Zoot diyorlar?" "Şaplak atmayı ve oral seksi severim."

Gözlerini kırıştırdı. Sonra anladı. "Ah. Bir Monty Python göndermesi."

Zoot, "Asla yanlış gitmez," dedi.

"Pekala, Zoot, istersen bana Arthur diyebilirsin. Ya da Art. Baskı yok."

"Lordum değil mi? Efendim değil mi?"

"Arthur iyi. Gerçekten," dedi. Bu kızla arkadaş olması gerektiğini düşündü. Belki Regan'ın kirli çamaşırlarını ortaya çıkarabilirdi. "Mesajları iletmediğin ve bana dik dik bakmadığın zamanlarda ne yapıyorsun? Leydi Ferry'nin köpeği falan mısın?"

"Emir komuta ikinci kışide," dedi, Doğu Yakası aksanı tam olarak ortaya çıkmıştı. "Bu yüzden P ve Q'larınıza dikkat edin."

"Ps ve Q'larım hayatlarının en iyi durumunda." Açılmamış kartı tutuyordu. Kadın onu izliyordu. "Sana bahşiş vermemi mi bekliyorsun?"

Onaylamamak için dilini şaklattı. "Patron haklıydı. Sen bir veletsin. Mantıklı. Brat sadece Art'ın B'si, değil mi?"

"Bu Bart."

"Yeterince yakın."

Döndü ve kırmızı çizmeleri kaldırırmda yankılanarak bastı gitti. Yeni bir arkadaş edinmek buraya kadarmış.

Her neyse, okuması gereken bir kart vardı.

Yeni bir oyun oynayalım. Berthe Morisot'un Psyche Aynası yatak odamdaki şöminenin üzerinde asılı.

Hiç aynanın önünde sikiştin mi, Brat? Saat 9

yönünde.

R

Arthur eve girip kapıyı arkasından kapattı ve sırtını ahşabın serinliğine dayadı. Aynanın önünde sevişmek mi? Kulağa kâbus gibi geliyordu. Onu görebildiği sürece neden kendini izlemek istesin ki? Çıplak vücudunun gıcırdamasını ve yüzündeki acı dolu garip, korkunç kasılmaları? Neden böyle garip bir şey yapmak istesin ki? Çünkü o bir sadistti, belli ki.

Peki bu onu tekrar sertleşmekten başka ne yapıyordu? Saat dokuza saatler vardı. Saatler vardı ve o şimdiden dakikaları saymaya başlamıştı.

ARTHUR spor salonunda yorucu bir antrenman yaparak dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Hyde Park'tan eve doğru yürürken ceketinin cebinde telefonunun çaldığını hissetti. Arayanın Regan olmasını istiyordu ama o olmayacağını biliyordu.

Hayır, Regan değil. Babasıydı. Arthur bir şey kaçırmış olabileceğinden endişelenerek aramayı görmezden gelmeyi düşündü ama kaçınılmaz olanı erteleyemeyeceğini biliyordu.

Cevap verdi ve her zamanki selamlaşmadan sonra Arthur annemi sordu.

"Bebeklerini özlüyor," dedi babası. "Bizi mi yoksa ev bitkilerini mi kastediyor?"

"Sormadım. Her ikisini de varsayıyorum," dedi babası.
"Kardeşin nasıl?"

Bu soru, cevabın tatmin edici olmayacağını ima eden bir tonda sorulmuştur.

"İyi, sanırım. Onu birkaç gündür görmedim. Arkadaşlarıyla meşgul."

Babası alay etti. O da Charlie'nin arkadaşları hakkında Arthur gibi düşünüyordu. Babasıyla herhangi bir konuda aynı fikirde olmak dehşet vericiydi.

"Ne işle meşgulsün?" diye sordu babası.

"Okuyorum. Spor yapmak. Ordu elimden almadan önce boş zamanımın tadını çıkarmak."

"Lütfen bana bu boş zamanın bir kısmını bir kızla geçirdiğini söyle?"

Arthur kibarca, "Sen kendi işine bak," diye cevap vermeden önce üçe kadar saydı.

"Eğer mecbur kalırsam."

"Aşağıdaki sorunun aşk hayatımla hiçbir ilgisi yok," dedi Arthur, ki bu yeterince doğruydı. Regan Ferry'yi sevmiyordu ve Regan'ın da onu sevmediği kesindi.

"Devam et," dedi babası.

"Regan Ferry adında bir kadın tanıyor musunuz?"

"Sör Jack Ferry'nin karısı Lady 'yi kastetmiyorsunuz, değil mi?" "Dul," dedi Arthur.

"Elbette onu tanıyorum. Pek iyi değil. Kız kardeşinizin düğününden birkaç hafta önce konuşmuştuk. Onunla görüşüyor musun?"

Arthur bu son kısmı görmezden geldi ve diğerine odaklandı. Lia Pearl'ün balo salonunda evlenmiş, resepsiyonunu The Oyster'da vermiş, düğün fotoğraflarını eski sigara salonunda çekirtmişti. Ailesinin otel sahibinin karısıyla sohbet etmesine şaşırmamıştı.

"Bunun tuhaf olduğunu biliyorum ama... ne hakkında konuştuğunuzu hatırlıyor musun?" Arthur sordu.

"Sadece Lia'nın düğün planları. Ve Lord Malcolm. Eskiden orada yaşıyordu, biliyorsun."

"Lord Malcolm'u mu sordu?"

"Eğer doğru hatırlıyorsam. Altı ay kadar önceydi. Onun hakkında konuştuğumuzu biliyorum ve otelin arşivinden onun fotoğraflarından oluşan bir koleksiyonu vardı. Bir sürü dans. Bir sürü balo. Partiler, yani, değil-"

"Testisler değil. Tahmin etmiştim. Pekala. Sadece merak ettim. Lord Malcolm'un portresini satın almak istedi mi?"

"Hatırlamıyorum. Neden sordunuz?"

Arthur yalan söylemekten nefret ederdi, özellikle de ailesine ama Charlie'yi korumak zorundaydı.

"Onunla karşılaştım ve beni tanıdı," dedi. "Uzun uzun konuştuk ve Lord Malcolm'un portresini satın alıp alamayacağını sordu. Bilirsiniz, Pearl' demirbaşı olduğu için."

"Umarım ona hayır demişsindir." "Söyledim."

"İsterse bir kopyasını yaptırabilir ama gerçeğini asla."

"Doğru."

"O tabloyu satmadan önce seni ona satardık. Lord Malcolm bizi asla affetmez ve onun kötü tarafına düşmekten nefret ederim."

Arthur dudağını ısırdı. "Anlaşıldı."

"Ama seni satın almak ve kayıtlarımızdan çıkarmak istiyorsa, fiyatta pazarlık yapılabilir. Tüm makul teklifler değerlendirilir. Charlie'yi de dahil edeceğiz. Bir alana, bir bedava."

"Sağ ol baba. Ben de seni seviyorum." "İşte annen."

"Bekle."

"Evet?"

Neredeyse babasına evli olmanın bir erkeği nasıl değiştirdiği hakkında söylediğini hatırlayıp hatırlamadığını soracaktı, ama vazgeçti - bu elini açığa çıkarmak olurdu ve babası dünyada cinsel hayatını tartışmak isteyeceği son kişiydi.

"Hiçbir şey," dedi Arthur. "Ne söyleyeceğimi unuttum."

Annesiyle New York hakkında kısaca sohbet etti ve ona içtenlikle gelecek hafta Wingthorn'a gidip eski malikânedeki tadilatı kontrol edeceğine dair söz verdi. Konuşma bittiğinde Arthur konağa geri dönmüş ve duşa doğru yola çıkmıştı.

Duştayken babasının söylediklerini, Regan Ferry ile yaptığı tek konuşmanın çoğunlukla Lord Malcolm hakkında olduğunu düşündü. Gerçekten de otelde bir efsane olduğu için miydi? Bu seksen, doksan yıl önceydi. Regan'ın Arthur'a ve tüm Godwick soyuna karşı duyduğu düşmanlık da anlamsızdı. Tabii bu sadece ilgi duyduğu erkeklere duygusal olarak saldırma fetişi değilse. Pazartesi gecesi seks öncesi ve sonrasında ona nasıl davrandığını düşününce, buna inanabilirdi. Ama cevap tam olarak tatmin edici değildi. Sonrasındaki görüntüsü de öyle. Çok yaralanmıştı. Neredeyse korkmuştu.

O akşam otelin asansöründe kendine Regan'ın onu kullandığını ve hiçbir şekilde duygusal olarak bu işe bulaşmaması gerektiğini hatırlattı - en azından şu anda olduğundan daha fazla.

Regan'ın kapısına üzerinde A harfi olan bir not yapıştırılmıştı. A'nın Arthur'u mu yoksa Ass'i mi temsil ettiğini bilmiyordu ve sormadı da.

Notta "Kilit açıldı." yazıyordu. Üst katta bekleyin.

Kısa. Özlü. Sadede gel.

Emredileni yaptı.

Boş yatak odasına adımını atar atmaz, Pazartesi gecesi burada yaptığı ve hissettiği her şeyi bedeninde hatırladı. Yatağın ayak ucunda durdu ve

Ertesi sabah bileklerinin nasıl hafifçe sıyrıldığını ve konaktaki yatağında yatarken kollarını sabah güneşinin gümüş ışığına kaldırıp tenindeki kızarıklığa nasıl baktığını hatırladı. Bunu görmek bir keşif olmuştı. Bileklerindeki o soluk yaralar ne kadar da doğru görünüyordu. Kendini ilk kez görüyor gibiydi - gerçekte görüldüğü gibi değil, görünmesi gerektiği gibi.

Yataktan başını çevirdi ve yatak odasında tanıdık bir yüz olduğunu fark etti. Regan, Lord Malcolm'u yatağın karşısındaki duvara asmıştı.

Kollarını kavuşturan Arthur, uzun zaman önce ölmüş olan büyük büyükbabasına baktı. "Neyin peşindesin ihtiyar?"

Elbette cevap gelmedi. Malcolm Mona Lisa sırtışından başka bir şey yapmadı. Yine de Arthur, Lord Malcolm'un bir şekilde tüm bunların bir parçası olduğu hissinden kurtulamıyordu. Kesinlikle masum bir seyirci değildi.

Arthur dikkatini küçük şöminenin üzerindeki, Regan'ın notunda bahsettiği tabloya çevirdi. Narin ve şeffaf bir sahneydi bu; şömine aynasından profilini seyreden hoş bir genç kadın. Tek omzundan düşen, ince beyaz bir elbise giymişti. Güzel bir genç hanımın yatak odasına asılacak türden bir tablo. Güzel bir kızın kendini görmekten keyif aldığı samimi bir sahne.

"İşte benim Brat'im."

Regan yatak odasının kapısında duruyordu, eli kapı kolundaydı ve çerçeveye rahatça yaslanmıştı. Gözleriyle uyumlu gri bir etek ve ceket giymişti. Saat dokuzu geçmesine rağmen işten gelmiş gibi görünüyordu.

"Beni siz çağırdınız," dedi.

"Bir cadının en sevdiği şeytanı çağırması gibi." Gülümsedi ve yatak odasının kapısını arkasından kapattı. "Tabloyu beğendin mi?"

"Bu mu?" Morisot'yu işaret etti. "Çok güzel. Ancak ," dedi, kendi portresini işaret ederek

büyük büyükbabam, "gitmek
zorunda." "Nereye gitmeli?"

Ona ters ters baktı. "Gerçekten de onun resmini yatağın
karşısında asılı bırakmayacaksın, değil mi?"

"Ne? Biz Yapma.istiyorum iyi eski Büyük
Büyükbaba Malcolm sevişmemizi mi izliyor?"

"Büyük büyükbabanın seni izlemesini ister miydin?" Arthur
sordu.

"Bu sadece bir resim, değil mi?"

"Tabii ki bu sadece bir resim. Yine de." Gözleriyle yalvardı.
Şüphesiz ruhunda biraz merhamet vardı.

"Eğer bu konuda bu kadar hassassanız..." Dolabına gitti ve
şal desenli tüllü bir eşarp çıkardı. Eşarby Lord Malcolm'un
portresinin üzerine örttü.

"Daha iyi," dedi Arthur. "Biraz. Teşekkür ."

İşte. Yine oluyordu. Zalimce ve soğuk bir şey yaptı ve
sonra istek üzerine bunu durdurdu, onu en ufak bir nezaket
kırıntısı için minnettar olmaya zorladı. Ve o kırıntıyı bir kral
için ziyafetmiş gibi yedi.

"Bana teşekkür etme," dedi Regan. "Lord Malcolm kötü
şöhretli bir sapıktı. İzlemek isterse, izlemenin bir yolunu
bulur."

Ona doğru geldi ve ellerini göğsüne koydu. Dokunuşunun
sıcaklığı tişörtünün altından çıplak tenine kadar nüfuz etti.

Onun gözleriyle buluştu, onu da kendi gözleriyle
buluşmaya zorladı. "Brat'im bu gece nasıl?"

"İyi," dedi ve kendini tutamadığı için alaycı bir şekilde
ekledi, "peki senin günün nasıldı canım?"

"Oh, her zamanki gibi. Meşgulüm. Aptal." Şaka yapıyor
gibi görünmüyordu.

"Buradaki işinizi sevmiyor musunuz?"

Soğuk bir şekilde güldü. "Bir otel işletmek otuz yaşında
yapmayı beklediğim şey değildi."

"O zaman neden yapıyorsun? Yüz yıl boyunca emekli
olacak kadar paranız var."

cevap verdiğinde sesinde sahte bir ciddiyet notası duydu. "Düşünmemek için bir şeyler yapmalıyım. İnci'yi yönetmek işimi görüyor."

Ona baktı. "Neyi düşünmemek için bu kadar çabalıyorsun?"

"Durun. Sorulara cevap vermeyi bitirdim. Sıra sende. Pazartesi gecesinden sonra nasıl hissettin?"

Buna biraz gülmek zorunda kaldı. "Her gün egzersiz yapıyorum," dedi. "Sandhurst'te hayatta kalmak istiyorsan yapmak zorundasın. Ama senden sonra hiç bilmediğim yerlerim ağrımaya başladı. Ve biraz da halı yanığı vardı."

"Bileklerinde mi?"

Başını salladı. "Ve sırtımda."

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Ben... bu soruya cevap verebilir miyim bilmiyorum."

"Bence yapabilirsin. Bence istemiyorsun. Bu kadar çok sevdiğin için utandın mı?"

"Hayır, öyle değil."

"O zaman ne?"

"Dediğin gibi. Bu senin için sadece seks. Ve benim için sadece resmimizi geri almakla ilgili. Kişiselleştirmeyelim, tamam mı?"

Eğer kadın onun kendisini açma girişimlerini engelleyecekse, o da aynı hızla ve aynı sertlikte onunkileri engelleyecekti.

"Tabii ki. Bu gece aynanın önünde çok güzel, kişisel olmayan bir seks yapacağız. Ve sen bunun her saniyesinden nefret edeceksin, değil mi?" Yumuşakça, alaycı bir şekilde güldü.

Dudaklarını hafifçe onunkilerin üzerinde gezdirdi ve adamın bedeninden bir zevk ürpertisi geçti. "Bundan nefret mi ediyorsun?"

Kollarını onun boynuna doladı ve onu tekrar öptü, ağızla öptü, gerçek bir ağızla. Öpücüğe karşılık vermek istedi. Onu uzaklaştırmak istedi. Ama her şeyden çok cezalandırılmak ve alçaltılmak istiyordu ve eğer tanrılar onu bu şekilde cezalandırmayı ve alçaltmayı uygun gördüyse, kim oluyordu da onların kararını sorgulayabiliyordu?

Kollarını onun beline doladı ve ağzını onunkine bastırdı. Kadın dudaklarını araladı ve başını geriye doğru eğerek, onu öpebildiği kadar öpmesi için sessizce izin verdi.

Tadı şeker ve viski gibiydi ve sadece bir öpücük bile onu sarhoş edebilirdi. Onun tadına baktıkça daha fazlasını istiyordu. Onu kendine doğru daha sıkı çekti, göğüslerinin göğsüne bastırıldığını, sırtının kamburlaştığını ve kollarının omuzlarına dolandığını hissetti. Sertleşti, acı verici bir şekilde sertleşti. Aleti zonkluyordu ve bunu hissetmemesi için kalçalarını ondan uzaklaştırmak istedi ama artık çok geçti... Kadın kalçalarını adamın kollarına bastırdı ve adam, aralarındaki tüm kıyafetlere rağmen zevkten irkildi.

Yanakları parlak pembeydi, yumuşak dudakları şişmişti. Elini omzundan göğsüne, karnına doğru götürdü ve sonra uyluklarının arasından kavrayarak avucunu nazikçe ama sıkıca ereksiyonuna bastırdı.

"Daha iyi," dedi.

Parmak uçları giysilerinin altındaki başı buldu ve nazik sünnet derisi boyunca hafifçe gezindi. Adamın nefesi hızlandı. Gözlerini kapattı.

"Hayır." Parmaklarını onun yüzüne doğru şaklattı. "Bana bak. İzle. Gözlerini kapatıp bunlar olmuyormuş gibi davranamazsın. Oluyor. Oluyor. Bunu sen seçtin."

Arthur gözlerini açtı ve kızın elinin kendisine dokunuşunu izleyerek baktı. Nefes aldı ve içinde bir elektrik akımı olan onun kokusunu tekrar kokladı. Bir fırtınanın kokusu.

Fırtınaları her zaman sevmişti. Onu tekrar içine çekti, daha fazlasını istiyordu.

Bu his karşılıklı olmalıydı çünkü kadın adamın kemerine uzandı ve çözdü. Elini adamın pantolonunun içine soktu ve penisini çıkarıp avucunun içinde tuttu.

"İşte buradayız," dedi. "Gerçekten çok güzel bir sikiş var, Brat."

"Penisler bir insanın vücudundaki en az çekici kısımdır," diye itiraz etti.

"Güzellik bakanın gözündedir. Ben güzel diyorsam, güzeldir. Senin Wendy şanslı bir kızdı, değil mi?"

"O öyle düşünmedi."

"O zaman aptalın tekiydi."

"Bazen benden nefret mi ediyorsun yoksa benden hoşlanmaya mı başlıyorsun anlayamıyorum," dedi Arthur.

"Ben de yapamam," dedi Regan ve tüm elini tekrar onun etrafına sarıp ona sarıldı.

Boğazından bir ses çıktı, yarı nefes nefese, yarı iç çekerek.

"İyi velet," dedi. "Bir fahişe gibi davranılmaktan hoşlanman hoşuma gidiyor." Eliyle onu biraz daha sıkı tuttu. "Kabul etmesen bile."

Onu tekrar okşadı, tabandan uca, sonra başının etrafından aşağıya doğru. Eli yumuşak ve tutuşu güçlüydü. Baş geriye düştü. Gözlerini kapattı.

"Bu konuda ne demiştim?" Regan talep etti. "Gözler açık. Buraya bak. Şöminenin üstüne bak."

Tabloyu işaret etti. "Berthe Morisot," dedi. "Psyche Aynası. Eskiden buna şev aynası derlerdi, çünkü size tüm benliğinizi gösterebilirdi. Ve işte orada, kendini görüyor ve gördüğünü beğeniyor. Bu gece kendini göreceksin. Anladın mı?"

"Hayır."

"Yapacaksın. Aynanın önünde dur. Soyun," dedi. "Sonuna kadar."

"Zorunda mıyım?"

Ona bir bakış attı ve bu bakış soruyu cevapladı, böylece başka söze gerek kalmadı.

Bunu yapmak istemedi. İnsanların onu çekici bulduğunu biliyordu. Yirmi bir yaşındaydı ve iki yıldır ağır askeri antrenmanlar yapıyordu. Evet, fiziksel olarak iyi durumdaydı ama yine de etrafta dolaşp aynalarda çıplak vücuduna bakmıyordu. Aynalara çok fazla bakmak tehlikeliydi. Orada görmek istemediğiniz birini görme riskiniz vardı.

Yine de başka ne seçeneği vardı ki? Tişörtünü yukarı çekip çıkarırken kendine Charlie için olduğunu hatırlattı. Bu Charlie içindi.

Gömleğini berjer koltuğa fırlattı. Sonra kotunu, pantolonunu ve çoraplarını. Ve sonra, işte oradaydı, tamamen çıplaktı ve şoval aynanın önünde duruyordu. "Ruh aynası." Regan onun yanında duruyordu, sırtı şöminenin şöminesine dönüktü, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, aynada kendine bakarken onu tekrar inceliyordu. Orada kendini görünce, sonunda babasının ona evlilik hakkında söylediklerini hatırladı, evliliğin bir erkeği nasıl değiştirdiğini...

"Ne görüyorsun?" diye sordu, sesi bir psikoterapistinki gibi soğuk ve araştırıcıydı.

"Sadece ben."

"Yalan söyleme. Bir şeyler düşündüğün belli oluyor."

"Bugün erken saatlerde bir şey hatırlamaya çalışıyordum. Babam bize yıllar önce söylemişti ve sonunda geldi."

"Neydi o?" Ona doğru geldi ve çenesini omzuna dayadı. Bunu yapabilecek kadar uzun boylu olması hoşuna gitmişti.

"Charlie ve ben bir gün babama sürekli annemi evin içinde kovaladığından yakınıyorduk. Bunun olabilecek en iğrenç şey olduğunu düşünüyorduk. Genelde sadece, 'İçine bir çorap koyun, bakireler' derdi. O gün bizi gerçekten oturttu ve annemin onun için ne kadar önemli olduğu konusunda bize ders verdi. 'Karınız sizin için bir ayna gibi olacak,' dedi, 'size gerçek benliğinizi göstermesi dışında. Bir adam barda arkadaşlarıyla partinin canavarı olabilir ve evde karısına karşı bir canavar olabilir. Gerçek benliği kimdir? Toplum içinde taktığı maske değil, sadece ona gösterdiği ruhu."

"Neden çalışıyordun?"

Pazartesi gecesi yüzünden, diye düşündü ama söylemedi. Çünkü o geceyi bu kadar muazzam hissetmesinin, Salı sabahı uyandığında hayatında ilk kez bir erkek gibi hissetmesinin nedeni buydu. Yüzünü binlerce arkadaşına göstermişti. gece Regan'la bazı şeyleri paylaşmıştı.

ruhunun gizli bir parçasını ilk kez biriyle paylaştı. Onunla.

"Ben sadece... bilirsin, bugün telefonda konuşurken ailemi düşünüyordum. New York'ta milyonuncu balaylarındalar."

"Anlıyorum," dedi. Bir an için kızın verdiği cevaptan dolayı hayal kırıklığına uğramış gibi görünebileceğini düşündü. Bu bakış hoşuna gitmişti.

Regan kolunu onun beline doladı, sikini eline aldı, tuttu, okşadı.

"Gördüğüm şey şu," dedi. "Her geçen saniye daha da zorlaşan genç bir adam görüyorum, bunu kabul etmese de kardeşiyle hiçbir ilgisi olmayan bir nedenden dolayı seçti. Henüz."

O kadar sertleşmişti ki canı yanıyordu. Ereksiyonu onu küçük düşürüyordu, manipüle edilmesi bu kadar kolaydı. Herkes onun mükemmel bir evlat, mükemmel bir asker, mükemmel bir melek olduğunu düşünüyordu. Regan da böyle söylemişti. Ama gerçek şu ki, o tam olarak aynanın gösterdiği kişiydi. Bu kadın ve onun ona davranış şekli için tam bir fahişe.

Onu bıraktı, geri çekildi ve soyundu. Gri ceketini çıkardı. Yuvarlak kalçalarına yapışan eteğinin fermuarı indi. Sonra gömleğini, dantelli beyaz sütyenini ve dantelli beyaz külotunu. Kulaklarından sarkan inci damla küpeler dışında çıplak ve görkemli bir şekilde adamın önünde duruyordu.

Aynadaki yansımasında, daha önceki Fransız örgüsünden kıvrılmış saçlarının dalgalar halinde sırtından aşağıya döküldüğünü görebiliyordu. Yumuşacık ve yuvarlak güzel poposu, iki elinin sıkıp tutmasını bekliyordu. Uzun, güzel, çıplak bacaklar. Uzun boğazı ve soluk zeytin rengi teni. Göğsünün üzerinde dimdik duran göğüsleri, sıkı, mükemmel avuçlar. Meme uçları daha koyu kahverengiydi. Onları görünce bile emme düşüncesiyle ağzı sulanıyordu. Dar beli ve kalçalarının genişliği, sonra da en yumuşak saç bukleleriyle vulvası.

Uyluklarının arasında, gözlerinden saklı, her şeyden çok görmek istediği şey vardı. Görmek, koklamak, tatmak, dokunmak, içine itmek ve doldurmak. Ama yapamazdı, henüz değil. Onun talimatlarını beklemek zorundaydı.

Sağa doğru bir adım attı ve aynada tekrar vücudunu gösterdi. Şimdi camda kendisini ve onu görüyordu. İki erkek. Kadından iki tane. Arzusu da aşağılanması gibi ikiye katlandı.

Regan onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve göğüslerine götürdü. "Dokun bana," diye emretti.

İki avucuyla göğüslerini sıkıca kavradı, onları tuttu ve vücudunun sıcaklığını ve teninin pürüzsüzlüğünü hissetti. Göğüs uçları sertleşmişti ama onun için yeterli değildi. Onların elmas gibi sert olmasını istiyordu. Tümsekleri avuçladı ve başparmaklarını meme uçlarının üzerinde ve etrafında gezdirdi. Deri büzüldü ve gerildi. Ondan bir tepki bekliyordu. Onun çekingenliğinden olduğu kadar soğukkanlılığından da bıkmıştı. Hafifçe her iki meme ucunu da çimdikledi ve aynada kızın dudaklarının bir solukta ayrıldığını gördü.

Arthur ona değil de yansımasına baktığında kendini bırakmanın ve istediğini yapmanın daha kolay olduğunu fark etti. Gergin kahverengi uçları tekrar çimdikledi ve sonra hafifçe çekti. Parmak uçlarında daha da sertleştiler. Onları çimdikledi, kopardı ve aynadaki kadın, Regan değildi, onun yerine bakmaktan kendini alamadığı büyüleyici bir kızdı, tekrar, bu sefer sesli bir şekilde nefesini tuttu. Camdaki o tuhaf kadın... Birinin onun meme uçlarını emmesini izlemek istiyordu. Başını eğdi ve sol göğsünü ağzına alıp ucuna yapıştı.

Aynadaki kadın, aynadaki adama emmesi için göğsünün daha fazlasını vermek üzere sırtını kamburlaştırdı. Aynadaki adam yumuşakça yaladı, sertçe yaladı, areolayı dudaklarıyla kapladı ve ucunu ağzına çekti, daha fazla ve daha sert çekti, sırtı daha da kavisli hale geldi, sanki onu ayakta tutan tek şey ağzından sarkıyormuş gibi görünüyordu.

Camdaki adam her kimse, o kadını istiyordu. Aleti şişmiş, kıpkırmızı olmuş ve damlıyordu. Adam kadının göğsünü emerken kalçasına sürtünüyor, meme ucuna ağzı ve diliyle masaj yapıyor, doyamıyordu. Aynadaki kadın ellerini adamın saçlarının arasına sokup onu göğsüne bastırdı, sonra kollarını adamın başına doladı ve kalçalarını adamın sertleşmiş organına doğru itti.

Geri çekildi ve başını ellerinin arasına alarak dudaklarını tekrar buluşmaya zorladı. Arthur gözlerini kapattı ve bardaktaki adam gitmişti. Yeniden kendisiydi, Regan'ı öpüyor, dilini onun ağzının sıcak dehlizine sokuyor, daha derine bastırmak için dudaklarını aralıyordu.

Öpücüğü ilk o bozdu, neredeyse onu da bozacaktı. Ama sonra arkasını döndü, saçlarını zarif bir hareketle sırtından kaldırdı ve omzuna döktü. Şöminenin yanındaki köşede bir açıyla duran şoval ayna tüm odayı yansıtıyordu -yatağı, kapıyı, büyük büyükbabasının örtülü resmini. Şimdi ayna ona Regan'ın şömine şöminesinin kenarını kavramak için uzandığını gösteriyordu. Hafifçe öne eğilmiş ve sırtını kamburlaştırmıştı. Uyluklarını açmış ve kalçalarını kaldırmıştı.

Sonra elini kadının kalçalarının arasına soktuğunu, vulvasını bulduğunu ve orada bulunduğu ipeksi yumuşak tüyleri okşadığını gösterdi.

Saçlar nemliydi ve o da nemin kaynağını aradı. Kadının vulvasının kapalı kıvrımlarını buldu ve parmaklarını dikiş boyunca gezdirdi. Islaklık, daha fazla ıslaklık. Dikişin içine doğru itti ve ayırdı, kaygan çıplak eti buldu, eline karşı sıcak ve ıslaktı. Yukarı ve aşağı, yarık boyunca okşadı. Regan hiçbir şey söylemedi ama nefesleri hızlı ve düzensizdi. Adam kızın içindeki gizli küçük deliği buldu ve iki parmağını yavaşça içeri soktu. Kadının boğazından çıkan ses adamın sikinin daha da sertleşmesine neden oldu. Kasları çelik gibi sert, siki demirden bir çubuk gibiydi.

Camdaki adam da Arthur'un yaptığı gibi yaptı; iki parmağını aynadaki kadının içine soktu. Adamın elinin kadının vücuduna girip çıkmasını, elinin dönüp başka bir açıyla içeri girmesini izledi. Kadının dudaklarının ayrıldığını ve içindeki parmaklar birbirinden ayrılıp deliği açarken gözlerinin sıkıca kapandığını gördü.

Regan onun aynadaki gözleriyle buluşmak için başını çevirdi.

"Benimle bu kadar oynadığın yeter, velet. Aletini sok. Bunu yaparken aynada kendini izlediğini görmek istiyorum."

Penisini sağ eline aldı ve ıslak ve şişmiş dikişine doğru yönlendirdi. Kalçalarını hafifçe iterek ucu kıvrımlardan geçti ve girişini bularak ona yaslandı.

Bir eli sikinin üzerindeyken diğer kolunu karnına doladı ve kalçalarını yavaşça iterek kadının bedenine doğru ilerledi. Aynadan izlerken, zar zor nefes alırken, gözlerini kırpmazken, penisinin kadının içinde santim santim kaybolduğunu gördü. Kadının sıcak iç derinliklerinin onu sarıp sarmaladığını ve içine çektiğini gördü ve hissetti.

Adam içine girerken onunla birlikte ve ona karşı hareket etti, sırtını tekrar kamburlaştırdı, kalın organının tamamını dar ama istekli amına sokmak için ikisi birlikte hareket ederken eğildi.

Regan kalçalarını daha geniş açtı, başını eğdi. Aynadaki kadın da aynısını yaptı, camdaki adam kalçalarını ellerinin arasına aldı ve sikini kadının içine doğru kaydırmaya başladı.

İtmek istedi. Vücudu onu açmak için çılgık atıyordu ama kendini tuttu. Kadının kendi hareketlerinin ritmiyle çalıştı, yavaşça ucuna doğru kayd, gidebildiği kadar içeri kayd, kadının verebileceği kadarını aldı ve alabileceği kadarını verdi.

Ve aynada her şeyi izledi. Kalın inçlerinin onun ıslaklığıyla parlayarak içinden çıkışını izledi, vajinasının sikini sarışını, daha fazla içine giremeyeceği kadar içine alışını izledi.

Birleşmeleri onun için yeterli değildi, onun o güzel yarığını mızraklarken olanları izlemesi de yeterli değildi. Ona dokunması da gerekiyordu.

Onu kendine doğru daha da sıkı çekti ve sağ elinin parmaklarıyla vücutlarının birleştiği yeri arayıp buldu. Kadının içine doğru iterken, kendisini, sıcak ve sert uzunluğunu hissetti, şimdi içine daldıkça kadının ıslaklığını giyyordu. Onun kıvrımlarına dokundu, horozu tarafından mızraklandı ve sonra klitorisini aramak için yukarı çıktı.

Kadın tekrar zevkle haykırdığında onu bulduğunu anladı. Şövaledeki kadın da haykırdı. Keskin bir hava girişinin ardından, parmak ucu birleşip kaynaştıkları küçük ama zonklayan düğüme dokunduğunda bir soluk aldı.

"Daha sert," dedi ve klitorisinin daha sert ovulmasını mı yoksa amının daha sert dövülmesini mi istediğini bilmiyordu, bu yüzden ikisini de yaptı. İtti ve kendi itişini izledi. Ovaladı ve kendini ovarken izledi. Ve camdaki kızın, kalçalarının arasındaki adam onu çözerken çözüldüğünü gördü...

Başını tekrar eğdi ve ürperdi. Onun orgazmını duyduğu kadar hissetti, vajinal kaslarının seğirdiğini ve sikini sıkıldığını, etrafında çılgınca çırpındığını hissetti. O zaman aklını kaybetti ve onu kendi sonuna kadar sürerken kendini kontrol etmenin son parçasını da kaybetti. Eğildi, ellerini onun küçük omuzlarına koydu, demir bir çivi gibi onu yumuşak, hassas bir tahtaya sapladı.

Kendi orgazmının bir tsunami gibi durdurulamaz bir şekilde üzerine geldiğini hissetti. Üzerinden hızla geçip kadına çarptı. Zevk doruğa ulaşp baraj patladığında itiş kakışları hızlandı ve kendini bıraktı. Kollarını karnına doladı ve onu kendine doğru çekti, deliğini kullanırken onu yerinde tuttu. Dölleri sert fişkırımlar halinde içinden akıyor, kadını dolduruyor ve menisiyle dolduruyordu. Hiçbir şey kalmayana kadar onu doldurmak istiyordu.

ona vermek için. Ve hiçbir şey kalmadığında, onu kendisine doğru tuttu ve nefes aldı.

Yavaşça birbirlerinden ayrıldılar ve Arthur dimdik ayağa kalktı, hava yutuyordu, gözleri kapalıydı. Gözlerini tekrar açtığında aynaya bakıp Regan'ın yüzünü gördü. Hınzırca, muzafferce gülümsüyordu.

"Benim aynada gördüğümü sen de görüyor musun?" diye sordu.

Baktı ve yıllardır görmemeye çalıştığı şeyi gördü; bir kadının gücünden ve acımasızlığından tahrik olan o adamlardan biri olduğunu. Aleti onun içinde sertleşmemiştir, çelik gibiydi. Regan onu bakmaya zorlamıştı ve şimdi onun ruh aynasında gördüklerini gördüğüne göre, başka tarafa bakamazdı. Charlie'yi kurtarmak için kendini kılıcın üzerine atmadığını itiraf etmek anlamına gelse bile. Kendini kılıcın üzerine atmıştı çünkü kılıcı o kullanıyordu.

"Ne gördüğümü biliyor musun?" diye sordu. "Lord Malcolm'u görüyorum."

"Ben büyük büyükbabam gibi değilim."

"Aslında öylesin," dedi. "Ama kastettiğim bu değildi."

Onun aynaya bakışını takip etti. Ona ya da kendi yansımasına bakmıyordu. Lord Malcolm'a bakıyordu.

Ve Lord Malcolm arkasına bakıyordu.

Portresini eşarpı ile örtmüştü ama eşarp çerçeveden düşmüş ve resim açıkta kalmıştı. Eşarp neredeydi? Odanın ortasındaki kapının yanında yerdeydi.

Regan hınzırca güldü. "İzlemek isterse bir yolunu bulacağını söylemişim."

Arthur ona bunun yarısını bile bilmediğini söylemedi.

WALTZ

TRegan ile iki gece geçirdim.
Sekiz tane kaldı.

Bu arada Arthur da burnunu sokuyordu.

Regan'a tabii ki. Kendisine bunun sebebinin Regan'ın kendisini Godwick ailesinin düşmanı haline getirmesi olduğunu söylemişti; onlardan bir tabloyu yasal yollardan çalmanın bir yolunu bulmuş ve sonra da tabloyu geri almak için Arthur'u onunla yatmaya zorlamıştı.

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı Arthur kendi kendine, bir başka sinir bozucu ereksiyonla mücadele ederken. "Bu ne cüret."

Aklının bir köşesinde, onu büyülediği, tahrik ettiği, çileden çıkardığı ve tüm savunmalarını ortadan kaldırdığı için burnunu soktuğunu biliyordu. Bu savunmaların bazılarını geri almak zorundaydı.

Düşmanını tanı, diye hatırlattı kendine. Gerekirse İncil'e göre.

Ailesinin, çalışanları ve ev personelini incelemek için kullandıkları özel bir servisleri vardı, bu servis tam geçmiş kontrolleri ve bu tür şeyleri içeriyordu. Arthur'a oldukça müdahaleci görünmüştü, o da bunun yerine internete yöneldi. Regan'la babasının konağındaki ofisinde son karşılaşmasından sonraki sabahın yarısını internette Google'ın Regan hakkında söyleyebileceği her şeyi araştırarak geçirdi.

İlk olarak, kızlık soyadının Moira Regan Pryce olduğunu öğrendi, ama o hep Regan'ı kullanmıştı.

Otuz yaşındaydı. Doğum günü Ağustos ayında idi. Belli ki ailesi Galler'deki o uzun ve soğuk Aralık gecelerinde yapacak bir şeyler bulmuştu.

Biraz daha araştırınca Regan ve Sir Jack Ferry'nin St. Paul'de görkemli bir düğün yaptıklarını öğrendi. Hatta düğün sonrasında merdivenlerde dururken çekilmiş bir fotoğraflarını bile bulmuştu; Regan beyaz dantel gelinliği içinde torununa, Sir Jack ise Amerikalı aktör Gene Hackman'a benziyordu. Makalede, Regan henüz dört yaşındayken ölen annesi Hannah'nın onuruna mihrapta bir mum yakıldığından bahsediliyordu.

Dört mü? Ne kadar korkunç. Annesinin genç yaşta öldüğünden bahsetmişti ama tam olarak ne kadar genç olduğunu söylememişti. Annesini dört yaşında kaybetmek insana ne yapar? Annesi ya da babası olmadan bir hayat düşünemiyordu, hatta çoğu gün onu çıldırtan babası, ama özellikle de o yaşta hayatının aşkı olan annesi. Annesinin her gece yatmadan önce ona ve Charlie'ye nasıl masallar ve kurbağalar, kediler, şapkalar ve aya giden ayılar hakkında aptalca hikayeler okuduğunu hatırlıyordu. Her zaman çok erken uyandığı için ona Sabah Yıldızı derdi. Charlie ise geceleri yatmadan önce çıldıran Akşam Yıldızı'ydı.

Bilinçaltında belki de Regan'ın bu kadar genç yaşta evlenmesinin nedeninin bu olup olmadığını merak ediyordu. Kaybettiği ailesini bir şekilde yeniden yaratmak için mi?

Önemli görünen tek bir bilgi daha keşfetmişti. Regan, Sir Jack Ferry ile evlendiğinde dedikodu gazetelerinde birkaç küçük yazı çıkmıştı. Sosyal bir yükselişçinin zengin ve yaşlı bir züppeyle evlenmesiyle ilgili olağan saçmalıklar. Bir şey dikkatini çekmişti: Regan o sırada öğrenci olarak tanımlanıyordu. Prestijli Londra Sanat ve Tasarım Koleji LOCAD'da resim eğitimi alıyormuş.

Regan bir sanatçıydı. Ya da bir zamanlar öyleydi. Mezun olup olmadığını öğrenmeye çalıştı ama hiçbir mezun sayfasına erişemedi.

Babasının büyük deri masa sandalyesine oturdu ve ayakkabısının burnuyla sandalyeyi gölgeli arka bahçeye ve sonbahar yapraklarını döken ağaçlara bakan pencerelere doğru döndürdü.

Bir zamanlar Regan genç bir sanatçıydı. Sonra ona para ve evlilik güvencesi sunan zengin bir adamla tanışmış ve her ikisinin de bedelinin ödemeyi umduğundan daha yüksek olduğunu keşfetmişti. Sör Jack öldükten aylar sonra bile bu bedeli ödüyor gibi görünüyordu. Pearl'de geç saatlere kadar çalışıyor, bileğindeki dövmeyi gizlemek için hâlâ saatini takıyor, Arthur'u yatmak için satın alıyordu çünkü kendine randevu için zaman tanımıyordu.

Aynanın önündeki son karşılaşmalarından sonra Regan bornozunu giymiş ve "Artık gidebilirsin. Nefret ettiğim bir adamla yıllarca yattıktan sonra, yalnız uyumak lüksün doruk noktası."

Onun yatağında yatmayı bile istememişti... gerçi isteseydi yatardı. Nasıl oluyordu da seks yaparken ona bu kadar yakın hissedebiliyor, ama seks bittiği anda bir hizmetçi gibi kovuluyordu? Muhtemelen, diye itiraf etti kendi kendine, çünkü onun için bir hizmetkârdan başka bir şey değildi. Ve onun da dediği gibi, buna alışmak zorundaydı.

Araştırması bittiğinde Regan hakkında daha fazla şey biliyordu ama onun hakkındaki gerçekler hâlâ aklına gelmiyordu.

Kapı zili çaldı. Arthur kapıya gitti ve karşısında yine kırmızı paltosu ve çizmeleriyle Zoot duruyordu, ona bir not kâğıdı daha uzatıyordu.

"Yine karşılaştık," dedi Arthur. "Bugün P ve Q'larım dikkat edeceğime söz veriyorum."

"Sadece notu oku," dedi ters ters bakarak. "Okuyup bana cevabını verene kadar gidemem."

Kartı açtı, Regan'dan onu yatak odasına çağıran başka bir not bulmayı bekliyordu.

Onun yerine bir davetiye buldu.

"Tilki ve Tavuk Av Kulübü Balosu," diye yüksek sesle okudu Arthur. "Bir av balosu mu? Harika. Benim favorim." Tabii ki iğneleyici konuşuyordu. Av baloları eski bir İngiliz geleneğiydi, av kulüpleri sezonlarının bitişini kutlardı. O avlanmıyordu ve balolardan uzak durmaya çalışıyordu. Regan gerçekten de sadistin tekiydi.

"Patron smokin ya da resmi kıyafetin olup olmadığını soruyor," dedi Zoot. "Balo için bir eşe ihtiyacı var. Baloyu ölen kocasının moruk arkadaşları düzenliyor ve bu günlerde genç ve taze sikler aldığını görmelerini istiyor."

Bu ifadeyi kabul etmek çok zordu.

"Onun boktan kocası," diye tekrarladı Arthur. "Arkamdan bana ne dediğini bilmek istiyor muyum?"

"Lord Dogshit. Viscount Manwhore. Kaba Baron." "Ben bir baron muyum?" o sordu sadece yapmak için Regan'ın

gözlerini devirdi. İşe yaradı. "Babama sormam gerekecek. Bırakın onunkini, kendi unvanlarımı bile hatırlayamıyorum. Her neyse, 'Vikont Erkek Fahişe' hoşuma gitti. Bunu kırtasiye malzemelerime koyacağım. Armada ne olmalı? Bir büyük horoz mu yoksa üçgen şeklinde üç küçük horoz mu?"

"Hiç komik değilsin."

"O zaman neden gülüyorsun?"

"Deli adama acıyorum."

"tüm sempatiyi alacağım. Lütfen 'patrona' resmi kıyafetlerim olduğunu ve taze genç aletimin sevinçle -" bu noktada alaycılığı kontrolden çıkmıştı "- boktan kocasının moruk arkadaşları tarafından düzenlenen av balosunda ona eşlik edeceğini söyleyin." Davetiyeyi tekrar zarfın içine itti. "Cevabımı aldınız, içeri gelip çay içerken bana daha fazla küfür etmek istemiyorsanız gidebilirsiniz."

Kaşlarını kaldırdı ve adam onun mavi gözlerinin saf zehirle parlarken daha da mavi olduğunu fark etti.

"Havalara girmenize gerek yok lordum," dedi. "İkimiz de onun maaş bordrosundayız, unuttunuz mu?"

Gülerek arkasını döndü ve yarı yürüyerek, yarı sıçrayarak demir kapıya giden patikadan aşağı indi. Birinin -onun değil ama kesinlikle birinin- onu dizlerinin üzerine yatırması gerekiyordu. Hem de hemen.

Arthur yatak odasına döndüğünde şöminenin üzerindeki saate baktı. 6:30. Av balosu saat sekizde başlayacaktı. Duş almak, tıraş olmak ve babasının Le Labo kolonyasından biraz çalmak için bolca zaman vardı.

ARTHUR saat sekizden birkaç dakika önce Pearl Hotel'e vardı. Asansöre doğru giderken balo salonundan gelen müzik sesini duydu ve kapılardan akın akın gelen seçkin konukları gördü.

Çatı katının kapısını çaldı ve bekledi. Regan'ın kırmızı ceketlisinin kapıyı açmasını bekliyordu ama Regan kapıyı kendisi açtı.

Bornozuyla orada duruyordu, saçları arkadan bağlıydı, dolgun bordo dudakları dışında makyajı abartısızdı. Kulaklarından inci damlaları sarkıyordu.

"Geç mi kaldım?" diye sordu.

"Üniformalısın," dedi.

Sanki kendi giysilerini yeni fark ediyormuş gibi yere baktı.

"Karışıklık elbisesi," dedi. "Bir av balosu için oldukça standart bir kıyafet. Onun yerine smokin mi istiyorsun? Eve koşabilirim."

Mess kıyafeti askeri parti kıyafetiydi - onun durumunda, altın süslemeli kırmızı bir kesik ceket, koyu renk yelek ve paçaları örgülü lacivert pantolon.

"Hayır, hayır," dedi usulca. "Ocak ayında alaya katılacağını söylemiştin. Sanırım unutmuşum. Seni smokin içinde hayal ediyordum, hepsi bu."

"Gerçekten, eve koşabilirim ve-"

"Kesinlikle hayır. Çok hoş görünüyorsun." Onu oturma odasına aldı. "İstersen bir içki iç. Ben yukarı çıkıp giyinmeyi bitireceğim."

İpek kimonosuyla merdivenlerden koşarak değil, akarak çıkıyordu; cüppesi kara bir bulut gibi arkasında hafifçe dalgalanıyordu. Şömineye gitti ve de Morgan'ın Yıldızlı Kafes tablosunu şöminenin üzerinde asılı bıraktığını ama şimdi şömineye yeni bir sanat eseri eklediğini gördü.

Dans eden bir çiftin bronzdan yapılmış küçük bir heykeli. Erkek çıplaktı ama kadın belden aşağı bir tür etek giymişti. O kadar yakın dans ediyorlardı ki alt bedenleri bir bütün haline gelmişti.

"Camille Claudel'in Vals'i," dedi Regan.

Arthur döndü ve merdivenlerden inen kadına baktı. Buz mavisi dekolteli bir elbise giymişti, eteği kalçalarına bir eldiven gibi oturuyor ve sonra yumuşak kıvrımlar halinde yere düşüyordu. Arthur'un aklına "Eski Hollywood" kelimeleri geldi, özellikle de yandan ayrılmış ve kalın koyu dalgalar halinde omzuna dökülen saçlarıyla.

Arthur basitçe, " görünüyorsun," dedi.

"Büyüleyiciyim." Onu üniformalı görmenin şokunu atlatmış görünüyordu. Hâlâ bunun iyi bir şok mu yoksa kötü bir şok mu olduğunu bilmiyordu ama iyi olmasını umuyordu.

"Bu heykel, bu gece yaşlı Malcolm'un onuruna 'oynayacağımız' sanat eseri mi?" diye sordu. "Beni seninle çıplak vals yapmaya mı zorlayacaksın?"

"Vals yapabilir misin?"

"Kendimi küçük düşürmeyecek ya da ayak parmaklarını kırmayacak kadar iyi."

"Güzel." Derin bir nefes aldı.

"Gergin misin?"

"Neden olayım ki?" Ona, bunun yüksek sesle cevaplaması gereken bir soru olmadığını açıkça söyleyen bir bakış attı.

Şömineye döndü. "O da aslında çıplaktı." Regan, Vals heykelindeki kadının eteğindeki bronz kıvrımları okşadı. "Sanat eleştirmenleri bu yüzden onu yerden yere vurdu. Buna inanabiliyor musunuz? Zeus dünyayı yönettiğinden beri erkek heykeltıraşlar kadın çıplakları tasvir ediyorlardı, ama Tanrı 1905'te bir kadının kadın çıplak heykeli yapmasını yasakladı. Camille'e ateş püskürdüler ve o da onların yaralı erkek duyarlılıklarını rencide etmemek için eteği ekledi."

"Erkekler aptaldır," dedi Arthur başını sallayarak. "Bana söylemene yok. Annem ve kız kardeşim bu konuda beni çok iyi bilgilendirdi."

"Belki de kendime
hatırlatıyorumdur." "Neden
ihtiyacın olsun ki?"

"Oh, ne diyorlar? Üniformalı erkeklere bayılırım."

Flört mü? Şansını zorlamaması gerektiğini biliyordu.

Yine de yaptı.

"Sürekli seni düşünüyorum," dedi. "Bir türlü duramıyorum."

"Ne düşünüyorsun?"

"Seni anlamaya çalışıyorum. Bir an benden nefret ediyorsun. Bir saniye sonra neredeyse benden hoşlanıyorsun. Neredeyse. Sanki benden nefret etmek istiyorsun ama edemiyorsun. Sürekli çalışıyorsun, gece dokuza kadar, biriyle çıkamayacak kadar meşgulsün, ama işten nefret ettiğini itiraf ediyorsun. Ve istediğin kişiyle birlikte olabilecekken seninle yatmam için bana neredeyse şantaj yapıyorsun... Bilmiyorum. Hiçbir şey uymuyor."

"Her şey birbirine uyuyor," dedi. "Siz sadece büyük resmi göremiyorsunuz. Ben görebiliyorum."

"Keşke yapabilsem."

"Hayır, yapamazsın. Keşke yapamasaydım..." İç çekti ve gri gözleri aniden kederli baktı. Sonra onları vals yapan çiftin heykeline çevirdi. "Ama doğduğumuzda bize hangi kartların dağıtılacağı konusunda söz hakkımız yok. Sadece bize verilen eli nasıl oynayacağımıza karar verebiliriz. Ve ben karar verdim

yüksek bahislerle oynamak için. Neden olmasın? Nasıl olsa sonunda hepimiz her şeyimizi kaybedeceğiz."

Sözleri o kadar karamsar, o kadar karanlıktı ki, Regan onu sarsmak istedi. "Regan-

"Ben iyiyim," dedi ve sonra genişçe gülümsedi. "Bana aldırmayın."

"Birinci subayınız av balosunun kocanızın arkadaşları tarafından düzenlendiğinden bahsetti. Onları tekrar göreceğiniz için gergin misiniz?"

"Lord ve Leydi Somers. Karısı Caroline iyidir. Zararsız bir dedikoducu. Ama Sör Jack ve Nigel yakındılar. Baloyu hep Pearl'de yaparlardı. On yıldır ilk kez Sör Jack'le birlikte orada değilim. Yorum bekliyorum."

"Seni utandırmayacağım."

"Hayır, yapmayacaksın. Ama seni utandırmak niyetindeyim. Hadi ama. Gidip şu işi bitirelim, olur mu?"

Adam ona kolunu uzattı, ama o görmezden geldi ve tek başına kapıya doğru yürüdü. Arthur da onu izledi ve kapıyı onun için açtı. Aşağı inerken asansörde birbirlerine hiçbir şey söylemediler ve Arthur, Regan'ın sadece sinir hastası olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu düşünene kadar bu sessizlikten rahatsız oldu.

Asansör ana kata ulaştığında, "Yanımda birini getirmemi beklemiyorlar," dedi. "Hepsi bu kadar." Sanki onun sormadığı ama aklında olduğu belli olan bir soruyu yanıtlıyor gibiydi.

Kapılar açılırken, "Viktorya döneminde değiliz," dedi. "Dulların altı ay sonra biriyle çıkmasına izin veriliyor."

"Bunu onlara söyle."

"Eğer istersen," dedi Arthur, "yaparım."

Adam bu kez kolunu ona uzattığında, kadın kolunu tuttu. '

Kol kola The Pearl'ün balo salonunun açık çift kapısına doğru yürüdüler; otelin Art Deco eklentisi, kıpkırmızı ve krom.

Balo tüm hızıyla devam ediyordu ama kapıda her konuk içeri girerken av borusu çalan ve küçük, orta ya da büyük alkışlar eşliğinde isimlerini haykıran gerçek bir müjdecî olduğu için isimsiz bir giriş umudu yoktu. Ve böylece yüksek sesle anons edilme sırası onlara geldi.

Leydi Ferry ve Teğmen Arthur Godwick.

Adını duyunca kafalar döndü. Onunkinde çeneler düştü.

Regan'ın bir eş getirmesini gerçekten de beklemiyorlardı, diye düşündü Arthur. Özellikle de soylular sınıfının başka bir üyesini. Gördüğü şaşkın ifadeler ona Munch'un ünlü Çıglık tablosunu hatırlattı.

Elini Regan'ın elinin üzerine koydu ve onu kendilerine garip bir şekilde bakıp gülümseyen misafir kalabalığının içine doğru götürdü. Tabii ki bu kalabalığın ölen kocasının kalabalığı olması onları şaşırtabilirdi. Bu, ölen eşinizin yıllık aile toplantısına, cenazesinden sadece altı ay sonra birini getirmek gibi bir şey olurdu.

Arthur onun ne kadar cüretkâr olduğunu fark edince hafifçe kıkırdadı.

"Ne?" dedi masum rolü yaparak.

"Kocandan gerçekten nefret ediyordun, değil mi?"

"Bu gece vals yaparken, onun mezarı üzerinde vals yaptığımızı hayal edeceğim."

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Arthur onu kolundan tutup bara, bir masaya ya da kendisine el sallayan bir grup kadına değil, vals çalmaya başladığında doğruca dans pistine götürdü.

Birlikte ilk adımlarını attıklarında Regan'ın gözleri hafifçe büyüdü. Arthur kız kardeşinin düğününden beri vals yapmamıştı ama Lia daha küçükken o kadar çok pratik yapmak zorunda kalmıştı ki uykusunda bile yapabilirdi. Kulağına mırıldandığı talimatları hâlâ duyabiliyordu; yavaş, hızlı,

hızlı, yavaş, hızlı, hızlı, sağ ayak ileri, sol ayak yana, sağ ayak kapalı. Müzik alışılmadık ama güzeldi, küçük ama gürültülü bir orkestra tarafından çalınıyordu.

"Bu işte çok iyisin," dedi, eli onun omzuna yapışmıştı.

Kızın vücudunun sıcaklığını elbisesi ve üniforması boyunca hissetti. "Kız kardeşinle vals öğrenmek bir geçiş töreni."

"Siz züppeler için belki," dedi. "Biz zavallı, yıkanmamış halk için değil."

"Doğru, Leydi Ferry. Elbette, Leydi Ferry."

"Ahırda doğdum, kalede evlendim. Ve nereden geldiğimi unutmama asla izin vermediler." Odadaki diğer züppelere göz gezdirdi.

"Sen benim için yeterince iyisin," dedi. "Ben yarı Amerikalıyım, unuttun mu? Bu kadar sıradan bir şey olamaz."

". Unutmuşum. Affedersiniz."

Kadın ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adam onu yakaladı ve gülerek kendisine doğru çekti.

"Züppe," dedi
adam. "Velet,"
dedi.

Ve dans bitene kadar vals yapmaya devam ettiler. Arthur, Regan'a bara kadar eşlik etti ve kokteyl sipariş ettiler. Yetmiş yaşlarında bir adam yaklaştı. Çiçek gibi bir yüz, fırça gibi bir bıyık ve beyaz bir yeleğin içine doldurulmuş, patlamak ve düğmeleri kalabalığa kurşun yağmuru gibi üzere olan bir fıçı göğüs.

"Reggie," dedi adam ve bıyığını Regan'ın yanağına yapıştırdı. "Seni dışarıda görmek güzel, yaşlı kız."

"Nigel," dedi sıkı bir gülümsemeyle. "Dışarıda olmak güzel." "Bu delikanlı kim şimdi? Godwick mi? Spencer'ın oğlu olmalı,
Evet?"

"Sen Biliyorum benim Baba, Efendim?" Arthur
sordu, onun ton nötr.

"Ne zaman aynı satış için Sotheby's'e gitsek beni dövüyor.

Onu Av Kulübü'ne sokmaya çalışıyorum ama köpekleri üzerine salacağımdan ve buna kaza diyeceğimden emin."

"Onu öldürmeyi planlayan ilk kişi sen olmazsın," dedi Arthur. dedi oyunbazca. "Bu annem olurdu."

İri adam kocaman bir kahkaha attı. "Aferin delikanlı. Hâlâ Sandhurst'tesin, değil mi?"

"Artık değil. Ocak ayında tıbbi destek subayı olarak eğitimime başlıyorum."

Lord Nigel Regan'a, "Bu yaşlı Jack'ten oldukça farklı," dedi. "Sen Jack'le evlendiğinde bu çocuk doğmuş muydu?"

"Evet," dedi Regan. "Arthur on yaşından büyük."

"Ah, sarkaçlar eninde sonunda hep diğer yöne sallanır derler."

Bunu onlar mı söyledi? Arthur sormak istedi.

"Jack yalnız kalmamı istemezdi," dedi Regan. Yüzünü asmamak için iyi bir iş çıkarıyordu.

"Sanmıyorum. Sanmam," dedi adam. "Bu er ya da geç bir kont olacak. Bu sefer daha da yükseğe ulaşıyorsun, değil mi kızım?"

"Rütbemden başka bir şeyim olmadığını mı varsayıyorsunuz?" Arthur sordu.

Lord Nigel ona döndü. "Alınma delikanlı ama sen sadece bir çocuksun. Seni başka ne için istesin ki?"

Regan onun adına konuştu. "Öncelikle o zalim, sahiplenici ve kontrolcü bir moruk değil."

Lord Nigel'in gözleri irileşirken Arthur, "Ve benim de taze, genç bir sikim var," diye ekledi.

"Bu doğru, Nige," dedi Regan yüzünü ekşitmeden. "Gerçekten çok büyük."

Arthur ona elini uzattı. "Dans edelim mi leydim?"

"Aletine takılıp düşmeyeceksin, değil mi?"

"Söz vermiyorum, o yüzden adımlarına dikkat et."

Müzik yükselirken içkilerini bıraktılar. Lord Nigel Somers'ı benzini bitmiş bir araba gibi teklerken bırakarak dans pistine döndüler.

Aynı hizaya geldiklerinde Regan gülmeye başladı. "Tüm bunları Londra'nın en büyük dedikoducusunun kocasına gerçekten yüksek sesle mi söyledik?"

"Yaptık. Ailemden bu konuda ne kadar süre sonra haber alacağımı merak ediyorum."

"Sosyete dedikodusunun hızı ışık hızından daha hızlıdır."

Haklı olduğu anlaşılıyordu. Arthur, yerde dönüp dururlarken, eskisinden çok daha fazla gözün üzerlerinde olduğunu, Nigel'a söylediklerinin duyulduğunu ve şimdi elden ele dolaştığını gördü.

"Neden çenemi kapalı tutmadım?" Regan söyledi. "Bu insanlara karşı durmak değerinden çok daha fazla sorun yaratıyor."

Arthur onun dudaklarına bir öpücük bırakarak, "Ağzının açık olmasını seviyorum," dedi.

Kadın irkilerek ona baktı, sonra da güldü.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu.

"Sana, bana, bu çılgın, çılgın dünyaya. Hepsi bu kadar. Valsin eskiden skandal dansın zirvesi olarak görüldüğüne inanabiliyor musunuz? Çiftler birbirlerine aşıklar gibi sarılırdı. Erkeğin ayağı partnerinin elbisesinin altında kaybolabilirdi. Adamın dizi bazen kadının kalçalarının arasından kayardı... Claudel'in heykeli valsın skandala neden olduğu son eserdi. Bu geceye kadar."

"Sadece dans ediyoruz. Pek skandal sayılmaz."

"Bunu skandal haline getirebilirim," dedi. "Bekaretimi ne zaman ve nasıl kaybettiğimi duymak ister misin?"

"Şu anda mı?"

"On sekiz yaşındaydım ve sanat okulu için paraya ihtiyacım vardı. Kabul edilmişim ama burs Londra'daki kirayı ya da malzemeleri karşılamıyordu. Bu yüzden The Pearl'e geldim ve

Madam, bekaretimi satarsam ne kadar sordu."

"Regan, eğer bana söylersen-"

"Dans pistinde sertleşeceksin. Planımız bu."

Odanın içinde dönüp dururlarken, hikayeyi o kadar net anlatıyordu ki, adam sanki gözlerinin önünde yaşanıyormuş gibi hayal edebiliyordu...

Müşterinin adı Giles Russell'dı. O oynamıştı Gençliğinde rugby oynamış ve babasından bir servet miras kalmış ve şimdi kendi takımının sahibi. Tıpkı bir rugby oyuncusuydu. Yirmi yıl önce yakışıklıydı ve hâlâ cazibesi vardı.

Giles, The Pearl'de Diamond Süit'i kiraladı ve Regan saat dokuz civarında odasına çağrıldı. Madam ona küçük beyaz bir elbise, beyaz dantelli bilek çorapları ve Mary Jane ayakkabıları giydirmişti. Giles onu kapıda görünce güldü. Bakireler umurunda değildi. Sadece çiğ olmasını tercih ederdi. bir şey yakalamak istemedi. Elbise biraz abartılıydı ama bu onun için sorun değildi. Yemek için yeterince tatlı görünüyordu, dedi. O da yedi.

"Tam halının üzerinde," dedi Regan. "Beni ziyafetteki aç bir adam gibi yedi. Elbisesi boynuma kadar, yüzü amımın içindeydi. Dilini karnımda hissedebiliyordum, yemin ederim."

"Regan."

"O kadar gergindim ki sanırım saf adrenalinden boşaldım ama boşaldım. Sertçe. Kalın, şişman parmakları vardı" dedi. "Hala bazen o kalın parmakları düşünüyorum."

Kız boşaldıktan sonra onu halının üzerinden kaldırıp yatak odasına götürdü, küçük beyaz dantelli çorapları dışında çıplak soydu ve büyük beyaz yatağa yatırdı. Parmaklarını içine soktu ve onu hala çok sıkı ilan etti. Onu yırtmak istemedi, yoksa pes önce üzerinde sadece bir tur .

"Bir tur dedi." Regan'ın gözleri parladı. "Gerçekten de kötü bir adamdı."

Regan'ın vajinasını açmak için büyük bilyeler büyüklüğünde, ağır metal toplar getirmişti ve bunları kullanıyordu. Onun Regan'ın vajinasına Onu kucağına aldı ve poposu yanana ve ateş gibi kızarana kadar iyice ve sertçe şaplak attı. O çalıştı Büyük metal toplardan içine soktu, sonra diğerini. Onların vajinasının ön duvarındaki oyuğa yerleştiğini hissetti, böylece g-noktasına ve klitorisine çarpacaklardı.

"Boşalmaya yaklaşmama izin verdi... Gerçekten nefes nefese kalmıştım ama sikini içime sokmak yerine bana tekrar şaplak attı. Taşaklarım dışarı çıkmasın diye bacaklarımı sımsıkı tutmam gerekiyordu. Ve işin kötü tarafı, bacaklarımı o kadar sıkıca birbirine kenetlemiştim ki... O kadar sert boşaldım ki çığlık attım. Sonra taşakları çıkardı ve beni becerdi."

Kadın hassas olduğu ve siki Küba purosuna gibi şişman ve kör olduğu için yavaş gitmek zorundaydı. Kadın aleti kavırıyordu.

Kendini onun içine sokarken, yatak başlığıyla oynuyordu. boşdaki eliyle meme uçlarıyla oynuyor, kaba-onları çimdikliyor ve çekiyordu. Göğüsleri ağrıyor ve göğsünde çok ağır hissediyordu. Sikini içine sokmak için yeterli değildi. Onu becerirken kullandığı bir klitoris vibratörü vardı. , o

Sanki içi dışına çıkmış gibiydi. Kasları şaftı o kadar sert bir şekilde sıkıştırdı ki neredeyse dışarı itiyordu.

Regan, "Boşaldıktan sonra bana gerçekten sahip olmasına izin verdi," diye devam etti. "Memelerimi kocaman ellerinin arasına aldı ve beni yatağa doğru sürdü."

Tüm bunları sanki bir çörek tarifi veriyormuş ya da uşağın en sevdiği çaydanlığın kapağını kaybettiği zamana dair bir anekdot anlatıyormuş gibi söylüyordu.

Hızlı ve sertti ama iyiydi. Adamın sikinin içinde olmasının ne kadar iyi hissettirdiğini görünce şok oldu. Bir hayvan gibi onu azdırıyordu. Hatta üçüncü kez boşaldı, klitorisi o kadar şişmişti ve vajinası o kadar Açık... ve sonra boşalıyor, içine fışkırıyor, dışarı taşana ve genç kalçalarını kaplayana kadar onu dolduruyor.

Arthur'un siki pantolonunun içinde sertleşmişti.

"Sydney'e dönmek zorunda kalmadan önce bir hafta boyunca ödeme yaptım," dedi. "O haftanın çoğunu çıplak ve boşalarak geçirdim. Ağız. Göt. Her deliğe. Bir gecede tamamen sefahat içindeydim. Hoş bir adamdı. Onu düşünümüze davet ettim. Sir Jack'e rugby hayranı olduğumu söyledim."

Müjdecî trompetini çaldı ve tüm gözler yeni konukların geldiği ön kapılara çevrildi. Tanrı'ya şükür. Arthur, Regan'ı bileğinden yakaladı ve personel çıkışına doğru sürükledi. Otelin sahibiydi. Personelden sayılıyordu, değil mi? Ve kesinlikle tam kadro çalışıyordu.

Adam onu sürükleyerek götürürken, kadın güldü. "Beni nereye götürüyorsun? Yoksa sadece beni mi götürüyorsun?"

"Bilmiyorum ve evet." Personel çıkışı mutfağa açılıyordu ama lobiye açılan başka bir kapı daha vardı.

"Beni takip edin," dedi. Onu lobinin karşısındaki, şimdi VIP'ler için özel bir alan olan eski sigara içme salonuna doğru çekti.

misafirler. "Tüm VIP'baloda," dedi ve korsajından bir anahtar kartı çıkarıp salon kapılarının kilidini açtı.

İçeride yalnız kaldıkları anda Regan sürgüleri çevirdi. Arthur kontrolü ele alarak onu avcı yeşili deri kanepeye sırt üstü yatırdı. Pantolonunu açtı ve elbisesini beline kadar çekti. Eteğinin altında çıplaktı.

"Bunu sen planladın," dedi.

"Valsin yeniden skandal olmasını istedim. Hepsi bu kadar. Ve bu," dedi, adamın sikini eline alarak. "Bunu istedim."

Onu üzerine çekti. Başı onun açıklığını öper öpmez ıslaklığını hissetti ve onun da kendisi kadar tahrik olduğunu biliyordu. Bir hamleyle içine girdi ve kaygan duvarları onu almak için ayrıldı. Dizlerinin üzerine çöktü ve bir elini kendini desteklemek için kanepenin koluna koyarak hızlı ve sert hamlelerle kızın içine girdi. Kadın ıslaktı, sırılsıklamdı.

Ağrıyan organını kaygan sıvılarıyla yıkadı. Adam onun yüzüne baktı, gözleri kapalı ve ağzı açık bir şekilde onu içine aldı. Nefesleri sık ve hızlıydı, göğüsleri yükselip alçalıyor, elbisesinin korsajını zorluyordu. Kumaşı çekiştirerek aşağı indirdi, bir göğsünü serbest bıraktı ve hemen meme ucuna yapıştı, emdi, diliyle ovdu. Ağzında sertleşti ve onu çekti, daha da sertleştirmek için yaladı.

Regan ihtiyaç içinde kalçalarını kaldırdı, yanlış bir hesaplamaydı bu. Arthur onları yakaladı, tuttu ve kendine doğru çekti, Regan'ı sikinin üzerinde parçaladı ve boğazından balodakilerin duymuş olması gereken bir çığlık atmaya zorladı. Kadın onun üzerine boşalırken vajinası da kasıldı. Kadın kendi zevkinin içinde kaybolurken, adam da kendi zevkini yaşamasına izin verdi ve ona sertçe vurdu. Onu incitmek istemiyordu. Sadece ona her şeyini vermek istiyordu, her şeyini -her santimini, her itişini, her damla , hepsini onun kavrayan küçük deliğine.

Hâlâ birlikte hareket ederken Regan'ın gözleri açıldı, şimdi yavaşlıyorlardı, orgazm dalgasını aşağıya, aşağıya, hareketsiz kalana kadar . Hala ve hala birleşmişlerdi.

Arthur çıkarken yüzünü buruşturdu. "Önlüğüm."

Cebinden bir mendil çıkardı ve elbisesinde leke bırakmadan önce menisini yakalamak için vulvasına bastırdı. Yavaşça spermlerini temizledi ve sigara salonunun bu kadar karanlık olmamasını diledi. Onu daha iyi bir ışık altında, bu şekilde açık, menisiyle damlarken görmek isterdi.

"Bu kadar yeter," dedi. "Sanırım çoğunu aldık."

"Babam bana evden asla mendilsiz çıkmamayı öğretti. Şimdi merak ediyorum da," dedi Arthur keten mendili toplarken, "acaba bu yüzden mi?"

"Baban hakkında duyduklarıma göre, evet."

Arthur üniformasını elinden geldiğince düzeltirken yarı güldü, yarı homurdandı. "Lütfen bana ailemin ne kadar orospu olduğunu hatırlatmayın."

"Duyduğuma göre mutlu fahişelermiş." Regan ayağa kalktı. Elbisesini tekrar düzeltti. "Şu anda bile birbirlerini delicesine arzuluyorlar." İçki dolabına gitti ve kendine bir parmak viski doldurdu, sek.

"Bir keresinde onları mutfakta basmıştım," dedi Arthur. "Ömür boyu yara izi."

"Ne yapıyorlardı?"

"Yetmişden az ve altmış sekizden fazla bir şey."

"Ah. Zavallı Brat." Viskisini içti, sonra bir tane daha doldurdu. "Gerçekten tipik bir Godwick değilsin, değil mi?"

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu salonda dolaşırken, az önce kaç tane üniforma kuralını ihlal ettiğini düşünerek. Sigara içme salonu tam bir Viktoryen centilmen cennetiydi. Koyu renk ahşap paneller geyikler, domuzlar, tilkiler ve yaşlı adamların öldürmeyi sevdiği diğer asil hayvanlarla süslenmişti.

"Ah, bir bakalım. Annenle baban şehvet dolu ama açık bir evlilik yapımlarıyla ünlüler. Kız kardeşin, eğer söylentiler doğruysa-"

"Her ne duyduysanız... muhtemelen doğrudur."

"King's'deyken kendi eskort servisini işletiyordu, değil mi?" Adam yanıt vermeyince devam etti: "Lord Malcolm var tabii ki, adı çıkmış biri. Büyükbabam bile biraz ayyaştı, değil mi? Charlie de kesinlikle Godwick'in izinden gidiyor."

"Büyükbabam, on dördüncü Godwick Kontu, kötü şöhretli olmadığı için kötü şöhretliydi," dedi adaşı Lord Arthur'u düşünerek. "Babam, onun olabildiğince ağırbaşlı, mizahtan yoksun ve kendini beğenmiş olduğunu söylüyor. Ta ki bana kadar."

"Sen bunların hiçbirini değilsin. Sen..." Kadın kısık gözlerle ona baktı. "Kendi kendini disipline ediyorsun, kendine karşı katıslın. Senin yaşında biri için alışılmadık bir durum. Daha yirmi bir yaşındasın. Neden bütün gece barlarda içmiyorsun, partilere, kulüplere falan gitmiyorsun?"

Sırtını kitap raflarına döndü ve kollarını göğsünde kavuşturarak raflara yaslandı. "Charlie yüzünden."

Ona şüpheyile baktı.

"Biz çocukken, on ve sekiz yaşlarındayken... Wingthorn'un arkasındaki ormanda küçük, dolambaçlı bir nehir vardı. Yeterince olgunlaşmıştım, annem ve babam maceraya atıldığımızda Charlie'ye göz kulak olmam için bana güvenirlerdi. Haziran ayında bir gün nehir kenarındaydık ve bir ağaç suyun üzerine devrilmişti. Dahi ben, ağacın gövdesinden diğer tarafa geçmeye karar verdim. Yosunluydu, kaygandı. Düştüm. Ayağım bir dalın altında kaldı. Neredeyse boğuluyordum."

"Aman Tanrım."

Yaşadığı paniği, o anki dehşeti, buz gibi suyun içinde çırpınıslını, boğuluşunu hâlâ hatırlayabiliyordu.

"Charlie sadece sekiz yaşındaydı," dedi. "Sadece sekiz ve bir saniye bile tereddüt etmedi. Doğruca nehre girdi ve

ayağını serbest bıraktı. Sadece sekiz yaşında olduğunu söylemiş miydim?" "Bahsetmiştin."

"Birisi bağırdığımızı duymuş ve koşarak gelmişti. Annem oraya vardığında Charlie hemen yalan söyledi ve suya düşenin kendisi olduğunu ve onu benim kurtardığımı söyledi. Bir şey söyleyemeyecek kadar şok olmuştum, bu yüzden kabul ettim. Gecenin ilerleyen saatlerinde ona neden yalan söylediğini sordum. Başımın belaya girmesini istemediğini, çünkü girersem annemle babamın artık ona bakmam konusunda bana güvenmeyeceğini söyledi. Beni kaybetmektense başının belaya girmesini tercih ederdi. Ailemiz hala gerçek hikayeyi bilmiyor. Charlie ve benden başka kimse bilmiyor. Ve şimdi de sen."

"Ve sen hayatında bir daha asla aptalca ya da çocukça bir şey yapmadın, değil mi? Ta ki bana kadar." Kaşlarını kaldırdı.

İtiraz etmedi. "Küçük kardeşini neredeyse öldürtüyordun, bir daha asla gardını indirmeyeceksin."

"Yani şimdi onu boğulmaktan kurtarma sırası sende." "Benim yerimde olsan sen de aynısını yapardın," dedi Arthur.

"Bu sefer boğulursa bu senin suçun değil." Charlie'nin kaderini ellerinde tutan bir kadından gelen bu ses şaşırtıcı derecede nazikti.

"Belki öyle, belki de değil, ama bu beni onun benim için yaptığı gibi peşinden gitmekten alıkoymayacak."

Daha fazla tartışmadı, sadece yumuşak bir sesle, "Bir gün öleceğini anladığın an, çocukluğunun bittiği andır," dedi.

İşte buydu. Bu korkunç gerçeği öğrendiğinde on yaşındaydı ve bunu karnını nehir suyuyla doldurarak öğrenmişti. Bu onun çocukluğunun sonu, hatta çocuk olmayı istemesinin bile sonu olmuştu, çünkü bu onun için her zaman kardeşini hayal kırıklığına uğratmak anlamına geliyordu.

"Çocukluğun ne zaman sona erdi?" Arthur sordu.

"Annem ben dört yaşındayken öldü," diye hatırlattı ona. "Hiç çocuk olamadım."

Kapı kolu tıkırdadı. Biri içeri girmek istedi.

Arthur dondu ve Regan'a baktı. "Kapının kilidini açalım mı?" diye mırıldandı.

"Hayır," diye fısıldadı. "Beni tekrar becermeni sağlayabilirim." "Baloya geri dönmemiz gerekmiyor mu?"

"Sonra." Sonra seslendi, "Salon özel parti için kapalı."

Kapı kolunun tıkırtısı kesildi. Ayak sesleri kaybolana kadar beklediler.

"Peki, beni seks hayatınla ilgili başka bir hikaye dinlemeye zorlayacak mısın?" dedi.

"İstersen şimdi sana bir tane söyleyeyim."

o kanepeye ve Arthur da onun karşısındaki sandalyeye geçti. Görünüşte açık bir kitap olmasına rağmen onun için tam bir gizemdi. İnternette Sir Jack Ferry ile evliliğinin her yılına ait fotoğraflarını bulmuştu. Otellerinde. Hayır işleri. Milano, Roma ve New York'taki birkaç sosyete düğünü. Ama bir şeyler yanlıştı. Kötü bir evliliğin travmasının ötesinde, bekâretini alışılmadık bir şekilde kaybetmesinin ötesinde bir şey. Onu çok çalışmaya ve çok içmeye iten bir şey.

"Evliliğimiz boyunca Sir Jack'i sadece bir kez aldattım," dedi içkisini bardağında döndürerek. "New York'ta onun otellerinden birinde yemek yiyorduk. Masamızın yanındaki duvarda bir tablo gördüm ve çok güzeldi. Garsona ressamı tanıyıp tanımadığını sordum ve garsonlardan biri olan genç bir kadın olduğunu söyledi. Bana çalışmaları hakkında biraz bilgi verdi, sanat okuluna gittiğini anlattı. Hepsi bu kadar. Masamızdan kalktığında Sör Jack sessiz ve sakın bir şekilde, kocamın önünde kendimi garsona fırlattığım için bana iğrenç bir fahişe dedi." Kendi kendine güldü. "Hepsi bir ressamın adını sormak kadar masum bir şey için."

Arthur ona sarılmak istedi ama kımıldamaya cesaret edemedi. Kızın gözleri ona hikâyesine daha yeni başladığını söylüyordu.

"Filo Haftasıydı. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Başını salladı. "ABD Donanması gemilerini New York'a ve diğer limanlara yanaştırdığında."

"Evliliğimizin üzerinden beş yıl geçti... Sör Jack'in hakaretlerine karşı bağışıklığım olduğunu sanıyordum," dedi. "Görünüşe göre değilmişim. Restorandan kaçtım, gerçekten kaçtım ve doğruca beyaz bir duvara çarptım."

"Beyaz bir duvar mı?"

"Bir deniz subayı. Tam takım beyazlar, kep ve her şey. U.S.S. bilmem ne gemisinde yönetici subay. Bir subay ve bir beyefendi. Hayatımda hiç bu kadar yakışıklı bir adam görmemiştim. Yakışıklı mıydı yoksa o kadar kibardı ki altın bir hale takmış olabilir miydi, onu bile bilmiyorum. Beni odama götürmeyi teklif etti. Oraya gidemeyeceğimi, bir daha asla gitmek istemediğimi söyledim. Onun yerine odasına gittik."

İçkisinden bir yudum aldı.

"Onu baştan çıkardım," dedi. "Yeterince kolay oldu. Bana yardım etmek için ne yapabileceğini sordu. Ben de benimle sevişebileceğini söyledim."

Bir içki daha.

"Evlili olduğumu biliyordu. Ona yalan söylemedim. Bir kadına bu kadar kötü davranan bir adamın evlenmeyi hak etmediğini söyledi. Belki bir cümleydi ama duymam gereken bir cümleydi. Seksten sonra beni yıkadı, böylece Sir Jack'e 'denizci gibi kokarak' dönmeyeceğimi söyledi. Onunla geçirdiğim o akşam, yıllardır hissettiğim ilk şefkatti. Onu hâlâ otelin lobisinde görebiliyorum, sanki bir rüyadan çıkmış gibiydi. Seni üniformanla kapımda gördüğümde her şey bir anda geri geldi."

Dirseğini kanepenin koluna dayadı ve başını eline yasladı. "Sanırım bu pek de seksi bir hikâye değil," diye devam etti. Gülümsedi ama Arthur ne demek istediğini anlamıştı.

o. "Beyaz oraplı bakire kızlara, ilerinde Ben Wa taşakları varken şaplak atılmayacak."

"Sana nasıl yardım edebilirim?" dedi.

"Bana yardım edemezsin."

"Neden olmasın?"

Kadın başını çevirdi ve adam da onun gözlerini takip ederek kapının yanındaki duvarda asılı bir tabloya baktı. Özel bir şey yoktu, sadece kıyıda uzaklaşan bir gemi. "ünkü kimse bana yardım edemez. Kral Arthur bile. Teğmen Godwick bile."

"Regan, sorun ne?"

Ona gülümsedi. "Hiçbir şey. Hiçbir şey ve her şey." "Bu hiç yardımcı olmuyor."

"Bana yardım etmek için burada değilsin." "O zaman ne için buradayım?"

"Kimsenin bana yardım edemeyeceğini birkaç dakikalığına unutturmak için."

"O zaman bunu yapacağım," dedi.

Yavaşça ayağı kalktı ve boş bardağını yan masaya koydu. Arthur'un yanına gelip sandalyenin önünde durdu ve elbisesini toplayıp kaldırdı. Arthur onu kucağına çekti. Giysiler bir kenara itildi, siki sertleşti ve hâlâ nemli olan yarığının içine kolayca girdi.

Regan çenesini onun omzuna dayadı ve kollarını onun boynuna doladı. Regan'ın elbisesinin fermuarını açtı ve beline kadar indirdi. Regan onun üzerinde yavaşça, nefes alışverişlerini sayabileceği kadar yavaş hareket ederken onun meme uçlarını yaladı, emdi. Ve balo salonundan Viyana valsinin sesleri gelirken, kadın onun üzerine çöktü ve müzikle birlikte yükseldi.

Bir, iki, üç... Bir, iki, üç...

SİYAH İRİS

Arthur Pazartesi sabahı ağır bir uykudan uyandı. Telefonu üzerinde ve YATAK BAŞI masa Titreşimli yüksek sesle olarak kulağında bir çekiç. Kız kardeşi olduğunu gördü.

ve telefonunu yastığının altına soktu.

Birkaç dakika sonra bir mesaj olduğunu bildiren bip sesini duyunca şaşırmadı.

Mesaj basitti. Sadece iki kelime, büyük harfler ve noktalama işaretleri.

REGAN FERRY?!?!

Arthur inledi ve alnını ovuşturdu. Av balosu sadece iki gece önceydi. Dedikodu gerçekten de ışık hızından daha hızlı uçuyordu.

İki kelimeyle cevap verdi. Noktalama işareti yok.

Regan Ferry.

Bir sonraki mesaj kız kardeşinin konuyla ilgili düşüncelerini özetliyordu - iki başparmak yukarı emojisi.

Arthur, Lia'nın çağrısı onu uyandırmadan önce gördüğü rüyaya dönmeye çalıştı. Rüyasında Regan Wingthorn'daki eski yatağında, kırmızı çizgili beyaz çarşafının üzerinde beyaz dantelli çorapları dışında çıplaktı. Lia elleri ve dizleri üzerindeydi ve Regan ona arkadan sokulmuştu. Her şey güzeldi. Her şey çok güzeldi. Sevişirlerken kızın adama "Durma yoksa öleceğim" gibi bir şey söylemesi dışında.

Adam buna glmt ama kız glmemiti. Ciddiy mi gibi tekrar sylemiti. Durma yoksa leceğim. Bu yüzden onu daha sert, daha derin, sanki hiç durmayacakmı gibi sikti.

Arthur tekrar uyumak ve onun ne demek istediğini anlamak istiyordu ama artık çok geçti. Lanet olası n kapı zili çalıyordu. nce telefon. Sonra kapı zili. Evren neden hayatında gördüğü en yoğun erotik rüyayı bitirmesini istemiyordu?

Hızla kot pantolonunu ve tirtn giydi ve n kapıya gitti. Orada kimi bulacağını çok iyi biliyordu ve haklıydı da. Regan'ın kırmızı ceketli adamı n merdivenlerde bekliyordu.

"E-posta gönderemez mi?" Arthur Zoot'a dedi ki. "Mesaj mı?

Posta güvercini mi?"

"Bu akam sekizde gelmeni ve tabloyu senin seçebileceğini söyledi."

"Tabloyu seçebilir miyim?" "O da öyle dedi." "Baka bir ŗey var mı?"

"Gömleğini giymisin."

Arthur yere baktı. Evet. Tirt kesinlikle ters dnmt. Dikileri kilometrelerce uzanıyordu.

"Bu bir vikont meselesi," dedi. "Sen anlamazsın."

"Aptalın teki olduğunu anlıyorum ama patron seni seviyor, o yüzden ŗu andan önümüzdeki perembeye kadar beni ve fikirlerimi bo ver, sanırım."

Arthur, "Bu olağanüstü miktarda bir oğlancılık," dedi.

"Dayanabilirim," dedi ve kırmızı Wellie'sinin üzerinde dönerek gitti.

Arthur ona merdivenlerde durdurdu. "Ne?" diye sordu, tekrar ona dönerek.

"Regan... iyi mi?" diye sordu.

Zoot yüzünü buruturdu, sanki ona eğer Regan ara sıra a dnp dnmediğini sormu gibi ŗakın görünüyordu.

kurt adam. "Bildiğim kadarıyla o iyi." "Emin misin? Dedikodu istemiyorum." Sırıttı.

"Evet, istiyorsun."

"İyi. Öyleyim. Ama sadece bazen beni meraklandırıran şeyler söylediği için. Depresyonda falan değil mi?" Ne sorduğundan emin değildi. Tek hissettiği, Regan'ın sert dış görünüşünün altında bir şeylerin hareket ettiği, derin bir keder ya da belki de korku akımı olduğuydu.

"Uzun zamandır görmediğim kadar iyi bir ruh halinde. Bütün hafta beni işten atmakla tehdit etmedi."

"Ve bu alışılmadık bir şey mi?"

"Genelde günde iki kez çizme yiyorum." "Sadece iki kez mi?"

Zoot onun yüzünü işaret etti. "Velet," dedi, sonra döndü ve tekrar uzaklaştı.

Arthur seslendi, "Paltonu beğendim."

Cevap, V şeklinde iki parmağı şeklinde geldi.

Saat sekize daha tam bir gün vardı. Ve güneş çıkmıştı - Kasım ayında Londra'da nadir görülen bir şey. Arthur uzun bir koşunun ardından İngiliz kahvaltısı yaptı. Bu gece Regan'ı tekrar göreceğini bilmenin verdiği cesaretle Charlie'ye mesaj atmaya karar verdi.

O öğleden sonra Arthur siyah ceketini ve botlarını giyip Hyde Park'a doğru yola çıktı. Kardeşi ona mesaj atmakla kalmamış, Charlie de onunla çay içmek için buluşmayı kabul etmişti.

Parkı dolduran çınar ağaçları alacalı sarı ve kırmızı renklere bürünmüştü. Meşeler kırmızı ve turuncuya bürünmüştü ve patikalar her renkten dökülmüş yapraklarla doluydu.

Sonbaharın. Telefonlarıyla fotoğraf çeken turistlerin yanından geçerken botlarının altında çıtırdıyorlardı.

Rüyası günün üzerine garip bir gölge düşürmüştü. Erotikti, evet ve hoşuna gitmişti (tabii ki) ama çok canlı rüyaların yapabileceği gibi onu huzursuz etmişti. Rüyasında Regan o kadar dürüst konuşmuştu ki ona inanmıştı, bedenleri ayrıldığı anda gerçekten öleceğini söylemişti. Ve bu onun açısından erotik bir abartı değildi. Gerçektir.

O anda bir rüya değil, bir kabus gördüğünü fark etti. Onu huzursuz eden şey bunun bir kabus olması değil, uyanmak istemediği bir kabus olmasıydı.

Rüyayı The Pearl'ün eski sigara salonunda yaptıkları, ölümü öğrenmenin çocukluğun sonu olduğu hakkındaki konuşmaya bağladı. Hepsi bu kadardı. Rüyanın Wingthorn Hall'da geçmesi çok yerindeydi. O da tıpkı ünlü gülleri gibiydi, yaprakları için değil devasa dikenleri için sevilirdi.

Japonya'dan gelen genç bir çift hayalini böldü ve o da rüyadan kurtulma şansı bulduğu için sevindi. Nazikçe gülümseyerek, arka plandaki köprü olan Serpentine'in önünde fotoğraflarını çekip çekemeyeceğini sordular. Serpentine, Arthur'un baba tarafından birçok yüce atasından olan Kraliçe Caroline'ın gözde projesiydi. Fotoğraflarını çekmesini istedikleri bu rastgele adamın krallar, kraliçeler, lordlar ve şövalyelerle aynı DNA'yı paylaştığını hayal edebilirler miydi?

Yapmadılar. Yapamazlardı. Ve bu yüzden onlardan daha çok hoşlanıyordu. Görüldüğü gibi yirmili yaşlarının başında, muhtemelen üniversite öğrencisi, yürüyüşe çıkmış bir delikanlı değil de zengin bir kontun unvanlı oğlu olduğunu bilselerdi soracak başka birini bulabilirlerdi.

"Asil" soyunu hiçbir zaman ciddiye almamıştı. Baba tarafından büyükannesi iyi bir soybilimciydi ve aile ağacını güncel tutuyordu. Arthur'a göre ataları

onunla hiçbir ilgisi yok. Evet, büyük-büyük-büyük-büyükbabası her neyse, Spurs Savaşı'nda Kral Sekizinci Henry'nin yanında savaşmıştı. Bu arada, annesinin büyükannesi New York'ta bir yayınevinde daktilo olarak çalışıyordu. Öldüğünde daktilo asistanlığından yazı işleri müdürlüğüne yükselmiş ve işçi sınıfından bir aileye sanat ve edebiyat sevgisi aşılamıştı.

Bu durum Arthur'u baba tarafından zengin ve unvanlı akrabalarından çok daha fazla etkilemişti. Onlar zengin doğmuş, zengin kalmış ve zengin ölmüşlerdi. Ya da Lord Malcolm'un neslinde toprak zengini ve nakit fakiri olarak doğmuşlardı, bu da büyük büyük büyükannesinin Malcolm'u kanlı parası olan bir savaş vurguncusunun kızıyla evlenmeye zorlamasına ilham vermişti.

Bu asilce miydi? Gerçekten mi? Özgür ruhlu oğlunu, servetini hardal gazı üreterek kazanmış bir adamın kızıyla sevgisiz bir evlilik yapması için satan biri gerçekten "Hanımefendi" unvanını hak ediyor muydu? Ailesinin son servetini tablolar ve fahişelere harcayan Malcolm gerçekten "Lord" unvanını hak ediyor muydu?

Hepsi fahişeydi, değil mi? Arthur'un kendini satmayı bu kadar doğal karşılamasına şaşmamalı. Bu bir Godwick aile geleneğiydi.

Charlie onu Çay Salonu'nun köşesindeki bir masada bekliyordu. Arthur onun dinlenmiş, son gördüğünden çok daha iyi görüldüğünü, hatta başka bir masada bir kızla flört ettiğini görmekten memnundu. Charlie yakışıklı bir delikanlıydı, kızların dediği gibi "güzel bir çocuk". Pas rengi saçları -bu konuda babalarına çekmişti- ve mavi gözleri vardı. Reçelli ve kaymaklı çörek sipariş etmişti ve Arthur oturduğunda çöreklerin çoğu bitmişti.

"Buradaki çörekler nasıl?" Arthur çaydanlığa uzanırken sordu.

Charlie omuz silkti. "Ne istiyordun?"

"Hiçbir şey istemedim. İyi olup olmadığını görmeme izin var, değil mi?"

"Tamam."

"Emin misin?"

"Emin
olduğumu
söyledim."

Arthur iç çekti. Araları nasıl bu hale gelmişti? On altı yıldır en iyi arkadaşlardı. Sonra birden sanki biri şalteri indirmiş ve Charlie ondan nefret etmeye, kendinden nefret etmeye, herkesten ve her şeyden nefret etmeye karar vermişti.

"Sana bir şey sormak istiyordum," dedi Arthur. "Regan hiç-

"Kim?"

"Regan Ferry mi? Yüz bin dolar için rehin aldığınız kadın mı?"

"Kızlar ona patron diyor."

"Doğru. Evet. Patron sana hiç ailemiz hakkında bir şey söyledi mi? Bana açıkça bize karşı bir garezi olduğunu ve bunun sizin 'otel' hesabınızla hiçbir ilgisi olmadığını söyledi."

"Pek konuşmadık." Charlie tabağına baktı. "Sadece faturamı ödemem gerektiğini söyledi. Ona param olmadığını ve parayı bulmamın sonsuza kadar süreceğini söylediğimde, yaşlı Malcolm'un resmini alabileceğini söyledi. Ona annemle babamın o resmi çok sevdiğini söyledim. Nedenini biliyorsun."

Evet, Arthur nedenini biliyordu... buna inandığından değil. Pek inanmıyordu. Lord Malcolm'un resminin olduğu bir odada yalnız kalmayı, her zaman kendisinininkine çok benzeyen o karanlık gözler tarafından izlendiği hissini hiç sevmemişti.

"Ona bir Degas mı teklif ettin? Bir Picasso?"

"Ona lanet Rembrandt'ı teklif ettim, Art. Malcolm'u istedi. Annemle babamın daha sonra öğrendiklerinde beni öldüreceklerini biliyordum ama ona istediğini vermezsem... Korkuyordum, tamam mı? En azından bir alternatif bulmam için bana biraz zaman kazandıracağını düşündüm."

Charlie tabağındaki kırıntılarla oynayarak onları küçük bir tepeye yığdı.

"Başka bir şey var mı?" Arthur sordu.

Charlie başını salladı. Çaydanlığı eline aldı ama boştu.
"Bize biraz daha çay getirebilirim," dedi
Arthur. "Zahmet etmeyin."
"Hayır, ben bakarım."
"Bir bara gidebiliriz."
"Öğleden sonra üçte mi? Bir gün bile ayık kalamaz mısın?"
"Bana çocukmuşum gibi davranmadan bir gün bile idare edemez misin?"
Arthur bir süre ona baktı. Sonra da şöyle dedi: "Sana felaketlerini temizlemekten başka ne yaptım ki? Seni beladan uzak tutmak için ne yaptığım hakkında bir fikrin var mı?"
"Onunla sevişiyorsun, değil mi? Zavallı sen."
Arthur alay etti. "Bundan biraz daha fazlası."
"Sana madalya vermemi mi istiyorsun?"
"En azından teşekkür ."
"Bana iyilik yapıyormuş gibi davranma," dedi Charlie.
"Tam olarak istediğin şeyi aldın - benden nefret etmek için bir neden daha."
Charlie kalktı ve başka bir şey söylemeden gitti.
Garson kız Arthur'a hesabı getirdi. Her zamanki gibi ikisinin de parasını ödedi.

zoot çatı katının kapısını açtığıında, alçak ve şaşırtıcı derecede zarif bir reverans yaptı. "İyi akşamlar lordum," dedi. "Erkencisiniz."

"İyi akşamlar leydim," dedi Arthur aynı derecede alaycı ama iyi uygulanmış bir selamla. "Öyleyim."

Bu, Zoot'un küçük, neredeyse içten bir gülümsemesine neden oldu. Elinde tuvale sarılmış küçük çerçeveli bir sanat eseriyle içeri girdi. Saat yedi buçuktu. Trafik hafifti ve

Regan'la vals yaparken görüldüğüne göre lobide beklemek istemiyordu. Regan'ın bu seferlik erken gelmesini affedeceğini umuyordu.

"Patron hanım özel ofisinde. Bu taraftan," dedi Zoot ve ona koridorun sonunda, şöminenin solundaki küçük odayı gösterdi. Kapıyı çaldı ama açmadan önce bir cevap beklemedi. "Leydi Ferry, Lord Dogshit sizi görmek istiyor," diye anons etti.

Regan süslü bir şekilde oyulmuş devasa bir maun masanın arkasında oturuyordu. Masanın ön paneline bir aslan başı oyulmuştu ve ayaklarında aslan pençeleri vardı.

"Teşekkür ederim, Zoot," dedi Regan, kâğıtlarından başını zorlukla kaldırarak. "Saat sekiz oldu mu?"

"Erken geldi patron," dedi ve kapıdan çıkıp onları yalnız bıraktı.

Regan'ın saçları yine Fransız örgüsü şeklindeydi ve omzunun üzerinden zarifçe dökülüyordu. Derin V yakalı, kısa siyah bir elbise giymişti. Uzun bir inci dizisi boynuna iki kez dolanmış, önce boğazıyla aynı hizaya getirilmiş, sonra da göğüslerinin arasından sarkıtılmıştı. Ona bakmaktan kendini alamıyordu. Durmaksızın seviştikleri hayali, kalbinin hızla çarpmasına neden olan bir telaşla geldi. Eğer izin verseydi, onu hemen o anda masasının üzerine yatırırdı.

"Güzel masa," dedi, seksten başka bir şeye odaklanmaya çalışarak. "Büyük büyükbabanın" dedi. "O öldüğünde Pearl'e çok borcu olduğu için otel eşyalarına el koymuş. Ne yazık ki anahtarları masaya bırakmamış. Eski anahtarları sizde değil, değil mi? Yıllardır alt çekmeceye girmeye çalışıyorum."

Onun ayakkabısının ucuyla çekmeceye vurduğunu duydu.

"Babama soracağım ama sanmıyorum," dedi.

Zoot kafasını kapıdan içeri soktu. "Başka bir şeye ihtiyacınız yoksa şimdi gidiyor musunuz?" Başparmağıyla Arthur'u işaret etti. "Bunu göstermemi ister misin?"

"Hayır, teşekkür ," dedi Regan kayıtsızca. "Emin misin?"

"Çok eminim."

"Emin misin?" "Zoot. İyi geceler."

"İyi geceler patron." Abartılı bir sosyete aksanıyla Arthur'a, "Ve iyi geceler, lordum ve efendim," diye ekledi.

"Ta," dedi Arthur. Çatı katının kapısının kapandığını duyunca Regan'a döndü. "Benden pek hoşlandığını sanmıyorum."

"İlk ipucun neydi?" Regan bazı dosyalara göz gezdirirken şöyle dedi.

"Bunun özel bir nedeni var mı yoksa erkeklere ve/veya soylulara karşı genel bir düşmanlık mı?"

"Sıradan bir kıskançlık vakası," diye yanıtladı Regan. "Benden hoşlanıyor. Benim senden daha çok hoşlandığımı düşünüyor."

"Bana bir fahişe gibi davranıyorsun," dedi.

"Evet, ama bir fahişe gibi davranılmaktan hoşlanıyorsun. Bu yüzden sana nasıl davranılmasını istiyorsan öyle davranıyorum, bu yüzden şikayet edemezsin, değil mi?"

Bir an için düşündü, ama cevap veremedi.

"Bugünkü işimi bitirmemi izlemek zorunda kaldığınız için özür dilerdim ama talimatlara uymadığınızda böyle oluyor," dedi ve dizüstü bilgisayarını kapattı. "Bitti. Ya da yeterince yakın. Şarap?"

"Lütfen."

Bir şişe almak için ayrıldı. Arthur raftan bir kitap aldı ve sayfalarını çevirdi. Regan elinde bir Rosanella Syrah ve iki bardakla döndü. Masasının çekmecesinden bir tirbuşon çıkardı.

"Bunların hepsi LOCAD'deki ders kitaplarınız mıydı?" Arthur elindeki kitabın kapağını göstererek sordu. Modern Sanat Tarihi. Raflarındaki her kitap sanatla ya da ünlü bir sanatçıyla ilgiliydi, teknik rehberler, sanat tarihleri... Rafların yanında yerde duran, yeni alınmış büyük zarflar bile vardı. Birinin üzerinde Prestel, diğerinde Phaidon etiketi vardı. Ünlü sanat kitabı yayıncıları. Görünüşe göre koleksiyonuna yeni eklemeler.

Regan'a baktı. Şişenin mantarını çekti ve cevap verirken Regan'ın gözleriyle karşılaşmadı. "LOCAD'a gittiğimi nereden biliyorsun?"

"Seni Google'da arattım."

Başını iki yana salladı. "Birkaçı eski ders kitapları," dedi iki bardak doldururken. "Geri kalanını yıllar içinde satın aldım."

"Sanat okulunu neden bıraktın?" "Evlendim."

"İstifa etmek mi istedin, yoksa Sör Jack mi seni zorladı?"

"Beni hiçbir şey yapmaya zorlamadı. Her zaman bir seçeneğim vardı. Ya onun istediğini yapar ve evli kalırdım ya da kendi istediğimi yapar ve kırımın üstüne atılırdım. Benim kararım."

Buna itiraz edebilirdi ama denemekten daha iyisini biliyordu. "Hâlâ resim yapıyor musun?"

"Yıllardır yapmadım. Sahip olduğum azıcık yetenek de çoktan yok oldu. İlham perilerinizi beslemezseniz, besleyecek başka birini bulurlar."

"Bileğinizde sanatın ebedi olduğuna dair bir sözün dövmesi var. Ve sen öylece... bıraktın mı?"

"Dövmeyi on yedi yaşında yaptırdım. Kaç kişi on yedi yaşındayken yapmak istediği şeyi yapmak için büyür?"

Haklı bir noktaydı. On yedi yaşındayken New York'a taşınmayı ve The Red Gallery'de çalışmayı düşünmüştü. Şimdi yirmi bir yaşındaydı, Sandhurst'ten yeni mezun olmuştu ve iki ay içinde İngiliz Ordusu'na katılacaktı.

"Hala eski resimlerinizden var mı? Çalışmalarını görmek isterim."

Regan cevap veremeden tuhaf bir tıklama sesiyle bölündüler. Arthur, Regan'ın yanından geçip pencereye baktı. Kuzgun pencere pervazına tünemişti.

"Bebek eve geldi. Her zamanki gibi tam sekizde," dedi Regan, bileğindeki ince altın saate bakarak. Dikkatini dağıttığı için rahatlamış görünüyordu. "Akşam yemeğini isteyecektir. Burada bekleyebilirsiniz."

Arthur pantolonunun cebinde telefonunun çaldığını hissettiği sırada kadın onun yanından geçti. Telefonu çıkardı. Charlie'den bir mesaj.

Bir şeyi unuttum. Regan tabloyu aldığı anda, ona sonsuza kadar baktı ve ben de ona sorunun ne olduğunu sordum ve o da bir keresinde Malcolm hakkında çok garip bir rüya gördüğünü ve rüyasında Malcolm'un portredekiyle aynı takım elbiseyi giydiğini söyledi.

Regan rüyasında Lord Malcolm'u mu görmüştü? Şu anda onun eski dairesinde kalıyordu ve otelin arşivinde onun fotoğraflarını görmüş olmalıydı. Elbette bu sadece bir rüyaydı, tıpkı bu sabahki rüyasının da bir rüyadan başka bir şey olmadığı gibi.

Arthur kardeşine cevap verdi. Ona annemle babamın tablonun perili olduğunu düşündüklerinden bahsetmedin, değil mi?

Charlie cevap yazdı, "Ben berbat biriyim, aptal değil. Tabii ki değilsin.

Arthur basit bir "Teşekkür " ile cevap verdi.

Buna cevap alamaması hiç de şaşırtıcı değil.

Arthur, Regan'ı bulmak için bahçedeki terasa çıktı. Fenerle aydınlatılmış yolu takip ederek Gloom'un kocaman siyah gagasını mutlu bir şekilde çiğ ve kanlı et dolu bir kâseye daldırdığı kuş tüneğine vardı.

"Kuzgun gibi' teriminin kökenini anlamaya başladım," dedi Arthur.

"Aç küçük böcekler, değil mi? Kuzgunlar aslında Londra'ya taşradan geldiler, eskiden Thames Nehri boyunca mezbahalardan yüzen hayvan leşlerine çekildiler."

"Ama evcil bir kuzgun," dedi Arthur. "Bu nasıl oluyor?"

Regan omzunun üzerinden baktı ve ona gülümsedi. Kolunu uzattı ve kuşun bileğine tırmanmasına izin verdi. "Gloom terasa kanadı bükülmüş bir şekilde indi ve ona yardım etmesi için bir vahşi yaşam rehabilitatörü getirdim. Kuzgunların onlara yardım eden insanlar için harika anıları vardır."

"Isırıyor mu?"

"Tabii ki. Bir kuzgun tarafından ısırılmaktansa bir şahin tarafından ısırılmak daha iyidir. Gördün mü?" Bileğinin yanındaki soluk beyaz yara izini göstermek için sağ elini uzattı. "Kanadı kırık olarak yere indiği ilk gün onu yakalamak zorunda kaldığımda beni iyice ısırıldı."

"Acımış olmalı." Yara izine dokundu, nazikçe okşadı. "Ama yine de onu tuttun."

"Korkmuştu. Hayvanlar korktuklarında ısırırlar." "Bu yüzden mi ısıırıyorsun, korktuğun için mi?"

Gloom'un başının arkasını hafifçe okşadı. Sonra Arthur'a döndü. Bakışları karanlık ve soğuktu. "Bana kendini sevdirmeye çalıştığını biliyorum," dedi. "Bu olmayacak."

"Sanırım oluyor." "Bu asla olmayacak."

Sesini perili bir ev fısıltısına indirdi. "Çoktan başladı..."

Bu onu biraz güldürdü. Çok az, ama yine de bunu bir kazanç olarak saydı.

"Haydi, velet," dedi. "Kardeşinin borcunu biraz daha kapatma zamanı." Kuşunu kanlı ziyafetiyle baş başa bıraktı ve süite geri döndü.

Kırmızı ve altın rengi yatak odasının kapısını açtı ve onu içeri aldı. Gördüğü ilk şey büyük büyükbabasının portresinin yatağın karşısında asılı ve örtüsüz olduğuydu. İnledi.

Regan, "Benden onu tekrar örtmemi isteme," dedi. Şömineye gitti ve gazı açtı. "Seyircilerin olmasına alışman gerekecek."

"O benim büyük büyükbabam. Onun burada olması Viagra almanın tam tersi."

"Hiç tanımadığınız, seksen yılı aşkın bir süredir ölü olan bir adam."

"Peki. Bırak onu," dedi Arthur. "Hadi bir gösteri yapalım."

"Bunu takdir ederdi. Başkalarının sevişmesini izlemeyi, izlenmeyi sevdiği kadar çok sevdiğini duydum."

Arthur ona, "Burada tahrik olmama yardımcı olmuyorsun," diye hatırlattı.

"Kotunun içinde zaten yarı sertleşmişsin. İnkâr etme"

"Yarısı mı? Belki üçte biri."

Hâlâ elinde tuttuğu paketi işaret etti. "Sevgili Büyük Büyükbaba'nın şerefine oynamak için getirdiğin sanat eseri bu mu?"

"Yaptım. Sayılır. Bu sadece imzalı bir taş baskı. Bir Georgia O'Keeffe tablomuz var ama kafatasları onun çiçekleri kadar erotik değil."

Tablonun paketini açtı ve Regan onu şöminenin üzerine koydu. Tablonun adı Siyah İris III'tü - aşırı yakın çekimle resmedilmiş bir iris, yaprakları korkunç bir mor, neredeyse siyah görünecek kadar koyu. Ve çiçek açıktı, açıyordu, geniş ve titriyordu.

"Bir çocuk ilk O'Keeffe'sini asla unutmaz," dedi.

"Evet, çünkü kocaman bir amcığa benziyor." "Çok güzel, kocaman, dolgun bir amcık."

Kaşlarını hafifçe kaldırarak ona baktı. "Sanırım benim yanımda 'amcık' kelimesini kullandığını ilk kez duyuyorum."

"Bunu ilk kez yüksek sesle söylüyor olabilirim. Spencer Godwick'in oğlu olduğunuzda, kaba davranmayarak isyan edersiniz."

"Bunu sevdim. Daha çok söylemelisin. Cümle içinde kullan." "Şimdi mi?"

Başını salladı.

"Ah... Amına çok güzel şeyler yapmak istiyorum." "Şimdi bir soru."

"Lütfen amına çok güzel şeyler yapabilir miyim?"

Regan ona doğru geldi, önünde durdu. "Evet," dedi. "Amıma çok güzel şeyler yapabilirsin."

"Sizin zevkinize hizmet ediyorum," dedi neredeyse refleks olarak. "Evet, evet biliyorsun." Ellerini onun omuzlarına koydu

ve Lord Malcolm'un portresine gülümseyerek arkasına yaslandı. "Duydun mu Malcolm? Büyük torununu bir fahişeye dönüştürdüm. Kiminle daha çok gurur duyuyorsun? Onunla mı, benimle mi?"

Arthur iç çekti. Gerçekten de resimle konuşmayı kesmesini diliyordu. Eğer o da konuşmaya başlarsa bu hiç iyi olmazdı...

Arthur'un kasıklarını avuçladı. "Bu üçte birinden fazla. Sanırım Büyük Büyük Baba'nın burada olması düşündüğün kadar ruh halini bozmuyor."

Onu öptü ve hiçbir yaralı erkek gururu onu geri öpmekten alıkoyamadı. Ona karşı zalim değildi, sadece soğuktu. Ve kız ona karşı ne kadar soğuksa, erkek de onu o kadar ısıtmak istiyordu. Ve onu ısıtmak istedikçe, o da ona karşı daha soğuk oluyordu. Bu bile, büyük büyükbabasının portresini asmak acımasızcaydı, onu savunmasız ve açıkta hissettiriyordu. Açığa çıkmayı ne kadar sevdiğini bir tek o biliyordu.

Öpücüğe karşılık verdi, dilini kızın ağzına soktu ve onun tadına baktı.

"Bundan çok hoşlanıyorsun," diye mırıldandı dudaklarına karşı, öpücükler arasında gülerek. "Sana böyle davranılmasından hoşlanıyorsun ve ben de buna bayılıyorum. Ben seviyorum ve sen nefret ediyorsun."

"Onu sevmekten nefret ediyorum," dedi günah bir tövbekâr gibi yumuşak bir sesle. Parmaklarını uzun inci doladı ve dikkatini çektiğinden emin olmak için hafifçe, hafifçe, çok hafifçe çekiştirdi. "Ama senin hoşuna gitmesi hoşuma gidiyor."

Keşke ondan birazcık hoşlansaydı. Belki mi? Gülümsedi, gerçek bir gülümseme, alaycı değil ve geldiği gibi hızla gitti. "Dizlerinin üzerine çök," diye emretti.

O söyledi, o da . Kadının incilerini tutmayı bıraktı ve dizlerinin üzerine çöktü. Oraya varır varmaz, en başından beri olmak istediği yerin burası olduğunu fark etti. "Seni fahişe," dedi kadın, yüzünü ona dönmesi için çenesini yukarı kaldırarak.

"Seni ben mi bu hale getirdim? Yoksa benden önce de böyle miydin?" "Senden önce de böyleydim ama artık böyle olmak istemiyorum.

Bunu senden sonra yapacağım."

"Neden olmasın? Sen de en az kadar keyif alıyorsun."

"Ben sadece... Ben bilmiyorum." Eğer bir asa sallayarak bu durumu ortadan , boğulmakta olan bir adamın yardım istemesi gibi sallardı. Regan'ın onunla işi bittikten sonra ona kim böyle davranacaktı? İhtiyacı olduğunu söylemek için kime güvenebilirdi? Regan'ın ona hissettirdiği şeyleri hissettirecek birini nasıl bulacaktı?

"Bunun yanlış olduğunu sana kim söyledi?" sordu.

Adam ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Anlamıyorum."

"Birisi bunun, yaptığımız şeyin yanlış, kötü, gerçek erkeklerin yapmayacağı türden bir şey olduğunu kafana sokmuş olmalı? Kimdi o?"

"Hiç kimse. Godwick'leri bilirsin. Biz büyük, mutlu bir fahişelik ailesiyiz."

Regan ona dik dik baktı ama cevap vermeye zorlanmayı reddetti. "Bana dik dik bakmaya devam mı edeceksin, yoksa seni boşaltmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Sen öyle diyorsan öyledir," dedi ve sonunda gülümsedi. Sonra onu çenesinden sertçe yakaladı, parmaklarının sert tutuşundan kırmızı izler bırakacağını bildiği kadar sertti. "Ama iyi yap."

Onun gözlerine baktı. "Bunu iyi yapacağım."

Yavaşça ağzını karnına bastırdı ve yumuşak kasların çırpındığını hissetti. Elleri onun ayak bileklerini buldu, kırılgan ve kuş gibi. Çıplak bacaklarını, baldırlarını okşadı.

Kalçalarını, küçük siyah elbisesinin altından küçük siyah dantel pantolonuna kadar. Yumuşak, küçük kıcını ellerinin arasına aldı, elbisesinin üzerinden karnını öptü ve külotunu yavaşça aşağı çekti. Ayak bileklerine geldiğinde, hafifçe kenara attı. Sonra geri adım attı ve yatağın kenarına oturdu.

Parmağını eğdi ve adam yerde süründü. Sadece bir avluydu, ama sadece aşağılanma yüzünden halka açık bir caddede bir mil gibi hissettirdi. Lezzetli bir aşağılanma.

Bitiş çizgisindeki ödül için, kalçalarını ayırmak ve aralarına bastırmak için buna değerci. Elbisesinin eteğini kaldırdı ve yoluna çıkmaması için altına sıkıştırdı. İşte oradaydı, tepesindeki yumuşak açık kahverengi tüyler ve dokunduğu ve becerdiği ama henüz tatmadığı dikiş yeri. Yüzünü onun sıcak kalçalarına gömdü ve uyarılmışlığının hafif misk kokusunu içine çekti. Bacaklarını daha geniş bir alana iterken seksinin kıvrımlarını öptü. Parmakları vulvasının yarığını buldu ve yavaşça, dikkatlice okşadı. Sonra kıvrımları açtı, onları taç yaprakları gibi ayırdı. Ve yapraklar gibiydiler, ipeksi ve güneş ışığındaki gibi sıcak.

Dudaklarının kıvrımlarını daha da genişletti. Ağzı sulandı. Başını eğerek dilini vulvasına bastırdı ve ilk damlasını tattı. Bir damla yeterli değildi, yüzden onu yaladı, dilini yukarı çekti ve ödül olarak Regan'ın kolunu başının arkasına doladı, eli saçlarında.

"Daha fazla," dedi, sessiz ve nazik bir emirle. Daha fazlasını istiyordu ve daha fazlasını alacaktı.

Arthur onun poposunu tekrar avuçladı ve kendine doğru eğdi. Kadın buna uyum sağladı ve bacaklarını yatakta daha da açarak kalçalarının iyice açılmasını sağladı.

Yatağın başucundaki lambanın ışığı Regan'ın amını tüm ihtişamıyla gösterirken, adam dudaklarını tekrar ayırıp açmaya başladı. Regan'ın nefes alış verışı hızlandı. Bu hoşuna gidiyordu, açılmak, görölmek. Yaşlı kocası, Regan'ın amını

Yoksa Regan gibi bir kadını tatmin edebileceğine inandırmak için mi onu kolunda tutuyordu?

Klitorisi küçük bir deri kalkanının altına gizlenmişti. İki parmağının ucuyla hafifçe etrafını ovaladı, daireler çizerek yoğurdu. Kadın uzun bir nefes aldı ve tuttu. Etin sıkı düğümü onun dokunuşu altında şişti ve lamba ışığında klitorisin saklandığı yerden çıkmaya başladığını görebiliyordu. Elinden geldiğince dikkatli bir şekilde, etten kaputu geri çekerek minik düğümü açığa çıkardı. Dilinin en ucunu ona doğru yaklaştırdı. Regan nazik temas karşısında nefesini tuttu. Tekrar yaladı, biraz daha sertçe ve sonra tekrar, tekrar, tekrar. Klitorisi daha da şişti, gözlerinin önünde çiçek açtı.

Bir parmağını onun içine soktu. Kaygan ve fokur fokur sıcaktı. Üzerinde bu sıcaklığın daha fazlasına ihtiyacı vardı. İkinci parmağını soktu, sonra üçüncüsünü. Elinin etrafına sarılmış açık amcığından daha enfes bir şey var mıydı? Eğer daha açık olsaydı, yumruğunun tamamını içine sokmayı deneyebilirdi. Ama kadın çok gergin, çok sıkıydı. İçindeki sıkışmış kasları itti ve onlar da geri itti.

"Bunu görüyor musunuz Lord Malcolm?" Regan söyledi. Resimle konuşuyordu ama bakışları Arthur'un gözlerine kilitlenmişti. "Ailenin nasıl düştüğünü görüyor musun? Eskiden şekerçi dükkânındaki bir çocuk gibi zevkiniz için kadın satın alırdınız, şimdi ise varisiniz bir fahişenin torununun amına tapıyor."

Kibirli sesi ateşe atılan benzin gibiydi. Arthur'un siki pantolonunun içinde zonkluyordu. Onun amını yalarken kot pantolonunun fermuarını açtı, ereksiyonunu giysilerinin sınırlarından kurtardı. Ona tırmanmak, üzerine çıkıp içine girmek istiyordu... ama tabii ki yapmadı, yine de onu doldurma dürtüsü acı verici derecede güçlüydü, kalın beyaz boşalma iplerini içine salmak ve sonra çekip kendi menisinin ondan damlamasını izlemek...

Arthur onun vücudunu, karnını öptü, dizlerinin üzerine çıktı ve boynunu öptü. Boynundaki uzun inci dizisini aldı ve onu çıkarmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bana iyi yapmamı söylemiştin."

Ona bir bakış attı ama itiraz etmedi ve incilerini ona teslim etti. Yüzü kızarmıştı. Gözbebekleri o kadar genişlemiş ve büyümüşü ki, tam istediği gibi siyah irisleri vardı.

Onu bir kez dudaklarından öptü ve tekrar dizlerinin üzerine çökmeden önce kendi tadına bakmasına izin verdi.

İnciler elinde ağırdı. Gerçek tuzlu su incileri, bir servet değerinde inciler. Onları avucuna döktü ve tüm yumruğunu doldurdular.

Kadının kalçalarını tekrar araladı, inleyene kadar klitorisini öptü ve yaladı. Ama bu onu inletmek için yeterli değildi. Onun çığlık atmasını istiyordu.

Arthur incileri kadının amına sokmaya başladı.

İlk başta onun ne yaptığını anlamadığı açıktı. Sonra bir anda dirseklerinin üzerinde yükseldi. Hiçbir şey söylemedi, onu durdurmadı, sadece izledi. Ona baktı ve yüzünü, gözlerini gördü, kendi açık amına bakıyordu, kalçaları genişti, topukları yatağın kenarına dayanmıştı.

İnci inci, santim santim, ipi kadının içine itti, Mayfair'de iki yatak odalı bir dairenin bir yıllık kirasını ödeyecek kadar inciyle deliğini doldurdu. Ve kadın buna izin verdi.

Daha fazla inci onu doldururken arkasına yaslandı, sayılamayacak kadar çok. Arkasına yaslandı ve adamın tüm uzun ipi içine itmesine izin verdi. Bu zaman aldı. Ne kadar sürdüğünü Tanrı bilir, ama o bunu yaparken kadın orada yattı ve nefes nefese kaldı, nefes nefese kaldı ve yatak örtülerini çekti. Ellerini kumaşın içine sokarken parmaklarının neredeyse ipeği yırttığını gördü.

"Çok mu fazla?" diye sordu.

"Çok fazla. Bu mükemmel."

Ve bu Regan'dı. Yeterli değildi. Çok fazlası mükemmeldi. Son halkayı da içeri itti. Dudakları

genişlemiş, deliği de gözleri gibi açılmıştı. İçinde parlayan küçük beyaz boncuklar görünüyordu, iç kasları onları yerleştirmek için genişliyor ve kasılıyordu. Boncukların dışarı itilmesini önlemek için elini düz bir şekilde deliğinin üzerine bastırdı.

Sonra tekrar klitorisini yaladı. O kadar şişmişti ki çıplak organa ulaşmak için başlığını geride tutmasına bile gerek kalmadı. Regan'ın kalçaları sıkı ve küçük dalgalanmalarla yükseldi. Çözülüyordu, tamamen çözülüyordu. Nefes alıp verışı daha da arttı ve başı yatağın üzerinde kıvrandı. Sesler çıkarıyordu, hoş, acı dolu sesler. Durmasını istemedi, onun yerine bacaklarını daha da açtı.

Onu sertçe yaladı. Kadın artık çoktan gitmişti. Durmayı düşündü; onu cezalandırmak, durumu tersine çevirmek için. Ama onu yalamayı bırakmak, kalçalarını yukarı ve ağzına doğru iterken zonklayan küçük klitorisini diliyle yoğurmak onu daha çok cezalandırırdı.

Vücudunun ani bir sarsıntısı ve yüksek sesli bir çığlıkla boşaldı. Başı ve omuzları yataktan kalktı, sonra nefes nefese geriye düştü, hâlâ hafifçe inliyordu. Kadın gevşedi ve Arthur incilerin vücudundan düşmeye başlamasına izin verdi, bir ilmek birkaç santim dışarı sarktı. İlmeği parmağıyla yakaladı -İnciler nemliydi ve yavaşça çekerek onu boşalttı. Vajinası küçük nefesler alıyor, küçük seğirmeler yapıyordu. İncileri içinden çıkarırken uzun incileri ellerinin arasına aldı ve sonra kadın boşaldı. Ayağa kalktı ve ona baktı, elbisesi beline kadar dantelliydi, gözleri kapalıydı, vücudu halsiz ve bitkin bir haldeydi.

Arthur sikini kadının damlayan açıklığına doğru itti ve kadın onu durdurmayınca bir hamlede içine girdi. Kadının amcığı artık açıktı, sikine karşı esnek ve yumuşaktı. Vücudunun hiçbir direnç göstermeden her santimini içine aldığını hissetmek mest ediciydi. Adam sıcaklık ve ıslaklıkla yıkaniyordu. Onun altında hareketsiz yatıyordu, duyarsızdı, gözleri yarı kapalı, ona sahip olmasına izin veriyordu. Kendini kontrol edemediği için utanıyor ama duracak kadar da utanmıyordu. Onun

İtişler pistonların hızlı ve sert bir şekilde ateşlenmesiydi ve boşalmaya başlaması sadece birkaç saniye sürdü. Çekildi. Aletini elinde tutarak Regan'ın boynuna boşaldı. Meni fışkırmaları beyaz ve ıslak bir şekilde Regan'ın parlayan zeytin tenine, göğsüne, boğazının çukuruna indi ve her fışkırma bir öncekinden daha sert ve daha güçlü oldu.

Kendini onun üzerine boşaltmayı bitirdiğinde, ona baktı, yaptığı şeye baktı, dünyada onun boşalmasını giyen bu kadından daha muhteşem bir sanat eseri görmediğine karar verdi.

"Seni ," dedi. " uzan." "Hayır," dedi kadın. "Bırak onu."

Tekrar dizlerinin üzerine çöktü ve başını Regan'ın karnının alt kısmına yasladı. Regan bacaklarını yavaşça hareket ettirerek tekrar açtı. Ayağa kalktı, hâlâ onun aletini giyiyordu ve vulvasını onun için ardına kadar açtı. Amcığı kıpkırmızı, neredeyse mordu, onu ne kadar sert kullandığından dolayı yumuşaktı ve çiçek açmış bir iris gibi genişçe yayılabilecek kadar esnekti.

Onun yanan yüzüne dokundu. ", Brat."

Adam onun kalçasını öptü. Ellerini onun saçlarına daldırdı ve şefkatle okşadı. Sonra incileri aldı ve inceledi.

"İncilerini temizleyeceğim," dedi, mahcup bir şekilde gülümseyerek. "Söz veriyorum."

Başının üzerinden geçirdi ve parlayan boynunun ve göğüslerinin etrafına yerleşmesine izin verdi.

"Hayır," dedi. "Sanırım onları böyle giyeceğim."

INCI KOLYELI KADIN

Regan onu ofisinden şarap getirmesi için gönderirken, kendisi de kendini ve muhtemelen incilerini temizledi. İyi.

Arthur dolambaçlı merdivenleri çıkarken hafifçe irkildi. Hâlâ nemli olan penisi sert sikişten dolayı hassaslaşmıştı. Acı verici olsa da tamamen tatsız değildi. Vücudu, basamakların serin ve cilalı ahşabında çıplak ayaklarının altına kadar her şeyi hissediyordu. Vücudunun bu yeni farkındalığını, beynini şehirde taşımaktan başka bir amaç için bir vücuda sahip olmanın bu yeni hissini seviyordu. Regan'ı memnun etmek, vücudu bunun içindi.

-Parmakları, dili, elleri, dudakları, aleti ve boşalması... Hepsi onun içindi. Ve az önce onu memnun etmek için yaptığı şey...

Yatak odasındakinin kendisi olduğuna inanamıyordu. Burada, İnci'deki bu özel küçük dünyalarında kimse onu göremez, onunla alay edemez, yargılayamaz ya da ona gülemezdi. Regan'dan başka kimse. Regan, onu görmesini, onunla alay etmesini, onu yargılamasını, ona gülmesini istediği kadın. Verdiği kötü kararlar için ileride Charlie'ye teşekkür etmek zorunda kalacaktı. Sonunda onlardan iyi bir şey çıkmıştı.

Çatı katı karanlık ve sessizdi. Regan'ın ofisinin kapısını bulduğunda, terk ettikleri şarap şişesini nerede bıraktıklarını görmek için masa lambasını yaktı.

Kitap raflarından birinin yanında, yerde ağır bir sanat kitabı duruyordu. Açıktı, sırtının üzerine düşmüştü. Daha önce düşürmüş müydü? için eğildi ama bir resmin üzerine düştüğünü görünce durdu.

Huzuru, memnuniyeti, neşesi... hepsi bir anda buharlaştı.

"Aç mısın, Brat? Arayabilirim-" Regan ofisinin kapısında duruyordu. Kimonosunu giymiş ve onu takip etmişti. Önce yerdeki kitaba, sonra da kitabın yanında diz çökmüş olan adama baktı. "Okuyor muydun? Kitap alıyor olman gerekiyordu-"

"Işığ ı açtım ve bu kitab ı yerde bu sayfaya kadar açık buldum."

Regan ofise girdi ve kitab ı almak için eğildi. Sanki kitap onu yakmış gibi nefes nefese elini geri çekti.

"Arthur." Brat değil. Arthur.

Kitap, Mary Cassatt'ın bir tablosunun tam renkli, tam sayfa bir reproduksiyonuna açılıyordu; operada bir locada oturan güzel bir kadının resmi. Güzel saçlar, güzel bir elbise.

Güzel inci kolye. Resmin adı buydu-İnci Kolyeli Kadın.

"Bu bir şaka mı?" diye sordu. "Pek komik değil."

"Ben de sana aynı soruyu sormak üzereydim," dedi ama kızın bunu bir tür şaka ya da akıl oyunu olarak sormadığını çoktan anlamıştı. Gözlerindeki şaşkınlık fazlasıyla gerçektir. Ya iliklerine kadar korkmuştu ya da hem BAFTA'ya hem de Oscar'a layık bir oyuncuydu.

"Biri bizi mi izliyordu?" Sesi alçaktı, korkmuştu ve gözleri genişti, gri bir korkuyla bulutlanmıştı. "Birileri bizi izliyor olmalıydı. Başka nasıl bilebilirler ki..."

Yoksa Arthur'un birkaç dakika önce Regan'a kendine ait çok özel bir "inci kolye" verdiğini nereden bileceklerdi?

Arthur kitabı eline aldı. Kitap ağırdı. Raftan öylece fırlayamayacak kadar ağırdı. Kitabı kapattı ve Regan'a uzattı. "Otel güvenliğini ara," dedi. "Ben etrafa bakacağım."

Kalbi hızla çarpan Arthur onu ofiste bırakıp çatı katını taramaya başladı. Regan'ın parası, mücevherleri, pahalı sanat eserleri vardı. Ve oteller sıkı güvenlikleriyle tanınmazlardı, personelin yarısında her odaya girmek için anahtar vardı. Ama onlar yukarıdayken biri içeri girdiyse, neden onlarla alay etsin? Tabii kişisel bir şey değilse.

İlk durağı mutfaktı ve oradan bir bıçak aldı. Mutfakta ya da uşağın kilerinde kimse yoktu. Alt kattaki banyoda kimse yok. Oturma odasında ya da yemek odasında da kimse yoktu. Yatak odasına dönüp giysilerini aldı, orada da kimse yoktu.

Ya aşırı tepki gösteriyorlarsa? Kitaplar her zaman raflardan düşer, elbette. Kendi kendine değil ama Charlie'yle konuşurken çarpmış olabilir. O zamana kadar biraz şarap içmişti. Ama kitabın inci kolyeli bir kadın resmine açılması? Bu bir tesadüf olamazdı.

Arthur bahçe terasına açılan Fransız kapılarına yöneldi, çatı katının her köşesini aramaya kararlıydı.

"Hayır," dedi Regan. Oturma odasına gelmişti. "Dışarı çıkma. Güvenlik yukarı geliyor."

Tereddüt etti. Hâlâ burada biri varsa, bitkilerin ve ağaçların arkasında bolca saklanma yerinin olduğu karanlık terasta olacağından emindi.

"Kontrol etmem gerek-"

"Hayır," dedi, sesi sertti. "Benimle kal. Bu bir emirdir." Sonra umutsuzca, "Lütfen. Lütfen kal."

Regan hâlâ Cassatt'ın kitabını göğsüne bastırıyordu. Kulüp sandalyesinin koluna oturdu ve onu kalçalarından tutarak kendine doğru çekti. "Zoot olabilir mi?"

"Gitti," dedi Regan başını sallayarak. Hayır demek için değil, ikna olduğunu göstermek için. "Onu eve gönderdiğimde ofiste seninleydim, hatırladın mı?"

"Kapının kapandığını duydum, ama bu şu anlama gelmez-"

"Emirlere uyar. Ona gitmesini söylersem gider. Ve anahtarı yok."

Kapı güçlü ve sabit bir şekilde çalındı. "Hanımefendi? Güvenlik."

"Ben bakarım," dedi Arthur. Gidip kapıyı açtı. Mavi üniformalı, biri beyaz ve kırk yaşlarında, diğeri siyah ve yirmili yaşlarında iki iri erkek güvenlik görevlisi çatı katına girdi.

"Bayan Ferry?" dedi genç siyah adam. Yaka kartında DAVID J. yazıyordu. "Burada biri mi vardı diyorsunuz?"

Arthur, Regan'ın hızla kendini korkmuş genç bir kadından patron kadına dönüştürmesini izledi. Omurgası dikleşti ve kollarını yana indirdi. Durumu açıklarken sesi sakindi, üst katta tam olarak ne yaptıklarına dair birkaç önemli noktayı atlamıştı - her ne kadar darmadağın halleriyle pek bir gizem olmasa da.

Muhafızlar süiti ve bahçe terasını ararken Arthur, Regan için iki parmak sek viski doldurdu ve onunla birlikte şöminenin önündeki sezlonga oturdu.

İçkisinden bir yudum aldı ve bardağın kenarından ona baktı. "Ben Gloom'u beslemek için dışarı çıktığımda ofisimde yalnızdın."

"Otuz saniye kadar Charlie ile mesajlaştım. Okumadan..." Kitabın kapağına bir göz attı. "Paris Okulu - On Dokuzuncu Yüzyıl Kadın Ressamları Üzerine Bir İnceleme'yi okumuyorum. Raflarınızda nereden geldiğini bile söyleyemem."

"Charlie ile mesajlaşıyor muydun?"

"Evet. O kitaba göz gezdirip şunu yapmayı planlamıyordum..." Sesini fısıltıya indirdi ve daha yakına eğildi. "... seni kendi inci kolyenle ihlal edeceğim ve sonra-"

"Bana bir tane verir misin?"

Terasta bir ışık parlaması gördü, bekçi David el feneriyle dışarıdaydı.

"Bana telefonunu göster," dedi.

"Regan, ben asla-"

"Sadece göster bana."

Ceketini kulüp koltuğunun kolunda unutmuştu. Onu buldu ve cep telefonunu çıkardı. Kadın elini uzattı ve adam da içinde utanç verici bir şey olmaması için dua ederek telefonunu ona verdi. Ona şifresini söyledi ve kadın yüzünde boş bir ifadeyle mesajlarını okudu.

Sonra telefonu ona geri verdi.

"Gloom saat sekizde penceredeydi," dedi. "Bunu kendin söyledin. Saatinize baktınız ve 'tam sekiz' dediniz. Mesajlar da sekizdeydi-"

"Sakin ol, Brat," dedi. Viskisinden bir yudum daha aldı.

"Sadece ona benim hakkımda iyi şeyler söylediğinden emin olmak istedim."

Muhafızlar geri döndü. Genç muhafız David gergin görünüyordu.

"Etrafta kimse yok," dedi. Güçlü bir Kuzeyli aksanıyla hızlı hızlı konuştu. "Hiçbir şey bulamadık ve her yeri didik didik aradık. Son bir saat içinde bizden başka kimse asansöre binmedi. Koridorlardaki kameralarda da kimse yok."

"Kameralarda kimse yok mu?" Regan tekrarladı.

"Kesinlikle emin misin?"

"yok," dedi David. "Sadece kitaptı, değil mi?"

Bir şey alınmadı mı?"

"Anlayabildiğim kadarıyla hayır," dedi kolyesini gergin bir şekilde avucunun içinde toplarken. "Sadece... bir tehdit ya da mesaj gibi görünüyordu. Arthur ve ben bir odada inci kolyemi tartışıyorduk ve diğer odada biri bir not bıraktı."

inci kolyeli bir kadına açılan bir kitap. Yüksek sesle söylediğimde kulağa çılgınca geliyor." Zayıf bir gülümseme verdi.

"Yanlışlıkla düşürmediğine emin misin? Ya da belki duvarlar sallanıyordu? Rüzgârdan olabilir mi?"

Hava rüzgârlı değildi ve Arthur bekçinin bunu sorarken yüzünü eksitmediği için bir zammı hak ettiğini düşündü.

"Burada bizden başka kimse yok hanımefendi," diye devam etti genç muhafız. "Yani burada biri varsa ya terastan atlamıştır ya da bir hayaletiniz vardır."

Arthur üst kata baktı. Regan başıyla onayladı ve muhafızları teşekkür ederek gönderdi. Etrafı kontrol edeceklerine ve kameralara göz kulak olacaklarına, hatta isterse bir nöbetçi bile göndereceklerine söz verdiler. O bunu istemedi. Gittiler.

Onlar gittikten sonra Arthur ve Regan tekrar yalnız kaldıklarında Regan ona bakıp, "Bana Lord Malcolm'un o resmi hakkında her şeyi anlat. Şimdi."

YATAK ODASINDA, Regan şöminenin yanında dururken Arthur yatağın kenarında ona dönük oturuyordu. Kitabı hâlâ kucağında tutuyor, bir çocuk gibi göğsüne bastırıyor, bir parmağını da sayfaya yer imi olarak koyuyordu.

"Sanırım yirmi beş yıl önce, annemle babamın tanışmasıyla başlıyor," diye söze başladı. "Annemin doksanlı yıllarda New York'ta bir galerisi vardı, The Red. Anlattığına göre, rüyasında siyah saçlı, siyah gözlü, üç parçalı takım elbiseli bir adam görmüş ve ona galerinin deposundaki pirinç karyolanın yatak topuzlarını kontrol etmesini söylemiş. Bakmış ve karyolanın içinde birkaç resim bulmuş. Bir Picasso tablosu, bazı eskizler ve Lord Malcolm'un resmi aile portresi."

İkisi de duvardaki portreye doğru baktı.

Arthur sözlerine şöyle devam etti: "Milyonlar değerinde kayıp bir Picasso'yu eski bir yatağın postuna sarılmış halde bulmak uluslararası haberlere konu olacak türden bir şey. Babam hikayeyi gazetede görmüş.

kağıt. Lord Malcolm'un portresinin bir fotoğrafını da içeriyordu. Babam ilk uçakla New York'a atladı. Annem tabloyu ona satmayı reddetti. Ne kadar teklif ederse etsin, kabul etmedi. Tabloyu asla vermeyeceğini söyledi. O nereye giderse, tablo da oraya gitti.

"Annem genç ve güzeldi, babam ise, şey, babamdı. Annemi kucağına , omzuna attı ve hem onu hem de tabloyu arabasına kadar taşıdı. Onunla evlenmeye niyetli olduğunu, tablo da dahil olmak üzere sahip olduğu her şeyin onun olacağını ve onun olan her şeyin de onun olacağını söyledi. Kaçarak evlendiler. Dokuz ay sonra kız kardeşim doğdu."

"Lord Malcolm ona ne dedi?"

"Onu rüyasında gördüğünü söyledi."

Regan kitabı tekrar açıp Cassatt'ın inci kolye tablosunun olduğu sayfaya geldi. Başını salladı, sonra kitabı kapatıp yatağın üzerine fırlattı.

"Bir keresinde rüyamda David Cameron'ın bana saç tıraşı yaptığını görmüştüm" dedi. "Eğer onun bir resmi olsaydı, verirdim. Hiç tanışmadığı ölü bir lordun resmine neden bu kadar bağlıydı?"

"Bunu ona sormanız gerekir."

Onu işaret etti. "Sana soruyorum."

Arthur ona tamamen delice gelmeyecek ne söyleyeceğini düşündü.

"Annemin hepimiz için takma adları var," dedi. "Babam onun Güneş'i, kız kardeşim de Ay'ı. Onlara hep böyle seslenirdi, Güneş'i ve Ay'ı. Ben ve Charlie de onun Sabah Yıldızı ve Akşam Yıldızı'yız."

"Çok tatlı. Ne demek istiyorsun?"

"Küçükken yıldızlara baktığımızı ve bana Akşam Yıldızı'nı gösterdiğini hatırlıyorum. Sonra bana Kuzey Yıldızı'nı gösterdi ve ben de bunun kim olduğunu sordum. Lord Malcolm olduğunu söyledi ama nedenini söylemedi."

"Malcolm?"

Onun gözleriyle karşılaştı, başını salladı. Kadehindeki viski titriyordu. "Korkuyorsun," dedi.

"Dehşete düştüm. Ve sen değilsin, bu beni daha da korkutuyor. Dahası da var, değil mi? Mesajlarında Charlie'ye ailenin tablonun perili olduğu konusunda şaka yaptığını söylemişsin. Hepsi annen Lord Malcolm hakkında bir rüya gördüğü için mi?"

Arthur zemini inceledi. "Hayır," dedi sonunda. "Sadece o değil."

"Eee?" Elini kaldırdı, pek de sabırlı olmayan bir bekleyişle.

"Lord Malcolm hakkında eski bir aile hikayesi vardır. Onun Annesi onu istemediği bir evliliğe zorladı. Karısı ona bir varis verir vermez, şehvet duyduğu bir kızla kaçtı. Kızın babası onları takip etmiş ve yatakta yakalamış. Bu yüzden Malcolm'u vurmuş.

"Hikayenin sonu bu olmalı ama değil. İddiaya göre ölürken ruhunu şeytana satmış - kendi cinayetinin intikamını almak değil, onu hor gördüğü biriyle evlenmeye zorlayan ailesinden intikam almak için. Diğer söylentiye göre ise öldükten sonra da fahişelik yapmaya devam edebilmek için ruhunu satmış. Belki ikisi de. Belki ikisi de değil. Hepsi üçüncü ve dördüncü elden dedikodular.

"Her neyse, öldüğü yatak annemin tabloyu bulduğu yataktı. Rüyasında onu gördüğünde uyuduğu yataktı - sözde." Arthur iç çekti. "Ve..."

"Devam et. Bana her şeyi anlat."

"Hepimizi çıplak sanacaksın."

"Sen bir Godwick'sin, ben zaten biliyorum."

"Daha iyi bir kelime bulamadığım için bazen aileye karışıyor gibi görünüyor. İyilik için. Şimdiye kadar sadece iyilik için. Babam Lia'ya mezuniyet hediyesi olarak ne alacağını bilemedi. Tüm kapılar kapalı ve tüm pencereler kapalı olmasına rağmen ofisinde bir rüzgar estiğine ve bir satış kataloğunda Antik Yunan kylix'ine ait bir sayfa açtığına yemin ediyor. Lia Yunan mitolojisini çok sevdiği için bunun mükemmel olacağını düşünmüş.

Lia için bir tane buldu ve sonra bir koleksiyoncu gelip ondan satın almaya çalıştı. Şimdi Lia ve o sanat koleksiyoncusu evli."

"Yani Lord Malcolm çöpçatanlık yapıyor. Başka bir şey var mı?" "Onunla ilgili rüyalar gören tek annem değil. gerçek oldu. Babam rüyasında Lord Malcolm'un ona geldiğini ve 'Peşinde olduğun o kızı terk et. O seni sadece unvanın için istiyor. Meğer tek istediği buymuş. Sonra babam annemle tanıştı. Dediğim gibi, annem onu rüyasında gördü ve... ben de onunla karşılaştım."

"Sen de mi rüyada onu gördün?"

"Ben çok küçükken, sanırım dört ya da beş yaşlarındaydım. Ailem bir parti vermişti ve ev insanlarla doluydu. Çocuk odasından gizlice çıktım ve neler olup bittiğini izlemek için merdiven sahanlığına gittim. Bir sürü insan içiyor, konuşuyor ve gülüyordu. Bir adam beni gördü ve merdivenlerden yukarı doğru yürüyerek benimle birlikte saklanıp saklanamayacağını sordu. İkimizin yüzümüzü korkuluklara dayayıp aşağıdaki insanlara baktığımızı hatırlıyorum."

Arthur ellerini yüzüne götürerek, küçük bir çocuğun yüzünün sahanlıktaki millerin arasına sıkışmış halini taklit etti.

"Adam bana annem, babam, Lia ve Charlie hakkında sorular sordu." Arthur üzgündü. "Wingthorn'u sevip sevmediğimi ve büyüyünce ne olmak istediğimi sordu. Her yetişkinin bir çocuğu konuşturmak için sorduğu türden sorular."

Arthur nefes aldı. Hikâyenin geri kalanını anlatmak istemiyordu yoksa Regan onunla bir daha asla konuşmayabilirdi. Onu götürmeleri için beyaz önlüklü adamları çağırabilirdi.

Ama devam etti.

"Birkaç dakika sonra adam gitmek zorunda olduğunu söyledi. Kahvaltıda annemle babama Malcolm adında siyah takım elbiseli hoş bir adamla tanıştığımı ve ondan çok hoşlandığımı için onu tekrar davet etmeleri gerektiğini söyledim. Annem kahve fincanını düşürdü. Her yere dağıldı. Babam hiç tereddüt etmedi. Beni hemen resim galerisine götürdü ve tabloyu gösterdi." Arthur omzunun üzerinden Lord'a baktı.

Malcolm. "O olduğunu söyledim. Babam, o adam öleli uzun zaman olduğu için her şeyi rüyamda görmüş olabileceğimi söyledi."

"Ama sen rüya görmedin."

Arthur omuz silkti. "Belki de yaptım. Büyük ihtimalle 1939'dan beri ölü olan bir adamla uzun ve güzel bir konuşma yaptım."

"Güvenlikten o genç adam süitimizde bir hayalet olduğu şakasını yaptığında, gözlerin yukarıya kaydı."

"Ben hayaletlere inanmam," dedi Arthur. "Sen inanır mısın?" "Hayır, ama yine de baktın."

"Baktım," diye itiraf etti Arthur. "Ve hâlâ titriyorsun."

Viskisini dudaklarına götürdü ama içmedi. Döndü, bardağı şöminenin üzerine koydu ve geri dönmedi.

"Charlie'ye rüyanda onu gördüğünü de söylemişsin," dedi Arthur.

İç çekti ama arkasını dönmedi. "Sör Jack'in cenazesinden sonraki geceydi. O ölür ölmez otele taşındım. Ferry Hill' evimizde bir gece daha geçirmeye dayanamadım. Bu süit, Lord Malcolm'un eski dairesi. Burada yaşadığı zaman da böyle olduğu söyleniyor."

Eliyle şömineyi, yatağı ve berjer koltuğu işaret etti.

"Rüyamda çok güzel dekore edilmiş bir odadaydım," diye devam etti. "Bir hanımefendinin sabah salonu gibi. Üzerinde pembe beyaz basma bir çay takımı olan bir kahvaltı masası ve..."

Sanki anılarından kurtulmaya çalışıyormuş gibi başını salladı.

"Küçük bir masa, antika. Kırmızı bir kanep ve beyaz şömineli bir şömine. Lord Malcolm oradaydı ve ben onu tanıyordum. Kim olduğunu biliyordum, tıpkı rüyalarda insanların kim olduğunu bildiğiniz gibi. Şöminenin önünde durmuş bir şeye bakıyordu. Beni kapı aralığında görünce gülümsedi ve içeri davet etti. Yanına gittim ve duvarda boş bir çerçeve vardı, şöminenin hemen üzerinde büyük yaldızlı bir çerçeve. Bunun gibi."

Yatak odasındaki şöminenin üzerinde asılı duran Ruh Aynası tablosunu göstermek için elini salladı.

"Baktığımız şey buydu, bu boş çerçeve," dedi. "Ona çerçeveye kimin resminin gireceğini sordum. Gülümsedi ve 'Senin' dedi. Sonra uyandım."

"'Senin' mi? Yani senin bir resmin mi?" Arthur sordu.

Başını salladı. "Sanırım. Ya da yaptığım bir resim. Ama yıllardır resim yapmamıştım."

"Duvarlar ne renkti?"

"Beyaz," dedi. "Beyaz... duvar kâğıdı sanırım. Yeşil sarmaşıklar, kırmızı ve pembe güller. Neden?"

Geleneksel olarak Godwicks Kontu'nun portreleri oturma odasındaki şöminenin üzerinde, Konteslerin portreleri ise sabah odasındaki şöminenin üzerinde asılı dururdu. Annesinin portresi şimdi oradaydı ama...hayır. Orada hiç beyaz duvar kâğıdı olmamıştı. Bunu kesinlikle biliyordu. Annesi her zaman eski kırmızı duvar kağıdından ve ne kadar perişan görüldüğünden, Kral Edward'ın hükümdarlığından beri orada durduğundan şikayet ederdi.

Arthur, "Annemin sabah odasında rulo şeklinde bir masası ve basma bir çay takımı var," dedi. "Ama duvarlar bir çeşit kırmızı damask duvar kağıdı."

"Sadece bir rüyaydı," dedi Regan, umursamaz görünmeye çalışarak ve başarısız olarak. "Ama başka hiçbir rüyada olmadığı kadar aklımda kaldı. Charlie bana Malcolm'un portresini getirdiğinde ve onu ilk kez gördüğümde, takım elbisesinin rüyamda gördüğümle uyuşmasına çok şaşırdım. Sanki çerçeveden fırlamış gibiydi."

"Diyelim ki gerçektir," dedi Arthur. "Diyelim ki büyük büyükbabam ruhunu sattı ve şimdi de Dorian Gray gibi resmine bağlı. Neden sana bir rüyada gelsin ki?"

"Pearl'de, bu süitte yaşıyordu. Onun yatağında uyuyorum. Belki de benden hoşlanıyordur." Yine onunla alay ediyordu. "Ve eğer düşünürsen, Lord Malcolm ve ben

aynı taraftayız," dedi. "O da Godwick'lerden intikam almak istiyordu."

Aralarındaki anlaşmanın hepsi bu muydu, algılanan küçük bir hatanın kefareti mi? Şimdi bunu ondan öğrenmenin ne yeri ne de zamanıydı ama Godwick'lere duyduğu öfke, ödenmemiş tek bir otel faturasından çok daha fazlası tarafından besleniyordu.

O an için işleri hafif tutmaya karar verdi. "Bir saat önce dilime gelirken Godwick'lerden şikâyet etmiyordun."

Gülümsedi. Bunu görmek onu rahatlatmıştı. "Kendimize ne söyleyeceğiz?" Regan sordu. "Eşarpları odalara fırlatabilen ve kitapları raflardan düşürebilen perili tabloları inanmaya mı başlayacağız? Yoksa kendimize bir kitabın kendiliğinden düşüp bu tablonun üzerine konduğunu ve her şeyin büyük bir tesadüf olduğunu mu söyleyeceğiz?"

"Bence senin orijinal teorine sadık kalsak daha iyi olur. -Süitte birinin olduğunu. Birisi bizi birlikte gördü, kolyeyi gördü. Bizi korkutmaya çalışan biri."

"Ve onlar, ne? Terastan mı atladılar?"

Hiçbiri onu rahatlatmayacak yarım düzine farklı senaryo düşünebiliyordu. Hiçbirine kendisi de inanmıyordu.

"Tanrım," dedi sertçe nefes vererek. Gözlerini Lord Malcolm'a dikti. "Resimle konuşurken sadece şaka yapıyordum. Bir an bile düşünmedim... Sadece seni kışkırtmaya çalışıyordum."

"Her ne oluyorsa," dedi, "bu gece burada uyumanı istemiyorum. En azından yalnız değilsin. Sen gitmezsen ben kalırım."

"Yetkili sen değilsin."

"Kendini tehlikeye atarsan ve atarsan ben varım."

Ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Kalabilirsin," dedi usulca. "Ama yerde uyuyacaksın. Ne de olsa hâlâ bir Godwick'sin."

ARTHUR elinde mutfak bıçağıyla süiti bir kez daha taradı ve kimseyi bulamadı. Yine de çatı katındaki tüm saklanma yerlerini bilmiyordu. Tavan döşemeleri? Sahte cepheler? Gizli odaları ortaya çıkarmak için dönen kitaplıklar? Oldukça şüpheliydi. Burası bir korku filmindeki otel değildi.

Yatak odasına döndü ve Regan ona bir battaniye verdi ama yastık vermedi. İyi. Yastığa ihtiyacı yoktu. Battaniyeyi yere serdi ve ikiye katlayarak sözde bir uyku tulumu yaptı. Kot pantolonunu çıkardı ama pantolonunu ve tişörtünü çıkarmadı. Regan yatak odasının kapısını kilitledi ve Arthur kapının önüne bir sandalye koydu.

Kitabı şöminenin üzerine koydu. "İşte," dedi. "Eğer düşerse, senin üzerine düşer. Uyanıp hayaletle savaşabilirsin. Bırak ben uyuyayım."

Halı yumuşak ve pelüştü ama zemin zemindi. Arthur hâlâ kısık yanan ateşe doğru yan döndü ve sıcaklığın içine yerleşmesine izin verdi. Regan'ın yatağında kıpırdanıp rahatlarken çıkardığı sesleri duymazdan geldi, siyah ipek slip elbisesi ve başka hiçbir şey giymeden yorgani geri çekip yatağa girerkenki görüntüsünü görmezden geldi.

Ateşin dans eden ışığı dışında oda karanlıktı. Regan sessizdi ve nefes alıp verişini düzenliydi ama Regan onun uyanıklığını hissetti. O da kendisi kadar uyanıktı.

"Bana ailemin sana ne yaptığını söylersen," dedi Arthur, "bunu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yaparım."

"Sadece bir zaman makinesi bunu düzeltebilir," dedi. "Hem bana neden yardım edesin ki? Sana ve kardeşine zaten cehennemi yaşattım."

"Charlie kendini cehenneme atıyor. Ve eğer bu cehennemse, beni sonsuzluğa yaz."

"Seni daha çok incitmem gerekecek ki bundan bu kadar hoşlanmayı bırakasın."

"Elinden geleni yap," dedi.

Bir şakaydı, ama yorganı fırlatıp yatağından çıktığını duydu. Sırt üstü yuvarlandı ve kadın siyah kimonosuyla önünde durdu. Regan onun kalçasına oturdu ve battaniyeyi üzerinden attı. Cübbesinin ipeği kalçasına değdiğinde onu gıdıkladı.

"Neden kıyafet giyiyorsun?" diye sordu.

"Davetsiz bir misafirle çıplak dövüşmek zorunda kalmak istemedim." "Ondan çok benim için endişelenmelisin."

Mesaj alındı. Çırılçıplak soyunmuş.

Aleti dibinden avucunun içine aldı, parmakları sıkıca etrafına dolandı. Kadın ona dokunana kadar yarı sertti ama kadının elindeyken bir anda sertleşti ve uzadı.

Başını ağzına götürdü ve ucundaki yarıktan beyaz bir inci tanesini yaladı. Bu küçük yalamanın verdiği zevk omurgasına sıçradı. Kalçaları ve midesi gerildi. Başını ağzına çekti, sonuna kadar soktu ve onu emdi, soluk şeftali dudakları yanan kırmızı etini okşadı.

Sikinin ağzının içinde kaybolmasını izlemek bir fantezinin hayata geçmesiydi. Onu kendisine hizmet etmesi için satın almıştı. Onun da karşılık vereceğini hiç hayal etmemişti. Yukarıya, kadının ağzına doğru itme dürtüsü çok güçlüydü ama kalçalarını yerde sabit durmaya zorladı, yine de uylukları kendi başlarına hareket etmek istercesine sertçe kasıldı.

Bacaklarının arasına yerleşti ve onları daha da açmaya zorladı. Bir an için yukarı çekti ve ateş ışığında elinde küçük bir şişe kayganlaştırıcı olduğunu gördü.

Parmak uçlarına döktü. "Eğer gerçekten zalim olsaydım," dedi, "bunu kayganlaştırıcı olmadan yapardım."

"Neyi?" diye sordu ama cevap alamadı.

Başını halının üzerine yasladı ve Regan ıslak parmaklarını yavaşça, özenle üzerinde ve içinde gezdirmeye başladığında gerilmemeye çalıştı, çok derine inme de onu hafifçe açtı, arzuladığı kadar derine değil, ama bunu söylemedi, duracağından korkuyordu. Olduğu gibi, masaj

vücudunun o hassas özel bölgesi inanılmaz derecede iyi hissettirdi. Mahrem. Utanç ya da mahcubiyet hissedeceğini düşündü ve bu duyguların gelmesini bekledi ama asla .

Anüsüne masaj yaparken, penisini tekrar ağzına aldı ve ağzında sıcak bir demir çubuk gibi sertleşene kadar yavaşça boğazına doğru çekti.

Sonra üzerinde bir şey hissetti, soğuk ve yuvarlak bir şey. Elinde yine inci dizisi vardı ve tıpkı ona yaptığı gibi incileri onun içine koyacağını hemen anladı.

"Yapma," dedi, gerilerek. "Lütfen mi?"

"Ne yapmayayım? Parasını ödediğim fahişeye istediğim her şeyi yapmayacak mıyım?" Sırt üstü yatan ve tamamen kendisine tabi olan adama baktı. Yumuşakça, neredeyse -ama pek değil- şefkatle, "Hâlâ bunu istemiyormuşsun gibi mi davranıyoruz?" dedi.

Yapamazdı. Yapamazdı. Ondan bunu istemek çok fazlaydı. Ama o sormuyordu, değil mi?

"Bırak ben yapayım ya da bana senden, Wendy'den ve Charlie'den bahset," dedi. "Seçim senin."

Arthur yavaşça bacaklarını araladı. Yerde yatıyordu, her şeyin yanma nedeni olan yanma nedeniyle yanıyordu - çünkü biri onu ateşe vermişti.

İncilerin ilkinin dikkatlice adamın içine itti. İlk birkaçı küçük ve garip hissettirdi ama acı vermedi. Daha fazla ve daha fazla ve sonra daha da fazla. Sıkı delik onları almak için açıldı, o doldurdukça gerildi. Adamın sikini tekrar ağzına aldı, derinlere, sonra daha derinlere çekti. Daha fazla inci. İçinde kaç tane olduğunu saymayı unutmuştu. On mu? On iki mi? Hissi değişti. Garip bir şekilde hoş bir dolgunluk hissetti. Kalçaları her zamankinden daha sıkıydı. İçindeki derin kaslar incileri sıkıyor, kavırıyor, bırakıyor ve tekrar kavırıyordu. Hızlı hızlı nefes alıyor, boncuklar birbiri ardına içine girip onu gererken hızlı hızlı soluyordu.

Regan'ın ağız sikinin üzerindeydi, emiyor ve çekiyordu. İki cepheden saldırıya uğradığını hissetti. Neredeyse kaldırabileceğinden daha fazlaydı, zevk o kadar keskindi ki neredeyse acıtıyordu. Bir boncuk içindeki o küçük organa, inciler onu itip yoğurdukça titreşen o hassas doku yumrusuna sürtünürken başı geriye düştü.

Daha fazla inci. Bacaklarını daha da açmak zorunda kaldı. Ani bir zevk spazmıyla başı yukarı kalktı. Dünyanın en güzel kadını onun sikini ağızına almış ve kıcı ağızına kadar nadide incilerden oluşan bir kral fidyesiyle dolmuştu. Dünya tarihinde hiçbir şey bu kadar çökmüş hissettirmemişti.

Başı tekrar geriye düştü ve derinlerden yükselen güçlü bir salınım ile boşaldı. Regan'ın ağızına sertçe boşaldı ve Regan onu yutarken, Regan da incileri sürekli geri çekerek Regan'ın orgazmının devam etmesini sağladı...

Kadın onu boşaltırken adam da kendini onun içine boşalttı; kendi bedeninde gerçekleşirken bile müstehcen hissettiren ikili bir boşalmaydı bu. Her şey bittiğinde ve inciler içinden çıktığında, kendini içi boş bir kabuk gibi hissetti. Hızlı nefes alıp veriş i yavaşladı ve yerde eridi. Gücü, iradesi, egosu gitmişti. Harcanmış, iyi kullanılmış, iş i bitmiş bir bedendi.

Regan öne doğru eğildi ve onu çıplak karnından öptü. Dudaklarını neredeyse hiç hissetmedi.

Uzun bir süre geçti ya da belki sadece birkaç saniye sonra kadın onun üzerine çıktı, elleri ve dizleri adamın omuzlarının ve kalçalarının iki yanında duruyordu.

"Bunu beğendin mi?" dedi, gözlerini onun gözlerine dikerek. "Doğru cevap 'Evet, beğendim'dir."

"Evet," dedi iç çekerek, "hoşuma ."

Ne kadar hoşuna gittiğini düşünüp kendine güldü. Tanrım, o bir fahişeydi, değil mi? Yoksa sadece bir Godwick miydi? Regan incileri bir peçeteye sardı.

"Bunlar resmen dünyanın en pahalı anal boncukları" dedi.

"Onları bana Sör Jack verdi," dedi. "İnci takmamdan hoşlanırdı. Kaltaklar, dedi, elmas takar. Bayanlar takar

inciler. Aynı fikirde değildim ama bu konuyu tartışmak istemedim." "Neden hala onları takıyorsun?"

"Eski alışkanlıklar zor ölür, sanırım. Onları kıcına sokmaktan ne kadar keyif aldığımı anlatamam."

"Keşke onları onunkine sokabilseydin."

Gülümsedi, neredeyse kahkaha atacaktı ve bu onun yüzünde şimdiye kadar gördüğü en gerçek, en içten, en dürüst gülümsemeydi. Korumasız, açık, mutlu.

Arthur kollarını ona doladı ve onu göğsüne çekti, ağzını öptü, dilinde kendini tattı. Öpüşme bittiğinde ona tekrar gülümsedi.

"Uyumaya git," dedi.

"Peki, hanımefendi."

Bir öpücük daha, sonra onu yerde, ıslak ve ona verdiği orgazmın gücünden titreyerek bırakarak kalktı. Onun banyoda olduğunu duydu, odaya geri döndüğünü duydu, tekrar yatağına uzanırken çarşafların sessiz telaşını ve yatağın iç çekişini duydu.

Arthur usulca, "Eğer Lord Malcolm çöpçatanlık yapmaya çalışıyorsa, ona izin verecek miyiz?" dedi.

Evet de, diye düşündü. Evet de, evet de, evet de. Lütfen evet de.

Gergin bir sessizlikten sonra Regan sonunda, "Cesedimi çiğnemeniz gerek." diye cevap verdi.

Arthur'un bu sözlerle teselli bulduğu tek küçük, acınası şey, bunları söylerken sesinin ne kadar mutsuz çıktığıydı.

ÖĞLEDEN SONRA ÇAY

A Regan'ın Arthur'u tekrar çağırması için neredeyse bir hafta geçti. Bu ona hayatının en uzun haftası gibi gelmişti.

Salı ve Çarşamba günleri bütün gün kapı zilinın çalmasını bekledi ama zil hiç çalmadı. Sonunda çılgına döndü. Charlie mesajlarına cevap vermeyince, Arthur onun yerine Sandhurst'ten arkadaşlarıyla buluştu. Neredeyse hasta olana kadar spor salonunda ağırlık kaldırdılar. Bütün hafta boyunca soğuk yağmur altında Hyde Park'ta koşarak kendini yormaya devam etti. Geceleri, ailesi için "şeyleri kontrol etme" bahanesiyle Godwick'lerin Büyük Londra'daki sanat galerilerinin her birini ziyaret etti.

Regan'la geçirdiği o tuhaf gecenin üzerinden zaman geçtikçe, kitapla ilgili olanların tesadüften başka bir şey olmadığına kendini daha fazla ikna etmeyi başarıyordu. Arthur ve Regan yoğun bir seks yaşıyorlardı. Belki de duvarlar sarsılmış ve muhafızın ima ettiği gibi kitabı raflardan aşağı itmişti. İnci kolyeli bir kadın tablosuna düşmesinin tuhaf olduğunu inkâr etmek mümkün değildi ama hayat bazen tuhaftı.

Ve evet, bu "bazen" genellikle Lord Malcolm'un portresini içeriyordu... ama yine de. Delirmeye gerek yok. Henüz değil.

Cumartesi sabahı koşusundan eve döndüğünde, telefonu elinde vızıldadığında duşa girmek üzereydi. Numarayı tanımadı. Genellikle

cevaplamıştı. Sadece Regan olduğu umudu aramayı kabul etmesini sağladı.

"Alo?"

"Terasımda saat dörtte çay var," dedi Regan.

Arthur ikinci katın sahanlığına oturdu, gerçekten de battı, onun sesini duyunca o kadar rahatlamıştı ki utanç vericiydi. Bütün hafta ondan haber almak için yanıp tutuşmuştu. Ve şimdi hattın ucundaydı ve eğer onu zorlasaydı bir yıl bekleyeceğini biliyordu.

"Hava yeterince güzelse açık havada sevişebiliriz ama burası Londra olduğu için buna pek ihtimal vermiyorum" diye devam etti.

"Al Fresco adında birini tanımıyorum ve onu senin terasında becermek gibi bir niyetim de yok."

"Sana komik olman için izin verdim mi? Hatırlamıyorum."

Arthur kendini beğenmiş bir kahkaha attı. "Bana ne giydiğimi bile sormadın."

Hattın diğer ucundaki sessizlik güçlüydü. Regan'ı iğnelemek yeni favori eğlencesiydi.

"Beyaz tişört, merak ediyorsan diye söylüyorum," diye devam etti. "Koşuyordum. Çok terledim. Kırk yedi ile doksan sekiz yaş arasındaki pek çok kadının ve eşcinsel erkeğin başını döndürdüm. Fotoğraf ister misin? Sana mesaj atarım."

"Neden keyfin yerinde? Bu beni rahatsız ediyor," dedi.

"Neden bu kadar kızgınsın? Bu gece beni sikecek olan sensin."

"Bütün Godwickler senin gibi mi?"

"Zeki mi? Büyüleyici mi? Umutsuzca çekici mi?"

"İğrenç. Sardonik. Dayanılmaz derecede

küstah." "Bunu babamdan almışım," dedi Arthur.

"Geri ver onu."

"Kırmızı ceketine ne oldu? Zoot? Kapımın önünde yüzüme karşı hakaret etmek için yaşayan o kadın mı?"

"Bugün izinli. Benim bir canavar olduğumu mu düşünüyorsun?" "Buna dürüstçe cevap vermemi ister misin?"

sessizdi, neredeyse kulağında hissedeceği yumuşak bir nefes verme dışında sessizdi.

"Dört. Çay. Teras," dedi sonunda. "Geç kalmayın. Kısa bir süre için güzel bir havamız var ve bunun tadını çıkaracağız."

"Geç kalmayacağım." Regan telefonu kapatmadan önce Arthur onun adını söyledi.

"Ne var, Brat?"

"İnci kolyenin resmedildiği olay sadece bir tesadüfmüş gibi davranmaya karar verdik mi?"

Salı sabahı onun katında uyandığında, kız çoktan gitmişti. Bu konuyu onunla henüz konuşma fırsatı olmamıştı.

"Violet Jessop adını hiç duydun mu?" diye sordu.

"Hayır. Onu tanımalı mıyım?"

"HMS Olympic gemisi yanlışlıkla HMS Hawke'a çarptığında gemideydi. Bir mayına çarptığında HMHS Britannic gemisindeydi. Ve buzdağına çarptığında da RMS Titanic'teydi. Tesadüfler olur. Saat dörtte görüşürüz."

Telefon görüşmesini sonlandırdı. Arthur soyundu ve duş alırken Violet Jessop ile asla tekneye binmemeye karar verdi.

Pearl'e saat dörtten birkaç dakika önce . Trafik bu kez neredeyse geç kalmasına neden oluyordu. Asansöre koştu ve onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde yukarı itti. Erken gelmek bir şeydi, ama geç kalmak... Ne kadar iyi eğitilmiş olduğuna hayret etti. Kadın onu hayal edebileceğinden daha hızlı yıkmıştı; şimdi, beşinci randevularında -tabii buna randevu denebilirse- Arthur ona karşı güçsüzdü.

Ve buna bayıldı.

Aptalca davranıyordu. Anlaşmaları sona erdiğinde ona ne olacaktı? Ona aralarında daha fazla bir şey olup olamayacağını sormayı her düşündüğünde, onun sözlerini hatırlıyordu -ölü bedenim üzerine- ve bu hayalden vazgeçiyordu. Duygusal mesafelerini korumak her ikisi için de daha kolaydı. Anlaştıkları on gece ne olursa olsun, ilişkilerinin bir son kullanma tarihi vardı. Ocak ayı geldiğinde, ülkesine hizmet etmek için ayrılacaktı.

Çatı katının kapısı açıktı. Hemen ensesindeki tüyler diken diken oldu. Başka bir davetsiz misafir mi? Regan'a seslendi ama cevap gelmedi.

İçeri adımını attığında, kadının terasta oturduğunu gördü. Derin bir nefes aldı ve kapıyı arkasından kilitledi.

Şömine şöminesinin üzerinde yeni bir tablo asılıydı -İnce mavi bir öğleden sonra elbisesi giymiş bir kadın, bahçe terasında bir masada oturmuş, izleyiciye bakıyor, onunla çay içmeye davet ediyor.

Regan'ın kendi terasında kurduğu sahnenin aynısı.

Regan dışarıda küçük yuvarlak bir masada oturuyordu, önünde beyaz bir çay takımı vardı. Koyu mavi elbisesi ayak bileğine kadar uzanıyordu ama güzel kalçalarını ortaya çıkaran bir yırtmacı vardı. Kapıyı açtı ve kendini terasa bıraktı.

Doğuda bulutlar tehdit etse de güneş çıkmıştı. Ve hava sıcaktı, hafif ceketinin içinde rahat edebileceği kadar sıcaktı. Bahçe terası gündüzleri çok daha davetkârdı ve korkuluklara tünemiş kana susamış bir kuzgun yoktu. Buradaki küçük ağaçlar ve eğreli otları o kadar sık kümelenmişti ki, Regan'la burada kimse görmeden sevişebilirlerdi. Gökyüzündeki küçük bir cennet bahçesi gibi.

Regan güneş gözlüklerini çıkarıp kafasına doğru itti. Saatine bir göz attı. "Bir dakika geciktin," dedi. "Bunun için cezalandırılacaksın. Dökebilirsin."

"Merhaba, nasılsınız?" sorusuna ne oldu?" diye sordu şakacı bir şekilde.

"Merhaba," dedi. "Geç kaldınız. Oturun."

Elini zarif ama yine de alaycı bir şekilde sallayarak, karşısındaki sandalyeye oturma onurunu ona vereceğini belirtti.

Özür dileyecekti ama kızın gri parıltılı gözlerindeki bir şey ona bunun sadece daha derin bir çukur kazmak anlamına geleceğini söyledi. Arthur oturup çaydanlığı aldı ve iki fincan doldurdu. Onu böyle yaramazlık ve kötülük dolu görmekten hoşlandığını itiraf etmek zorundaydı. Kendisine yönelik olsa bile. Kimi kandırıyordu ki? Özellikle de kendisine yönelikse.

"Şöminenin üzerine astığınız tabloyu gördüm," dedi. "Bugün rolünü oynayacağımız sanat eserimiz bu mu?"

"Eva Gonzalez," dedi. "Fransız empresyonist ressam. Manet'nin altında çalıştı, onun tek resmi öğrencisi, onda büyük bir umut gördü." Regan çay fincanını kaldırdı ve bir yudum aldı. "Otuz dört yaşında doğum sırasında öldü."

"Bu çok trajik," dedi Arthur. "Bunun pek çok kadın sanatçının kaderi olduğunu düşünüyorum."

"Tüm öğleden sonramızı dünyaya damgasını vuramadan doğum sırasında ölen yetenekli kadınların isimlerini sıralayarak geçirebiliriz ama bu pek de hoş bir sohbet olmaz."

"Senin hoş sohbet biri olduğunu bilmiyordum," dedi Arthur. "Şikâyet etmiyorum. Sadece bir gerçeği ifade ediyorum."

"Çünkü sana eziyet etmemden hoşlanıyorsun."

"Çay, sandviç ve kek benim işkence anlayışıma uymuyor," dedi. "Belki de Kazıklı Voyvoda'dan ya da İspanyol Engizisyonu'ndan biraz ders almalısın."

"Kız arkadaşın Wendy kardeşini becerdi, değil mi?" Arthur sandalyesine geri oturdu ama cevap vermedi.

"Burada Lily adında bir kız var," diye devam etti Regan. "Charlie'nin en sevdiği kızdı. ve ben bu sabah ona söylediği bazı şeyler hakkında konuştuk. Tanrım... bu canını yakmış olmalı,

değil mi? İlk kız arkadaşın bekaretini alıyor ve sonra da küçük kardeşini beceriyor."

"Belki İspanyol Engizisyonu sizden ders alabilir," dedi.

Dirseğini sandalyenin koluna dayamış, çenesini elinin üzerine koymuş, güzelliğın ve masumiyetin resmini çiziyordu. Binlerce yalana bedel bir resim.

Bugün ondan haber aldığı için aptalca mutlu olmuştu. Tanrım, tam bir aptaldı. Gerçekten de cazibesi ve iradesiyle onun kendisinden hoşlanmasını sağlayabileceğini mi sanıyordu?

Ona gülümsedi. "Seni buraya sadece ikinci çayı için mi çağırdığımı sanıyorsun?" dedi. "Senin hakkında her şeyi bilmekten ama hâlâ hiçbir şey bilmemekten bıktım."

"Nasıl hissettiğimi hayal et."

"Senin nasıl hissettiğın umurumda değil, sadece benim nasıl hissettiğim."

"Tam da senin insan olduğunu düşünmeye başlamışken."

"İnsan olmayı göze alamam," dedi. "Anlat bana. Wendy'ye ne oldu? Düşündüğümde daha mı kötü?"

Arthur'un midesi düğümlendi ve boğazına düğümlendi. "Annemle babamın galerilerinden birinin eski küratörünün kızıydı," dedi. "Onunla bir partide tanıştım. Ailem bizi bir araya getirdi, iyi anlaşıcağımızı düşündü. Anlaştık da. Sonradan öğrendim ki annemden bizi tanıştırmasını istemiş. Wendy'nin kısaltması-"

"Gwenivere, evet?"

"Gwendolyn aslında, ama yeterince yakın. Gerçekten, daha iyi bilmeliydim ama annem romantiktir. Bunun çok tatlı olduğunu düşündü."

"Çok tatlı. Sanırım sosyal bir tırmanıcı?"

"Bunu Charlie mi söyledi?"

"Eğitimli bir tahmin. Bir kız bir kontesten kendisini en büyük oğluyla tanıştırmasını istediğinde, muhtemelen ona Maldivler'de bir devre mülk satmaya çalışmıyordur."

Regan fincanını uzatarak tekrar doldurmasını istedi. Öyle yaptı ve ona karşı gerçek bir öfke duydu. Bunun nedeni eski acılarını canlandırmak istememesi miydi? Yoksa

Charlie'ye iftira atmak istemedi mi? Belki de Wendy'yi burada, onlarla birlikte istemiyordu. Ama şimdi buradaydı. Bulutlar içeri girdi. Gün mahvolmuştu.

"Çok güzeldi," dedi, kız kardeşinin onun kahverengi saçlı genç bir Billie Piper'a benzediğini söylediğini hatırlayarak. "Ve zekiydi. Komikti. Olgun. Galeride de çalışıyordu, bu yüzden zaten bir yetişkin gibiydi. Ona aşık mıydım yoksa bakire olmaktan bıkmış mıydım bilmiyorum."

"İkisinden de biraz sanırım."

Omuz silkti ve devam etti: "Saatlerce telefonda konuştuk, mesajlaştık. İki hafta sonra ilk kez seks yaptığımızda, iki hafta gibi gelmedi. Sanki onu yıllardır tanıyormuşum gibi hissettim. Onu incittiğimde üzülmedi bile. Gülüp geçtik. Kız arkadaşınızın çok büyük bir alete sahip olduğunuz için sizinle dalga geçmesi bir erkeğin duygularını incitmez. Sonunda bunu başardık."

"Yanlış giden neydi?" Regan'ın sesi yumuşak, soğuk ve klinik bir sestir; hastasını muayene eden bir psikoloğun sesi.

"Onu sevdim. İlk hatam. Ona güvendim. İkinci hata. Charlie ile birlikte zaman geçirdik. En büyük hata."

"Ona neyle güvendin? Bekle." Çenesini elinin üzerinden kaldırdı, gözlerini ona dikti. "Ona söyledin, değil mi? Nelerden hoşlandığını?"

"O sordu."

"Cinsel fantezilerini mi sordu?" Başını salladı.

"Ona ne söyledin?"

"Ben... şövalyeler ve leydiler gibi açıklamaya çalıştım. Bir şövalyenin leydisi için her şeyi yapmaya, ona istediği şekilde hizmet etmeye nasıl yemin edeceğini. Kısacası ona tapardı. Bana senin gibi davranılmasını kabullenmeye çalışıyordum. Bağlı, gözleri bağlı ya da sadece ona hizmet ederek. Bunun çok ilginç olduğunu ve bunu düşüneceğini söyledi."

"Başını okşadı mı?"

Çay fincanını tabağın üzerinde çevirdi, döndürdü, döndürdü ama içmedi. "Doğum gününde ona sürpriz yapmaya, evine gidip çiçeklerini almaya karar verdim. Annesi beni içeri aldı, aptal buketimle gizlice yukarı çıkmama izin verdi. Koridordaydım, kapısının önündeydim ve onun yatak odasında bir arkadaşıyla telefonda konuştuğunu duydum."

Yine o koridordaydı, elindeki çiçekler - hanımeli ve güller, onların tiksindirici tatlılıklarının kokusu burnunu gıdıklıyordu.

Tanrım, lanet olsun, neden gidip o sapığı seçmek zorundaydım ki? Sanırım onu bağlayıp tokatlamamı falan istiyor. Bilmem gerekirdi. Bütün aile orospu dolu. Annesi bile. Özellikle de annesi.

Telefondaki arkadaşı cevap olarak bir şeyler söyleyince sessizlik oldu. Sonra Wendy güldü ve tekrar konuştu.

Evet, çok yakışıklı ama kimse o kadar yakışıklı değil. Yüzüne gülmek için kendimi zor tuttum. Gerçekten mi?

Yine sessizlik.

Haklısın. En azından kardeşi normal görünüyor. Ve şimdiden bana kızgın. O yaştaki çocuklar çok kolay. Onlara bir gülümseme veriyorsun ve bebeklerini doğurmak istediğini sanıyorlar. En azından paraya ihtiyacım olursa, müstakbel konta şantaj yapabileceğim bir şeyim var. "Ver onu Arthur, yoksa dünyaya kızlardan dayak yemekten hoşlandığını söylerim."

"Sonra da güldü," dedi Arthur. "Güldü, güldü ve güldü."

Regan yüz ifadesi olmadan ona baktı.

"Bilgin olsun diye söylüyorum," diye devam etti Arthur, ne kadar utandığını görmesin diye olayı hafifletmeye çalışarak, "şaplak yemekle hiç ilgilenmiyorum. Tokat belki, ama şaplak değil."

"Ne sen?"

"Ayrıldım. Onunla yüzleşemedim. Gecenin ilerleyen saatlerinde onu aradım. Telefonu açmadı, ben de ona zavallı bir serseri, kardeşimin ayakkabısının altını yalamayı hak etmeyen utanmaz bir sosyal tırmanıcı olduğunu söyleyen bir mesaj bıraktım. Pek iyi karşılamadı, değil mi?"

O mu? Kızgın olacağını biliyordum ama bu kadar kindar olacağını düşünmemiştim.

"Charlie'yi ağlayarak aradı ve ailemiz için yeterince iyi olmadığı için ondan nasıl ayrıldığımla ilgili acıklı bir hikaye anlattı. Charlie hemen kandı, küçük aptal. Ondan gelip bu konuyu yüz yüze konuşmasını istedi.

"Birkaç saat sonra ondan bir mesaj aldım, 'Kardeşinin ayakkabısını yalamaktan biraz daha fazlasını yaptım' diyordu. Yatağında uyurken çekilmiş bir fotoğrafını eklemişti."

"Aman Tanrım..." Regan başını salladı. "Neredeyse etkilendim."

"Daha da kötüye gidiyor," dedi Arthur. "Adam uyandıktan sonra ona gitmesi gerektiğini, çünkü onun hakkında söylediklerimin doğru olduğunu, bir Godwick'le birlikte olacak kadar iyi olmadığını söyledi. Çok ama çok ağır konuştu. Dahice bir manevraydı. Kardeşimi becermekle kalmadı, onu bana düşman etti. Ona hakaret ettiğim yetmiyormuş gibi, onunla birlikte olma şansını da mahvettim."

"Kulak misafiri olduğunuz şeyi ona hiç söylemediniz mi? Ne dediğini? Sana gönderdiği uyurken çekilmiş fotoğrafından hiç bahsetmedin mi?"

"Tabii ki hayır. Benden intikam almak için onu kullandığını öğrendiğinde yıkılırdı. Daha önce hiç bir kızla da birlikte olmamıştı. Şu anda nasıl bir enkaz olduğunu gördün. Bilseydi ne kadar kötü olurdu hayal edebiliyor musun?"

Bunu düşünmek bile midesini bulandırıyor.

Regan şekerliği aldı, fincanını tatlandırırdı. "Senin yerinde olsaydım, ona söylerdim. Sonra da kız arkadaşımın ayrıldığı gün onu becerdiği için suratına yumruğu indirirdim. Bu ona çok iyi gelirdi."

"Ben asla-"

Regan öne doğru eğildi. "Neden böyle davrandığını bilmek istiyor musun? İstesen de istemesen de sana söyleyeceğim."

Çayını yudumladı, fincanını yere bıraktı. Kendine rağmen sandalyesinde öne doğru eğildi.

Regan devam etti, "Kavga edene kadar barışamazsın, değil mi? Sabahın dördünde içmeye, fahişelik yapmaya ve barların önünde kavga etmeye gittiğinde ne yaptığını sanıyorsun? Seninle kavga etmeye çalışıyor. İyi bir kavga havayı temizler. Ona zavallı yaralı bir kuzu, bir kurban gibi davranmak yerine, ona bir erkek gibi, bir eşit gibi davranın. Onu dışarı çağır. Düello yapın. En azından burnunu kanatın ve kardeşinizi geri alın."

"Öz kardeşime fiziksel olarak saldırmak mı? Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, bizim hakkımızda hiçbir şey. Ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu, bacak bacak üstüne attı, sanki onu dışarıda bırakacakmış gibi her şeyini kavuşturdu. "Ailen hakkında hiçbir şey bilmiyor muyum?"

"Rıhtımda senin sıran. Godwick'ler sana ne yaptı Regan? Park yerini mi çaldılar? Paha biçilmez bir tablo için senden daha mı iyi teklif verdi? Yoksa annem senin gibi unvanlı ve paralı bir adamla evlendiği için mi kızgınsın, ama o mutlu ve sen sefil bir b-"

"Kaltak mı?"

"Dul. Zavallı, acı çeken bir dul diyecektim." Kadın gözlerini ona dikti.

"Lord Malcolm'un keyfini çıkarın," dedi Arthur. "Umarım yatak odanızda benim kadar eğlenceli vakit geçirirsiniz."

Keten peçeteyi masaya fırlattı ve ayağa kalkıp gitmeye başladı.

"Ailenin bana ne yaptığını bilmek ister misin?" dedi ve onu olduğu yerde dondurdu. Onun gözleriyle karşılaştı. "Hannah Howell-Griffiths adını biliyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Hannah mı? Annen mi?"

"Doğru. Benim annem. Ve siz bencil, hak sahibi piçler onu öldürdünüz."

ARTHUR'UN KANI DONDU. Ayaklarını hissedemiyordu. İçindeki her şey onun söylediklerini, söylemek üzere olduğu şeyleri inkâr etmek istiyordu... ama doğru olsun ya da olmasın, Regan'ın yalan söylemediğini görebiliyordu. Buna inanıyordu.

"Bir mektup var," dedi, "masamın üstünde. Gördüğünde anlayacaksın. Milyarlarca kez okunmuştur. Zarfın üzerinde benim adım yazıyor. Onu buraya getir."

Bir süre daha ona baktı ama sonra kadının dediğini yaptı.

Ofisinde doğruca masaya gitti, çekmeceyi açtı ve işte oradaydı - üzerinde bir kadının titrek eliyle REGAN yazan düz beyaz bir zarf.

Zarfı yırtıp açma ve mektubu okuma isteği neredeyse bastırıyordu ama mektubu ona geri götürdü.

Sandalyeyi işaret etti. Tekrar oturdu.

Regan'ın mektubu çıkarıp açması için geçen o beş saniye içinde öleceğini düşündü.

"Sevgilim Regan," diye okudu, sesi sabit ama soğuktu.

Şu anda neler olduğunu anlamak için çok gençsin.
Gitmeden önce sana birkaç şey söylemem gerek. Kendi annem ben senin yaşlarındayken öldü.
ve kalbimdeki her cevapsız soru açık bir yaradır.

Kanser olmam kimsenin suçu değil. Tıpkı annem gibi benim de elime kötü kartlar dağıtıldı. Bu da
Korkarım hayat, öğrenmen gereken bir ders. Ama
şunu da bilmeni isterim ki, senin izleyebilmek için kendimi kurtarmak adına elimden gelen her şeyi yaptım.
Korkarım "kelimenin tam anlamıyla her şey" yeterli olmayacak.

Regan boğazını temizledi.

Amerika'da benim türümde kanseri olan insanlar için bir klinik deney var. Denemeye kabul edildim, ancak New York'ta olduğu için uçak bileti için paraya ve uzun bir iyileşme sürecini karşılamak için birkaç aylık fona ihtiyacım vardı. Biz yoktu, hatta beni alabilecek kadar yakın bile değildi. yarılardım. Çaresiz, Lord Arthur Godwick'i görmeye gittim.

"Ben asla-"

"Büyükbabanı kastettiğini biliyorum, seni değil."

"Özür dilerim. Devam et," dedi.

...Babamın bana birden fazla kez yardıma ihtiyacım olduğunda gitmem gerektiğini söylediği Lord Arthur Godwick'görmeye gittim. Bana nedenini söyleyemedi. ailelerimiz arasında bir bağ vardı, sadece Godwick'lere onun adını verirsem yardım edeceklerinden emin olduğunu söyledi. Lord Godwick beni özel evi Wingthorn Hall'da görmeyi kabul etti. Görüşme kısa ve anlamsızdı. Ona adımını, babamın adını, evde küçük bir kızım olduğunu, sadece mütevazı bir krediye ihtiyacım olduğunu, böylece Muhtemelen senin görmek için yaşıyordur, beni reddetti.

Dizlerimin üzerinde ona yalvardım. Ona babamın ailesinin bir dostu olduğunu hatırlattım ve onun bile

Resim galerisinin duvarlarında asılı olan en az değerli tablo benim için yaşamla ölüm arasındaki fark anlamına gelebilirdi.

Beni gönderdi ve bir daha asla orada görünmememi söyledi.

Şimdi hastanedeyim ve artık hiç şansım yok. Ama denedim, sevgilim. Denedim.

senin için yapabileceğim her şeyi yaptım. Lütfen beni affet. görmek için orada olmak. Ve ne yaparsan yap, Godwick ailesinden uzak dur. Büyükbaban neye inanırsa inansın, onlar güvenilmezdi. Hayatım onlar için değerli tablolarından birinin fiyatından daha az değerliydi.

Regan mektubu yavaşça katladı ve yılların ve binlerce okumanın etkisiyle pamuk gibi yumuşamış olan zarfın içine geri koydu.

"Dahası da var" dedi, "Ama beni ne kadar çok sevdiğini anlattığı kısmı size bırakıyorum."

Arthur başını ellerinin arasına gömdü, dirseklerini küçük çay masasına dayadı. Yavaşça başını kaldırdı. "Neden biz?"

"Büyükbabamın yıllar önce aileniz için bir şey yaptığını tahmin etti; savaş sırasında bir hediye, bir iyilik. Bize bir iyilik borçlu olduğu anlamına gelen bir şey," dedi Regan. "Yanıliyordu."

"Yine de fark etmez, değil mi?" Arthur sandalyesine geri oturdu. "Annen haklıydı. En değersiz tablomuz bile onun birinci sınıfta dünyayı on kez dolaşmasını sağlayabilirdi."

"Ölmek üzere olan bir kadını, küçük bir çocuğu olan bir anneyi, bir uçak bileti ve ucuz bir otelde üç ay kalma bedeli karşılığında kışının üstüne attı. Bunu yazdıktan iki hafta sonra öldü."

Regan gözlerini kırptırdı ve yüzünden bir damla yaş süzüldü. Ya da düşmeye başladı. Gözünden ayrılır ayrılmaz, sanki insanlığının, en derin acısının kanıtı değil de üzerine konan bir sinekmiş gibi gözyaşını silip attı.

"Ben-" diye başladı.

"Onu geri getirmeyecekse üzgün olduğunu söyleme."

Bu yüzden Arthur hiçbir şey söylemedi, çünkü hiçbir şey onu geri getiremezdi.

"Onun intikamını almak için büyük bir planım yoktu," dedi Regan. "Ama genç Üstat Charles Godwick birdenbire boğazına kadar bana batınca, kız kardeşinin düğününde annenle yaptığım bir konuşmayı hatırladım. Sanat hakkında bir konuşma. Benim favori resimlerim. Onun en sevdiği resimler..."

"Evdeki en sevdikleri tablonun Lord Malcolm'un portresi olduğunu söyledi."

"Nedenini söylemedi," dedi Regan, "sadece ev yanıyor olsaydı, yangından kurtarmak için hayatını riske atacağı tek tablonun o olduğunu söyledi. Şimdi onu, torununun torununu becerdiğim yatak odamın duvarında asılı olarak her gördüğümde kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Küçük bir intikam, evet. Ama küçük bir suç için değil."

Arthur ona söyleyecek bir şey bulamıyordu. Ne söyleyebilirdi ki? Bunun onun hatası olmadığını mı? Onun yapmadığını mı? Doğru ama faydasız. Annesinin mezarına para da atabilirdi.

"Defol," dedi soğukkanlılıkla, sessizce, ki bu ona bağırıp çağırarak dışarı çıkmasını emretmekten çok daha kötüydü. "Otelimden defol. Sen ve damarlarında Godwick kanı dolaşan herkes İnci'den sonsuza dek men edildiniz. Burası artık sizin oyun alanınız olmayacak. Lord Malcolm'un resmini de saklayacağım. Ailenin avukatları onu soğuk ölü ellerimden alabilir. Eğer baban da babası gibiyse, eminim bunu ayarlayacaktır."

Çay fincanını tekrar eline aldı, bir yudum aldı, sonra tabağına koydu ve devam etti: "Ailenizden bir resim aldığım için bana bir tür canavarmışım gibi davranıyorsunuz, oysa sizin aileniz benden annemi aldı. Aramızda olanları düşününce bu oldukça tartışmalı bir konu, ama bunu söylemezsem ihmalkârlık etmiş olurum - senin , bu iğrenç küçük Dünya'nın yüzünde yürüyen her Godwick'in de canı cehenneme."

Şimdi gözyaşları döküldü ve onlara izin verdi, sıcak ve öfkeli gözyaşları. Bir peçe gibi aralarından ona baktı.

"Bu benim hatam," dedi. "Asla yapmamalıydım... Düşmanla yatmak hakkında ne derler? Bu bir hataydı ve benim hatamdı. Sen çekici ve çaresizdin, bense yalnız ve sıkılmıştım." Gözlerini sildi ve içini çekti. "Kardeşin, ailen ona ne yaparsa yapsın hayatta kalacak ve bunun için daha iyi olacak. Göreceksin."

"Bana söylediğin onca kötü şey arasında canımı acıtan tek şey bu," dedi sessizce. "Sıkıldığın için mi aramızda bunlar oldu? Beni istediğin kadar aşağıla ama bana yalan söyleme. Sana ilk dokunduğumda sıırılsıklamdın."

"Neden yalan söylemeyecekmişim? Hoşlandığımı bile kabul etmiyorsun." "İtiraf ettim. Sonunda. Biliyorum-"

"Bu yüzden kardeşine Wendy ile aranızda gerçekte neler olduğunu anlatmıyorsun, değil mi? Her şeyin, itaatkâr olduğun için seninle alay ettiğinde başladığını ona söylemeye utanıyorsun. Kardeşin kendinden nefret ederek kendini mahvediyor ve senin tek önemsedığın değersiz erkeklik gururun."

"Charlie umurunda değil," dedi Arthur. "Umursuyor olsaydın, onu kaçamayacağı bir köşeye sıkıştırmazdın."

"Dürüst davranarak ve eylemlerinin sonuçlarını kabul ederek kaçabilirdi."

"Sen yapmazken o neden yapsın?"

Ona sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi baktı.

"Benden, bizden istediğin kadar nefret etmeye çalışabilirsin ama ben gerçeği biliyorum," dedi Arthur. "Kendinden nefret ediyorsun. Tıpkı bizim gibi olduğun için kendinden nefret ediyorsun, Leydi Ferry. Sanatınızdan ve özgürlüğünüzden vazgeçtiğiniz ve parayı kendi mutluluğunuza tercih ettiğiniz için kendinizden nefret ediyorsunuz. Altı aydır zengin bir dulsun ve hâlâ nefret ettiğin bir işte , hâlâ Sir Jack yaptırdığı için dövmenin üzerine saat takıyorsun, hâlâ eline lanet olası bir boya fırçası almak yerine ölen kocanın sana taktırdığı incileri takıyorsun

ve kendinize acımak yerine sizi mutlu eden bir şey yapmaya cesaret etmek.

"Eğer istersen, ben doğmadan önce ölmüş olan büyükbabamın annene yaptıkları için ellerim ve dizlerim üzerinde özür dilerim. Ama kendi mutsuzluğun için suçlayacak birini arıyorsan, yatak odana git ve ruhunun aynasına bak, Regan. Bunu sen seçtin, unuttun mu? Senden başka kimse değil."

"Şimdi bitirdin mi?" diye sordu. Sesi yorgun geliyordu. "Çünkü bitirdim."

Korkunç bir an için kendini tekrar nehirde, o buz gibi suda ve boğulurken buldu. Onu sevmek , bunu şimdi fark etti, çok geç. Onu sevmek istiyordu ve bu şansı asla elde edemeyecekti.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" diye sordu, sesi boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü.

Çay fincanını aldı ve dudaklarına götürdü. "Bu senin iyiliğin için," dedi. "Gerçekten."

Çayını yudumladı ve uzaklara baktı. Bu onu son görüşü olabilirdi. Gözlerini Londra'nın üzerindeki gümüş bulutlara dikti ve tıpkı resimdeki kadın gibi mavi giysileriyle orada oturup tek başına çayını içti.

BÖLÜM II

JUDITH HOLOFERNES'İ ÖLDÜRÜYOR

Arthur gitmişti ve Regan yalnızdı ve o da tam olarak böyle olmasını istiyordu.

Demlikte biraz çay kalmıştı. İyi bir Oolong'un boşa gitmesine izin vermenin anlamı yoktu. Kalanını döktü, süt ekledi, bir parça şeker ekledi ve içti. Regan öksürdü, nedense çayı bir türlü içine çekemiyordu. Boğazı sıkışmıştı. Belli ki dışarıda, sert havada çok uzun süre kalmıştı.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Yine serin hava. Bugünlük gitme vakti. Çay işlerini sonraya bırakacaktı. Her şeyi sonraya bırakacaktı.

Regan masadan kalktı, birdenbire kendini bu kadar yorgun hissetmesi onu şok etmişti. Arthur'un hatası olduğuna karar verdi. Ona annesinden ve büyükbabasının kendisine yaptıklarından bahsetmek istememişti. Ama Arthur orada kendini beğenmiş bir halde otururken ve ailesi hakkında bir şeyler bildiğini söylemeye cüret ettiği için ona ne yapmalıydı?

Godwick'ler hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordu. Önemli olan her şeyi. Onu göndererek, anlaşmalarını bozarak doğru olanı yapmıştı. Charlie ateşten çıkarılmayı hak etmiyordu ve Arthur da onu kesinlikle hak etmiyordu.

Teras kapılarını arkasından kapattığında, duvardaki resimler takırdadı. Teras kapısını kapatmak istememişti.

kapılar çok sert. Arthur bir şekilde onun içindeki kötülüğü ortaya çıkarmıştı.

Özellikle de yatakta. Sör Jack'le evliliği boyunca, onunla yatmaktan, hiçbir erkeğin ona ne yapıp ne yapamayacağını söylemediği, kontrolün kendisinde olduğu bir fantezi dünyasına çekilerek kurtulmuştu.

Ama Arthur'la artık fantezi olmaktan çıkmıştı. Birlikte geçirdikleri geceler boyunca hayallerini, en derin fantezilerini yaşamasına izin vermişti. Bu yönünün ortaya çıkmasına asla izin vermemeliydi. Ne de olsa, bakın neler olmuştu. O aptal çocuğu önemsemeye başlamıştı. Hem de bir Godwick için. Bir Godwick'e değer vermeye başlamıştı, çünkü o, hayallerini gerçekleştirmişti. O rüyalar rüya olarak kalmalıydı. Onun yerine, kabusa dönüştüler.

Doğruca yatak odasına gitti, kendini yatağa attı ve gözlerini kapattı. İlk kırmızı olgun çileği dudaklarına götürdüğünde başlamıştı ve çileği onun elinden yemişti. O istek... o güven... ona kendinden bu kadar çok şey vermesi...

Ona karşı ilk kez nefret ve intikam dışında bir şey, şefkat gibi bir şey hissetmişti.

Ve sonra üniformasıyla kapısında belirmişti, kendisine asla izin vermediği her lezzetli rüya gibi görünüyordu... ve onunla sigara içme salonunda kabaca sevişmek için av balosundan vals yaparak çıktığında...

Ve son olarak, en kötüsü de, inci kolyeli kadının resmine doğru açık duran kitabı bulduklarında ve Regan davetsiz bir misafir olduğundan endişelendiğinde, Arthur onun gözleri önünde fahişeden kahramana dönüşmüş, bir mutfak bıçağından başka silahı olmadan çatı katını aramış ve bütün gece onu korumak için katında uyumuştur...

Bir Godwick'le yatıp vücudunu ona veren annesi onun hakkında ne düşünürdü? Yeterince kötü. Ama ona

Kalbini mi? Gerçek bir ihanet.

İtalyan Rönesans ressamı Artemisia Gentileschi'nin sanatına her zaman hayranlık duymuştu. En ünlü eseri Judith'in Holofernes'i Öldürmesi adlı yağlıboya tablosuydu; bu tablo, düşman general Holofernes'i baştan çıkaran, onu kandırarak gardını düşürmesini sağlayan ve böylece kafasını kesip şehrini kurtaran cesur ve güzel dul Judith'in İncil'deki hikâyesinin grafik bir yorumuydu.

Judith'in General Holofernes'i öldürmek yerine ona aşık olduğunu düşünün. Judith asla böyle aptalca bir şey yapmazdı. Düşmanla yatmak mı? Belki... ama asla ona aşık olmazdı.

Regan da öyle.

Arthur'u ve tüm sefil ailesini İnci'den kovmak yapılacak en doğru şeydi. Tabloyu saklamak yapılacak en doğru şeydi. Charlie'ye yaptıklarının cezasını çektirmek yapılacak en doğru şeydi. Arthur'u bir daha asla görmemek, ona bir daha asla Brat dememek, bir daha asla onun sikiyle boşalmamak, bir daha asla onu elinden beslememek, bir daha asla incilerini boynundan çıkarıp teker teker amına sokmasına izin vermemek, bir daha asla onu korumasına, onunla dans etmesine, ona dokunmasına, onu tekrar döllerile doldurmasına izin vermemek...

Yapılacak en doğru şey buydu.

Onu bir daha asla göremeyeceği düşüncesi bile dünyanın sonuna kadar uyumak istemesine neden olsa da bunun doğru olduğunu biliyordu.

Duygular onu yoruyordu, bu yüzden onları hiç yaşamamaya çalışıyordu.

Sadece biraz kestirecek ve uyandığında kendini iyi hissedecekti. Lord Malcolm'un portresini depoya kaldırarak ve Godwick'leri bir daha aklına getirmeyecekti.

REGAN gözlerini tekrar açtığında karanlıktı. Tütsü ve odun dumanı kokuyordu. Yatağından kalktığında yatağın yerinde olmadığını ve onun yerine bir yığın ipek yastığın üzerinde yattığını gördü. Ağır bir kumaş hışırtısı ve bir kadın belirdi, yüzünde oluklar kadar derin çizgiler olan yaşlı bir kadın. Elinde damlayan bir mum taşıyordu.

Regan rüya görüyordu. Bunu biliyordu. Şimdi, rüya gördüğünü fark ettiğinde her zaman yaptığı gibi uyanacaktı.

Yine de uykuda kaldı ve rüya devam etti...

"O senin için hazır," dedi yaşlı kadın. "Eğer hâlâ miden kaldırıyorsa."

Kelimeler Regan'ın ağızına geldi ve sanki rüyaya, bu çadıra, bu hikâyeye aitmiş gibi konuştu. "Sende kılıç varsa bende de mide, yürek ve irade var."

Yaşlı kadın başını salladı, uçuşan eteğine dokundu ve "Bıçak bende," dedi.

Yaşlı kadın uzun siyah saçlarını tahta bir tarakla tarayıp ortadan ayırıp dalga dalga sırtından aşağı dökülmesine izin verirken Regan sadece başını sallayabildi. Bu artık onun saçı değildi; bu onun vücudu da değildi.

Regan onun adı değildi.

Adı Judith'ti.

Yaşlı kadın ona, bir fahişenin rengi olan kırmızı, bol bir ipek elbise giydirdi. Bu bir fahişenin göreviydi, ama General Holofernes kentin fahişeleriyle hiç ilgilenmemişti. Sadece o, Judith, onun dikkatini çekmişti. Günlerce onu oyalamış, kederli dudu oynamış ve şimdiye kadar da işe yaramıştı. Ama şimdi ona gitmek zorundaydı. Generalin ordusunun yarın şehri yağmalamak üzere emir aldığı haberi o gün gelmişti. Kendini ve halkını kurtarmak istiyorsa ona gitmeliydi.

"İşte oldu," dedi yaşlı kadın. "Hiçbir erkek seni çadırından geri çevirmez."

Regan bunun doğru olduğunu umuyordu. Regan mı? Hayır. Bunlar Judith'in düşünceleriydi. Nasıl ve neden bekleyebilirdi, çünkü

Generali görme zamanı gelmişti.

Beyaz dolunayın ışığı altında şehrin sokaklarında yürüdüler. Kapıya geldiklerinde bekçi ona şöyle bir baktı ve kendini düşmana satmaya gittiğini düşünerek ayaklarına tükürdü.

"Kendi başımızın çaresine bakmalıyız," dedi, düşman Asur askerlerinden herhangi birinin kapıları gözetleme ihtimaline karşı rolünü oynayarak.

Şehirden çıktıktan sonra, yaşlı kadınla birlikte askerlerle dolu yüzlerce çadırın yanından geçerek ordu kampının merkezine doğru ilerledi. Sanki uyuyan engerek yılanlarının ininde yürüyormuş gibi hissediyordu ve tek bir yanlış adımda, tek bir seste hepsini uyandıracak ve üzerlerine üşüşeceklerdi...

Ve ileride engereklerin kralının çadırı vardı. Holofernes.

Öldürmeye geldiği adam.

Genç bir asker generalinin çadırının önünde nöbet tutuyordu.

Onu durdurmak için elini kaldırdı.

"Zahmet etmeyin," dedi asker. "Merhamet edilecek bir şey yok."

"Ona Judith'in burada olduğunu söyle," dedi Regan. "Ve ona merhamet için burada olmadığımı söyle."

Asker onun adını biliyor gibiydi, çünkü gözlerinde tanıma parıltısı belirdi. General ondan bahsetmiş olmalıydı. Çadırın içine girdi. Muffled erkek sesleri konuşuyordu. Asker yeniden ortaya çıktı, doğmakta olan bir bebek gibi baş aşağı kapaktan içeri girdi.

"Burada bekle," dedi.

Beklediler. Çadırın içinden derin ve acımasız bir erkek kahkahası sesi geldi. Daha yaşlı, kır saçlı bir başka asker çadırdan çıktı ve Judith'e bir bakış attı. Gördüğü şey hoşuna gitmişti ama ona göre değildi. Yürüyüp gitti. Genç asker başıyla onayladı. "Artık içeri girebilirsiniz," dedi.

"Sadece sen."

Yaşlı kadın şikâyet etmedi. Çadırın kenarına, en ucuna çöktü, kendini sert zemine bırakırken abartılı acı sesleri çıkardı.

Judith yaşlı kadına son bir kez baktı. Yaşlı kadın başını salladı ve Judith içeri girdi.

General Holofernes, elinde bir kadeh kırmızı şarapla, kalın ipek minderlerin üzerine uzanmıştı. Gözleri parlıyordu ve yanakları kızarmıştı. Derin derin içiyordu. Güzeldi.

Fincanını ona doğru kaldırdı. "Judith. Nihayet. Aklın başına geldi."

"Eğer beni kabul ederseniz, korumanızı talep etmeye geldim." Adam ona baktı ve kadın gözlerini ağırbaşlı bir şekilde yere indirdi. General Holofernes'in hiçbir şeye uysallık ve boyun eğme kadar değer vermediği söylenirdi. Ve eğer bir kadın ya da bir şehir onun karşısında uysal ve itaatkâr değilse

onlara gelirse, sonsuza dek öyle kalacaklardı.

General kocaman bir adamdı; uzun boylu, geniş göğüslü, kolları ve bacakları kalın ve kaslıydı. Sakalı vardı ve kahverengi saçları kısıydı. Eğer düşmanı olmasaydı, sabah olduğunda şehrini yakıp yıkacak adam olmasaydı, onu yakışıklı bulabilirdi.

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Sana sahip olacağım."

Çadır büyüktü ve kirişlerden sarkan üç kandille aydınlatılıyordu. Büyük bir çadırdı, neredeyse konforla doluydu. İnce yün battaniyeler, uyumak için kalın minderler ve daha fazlası. Ekmek, yağ ve şarapla dolu bir masa. Şarap tulumunu kaldırdı ve onun için tahta bir kadeh doldurdu. Kadın büyük şarap kadehini iki eliyle kavradı, dudaklarına götürdü ve içiyormuş gibi yaptı. Aralarında masa olmasına rağmen adamın vücudunun kokusunu alabiliyordu; ter, sıcaklık ve misk gibi erkeklik kokusu.

Boş olarak yere bırakmadan önce fincanından derin bir içki içti. Eğer onun dövüş cesareti onun gibi bir şey olsaydı

içki içme becerisine sahip olsaydı, şehri yarın bu saatlerde kül olurdu.

"Biraz daha şarap, efendim?" diye sordu, sesi alçak ve saygılıydı.

"Önce sen. Şarap sonra." Elini tembelce sallayarak onu yanına çağırdı. Bu gece günah işlediğinde Tanrı'sının onu affetmesi için dua etti. Halkını kurtarmak için günah işlemiştir. Tövbe edecek kadar uzun yaşaması için bir dua daha etti.

Yerden kalktı ve başını eğerek ona doğru gitti. Adamın zayıf ve boyun eğecek kadar derinlerde olduğunu düşündüyse fena halde yanılmıştı. Ona yaklaştığında, Golyat elleri neredeyse tamamen belini çevreleyerek onu yakaladı. Onu kendine doğru çekti ve elini saçlarının arasına soktu, başını tuttu ve ağzına sert, şarapla tatlandırılmış öpücüklerle saldırdı. Dilini kızın dudaklarının arasına soktu ve kız yumuşak bir inilti çıkardı.

Çok uzun zamandır dul olduğunu, bu yüzden de gerektiği gibi geri çekilmediğini düşündü. Ama belki de yeterince iyi zevk almış gibi davranabilirse, gardını düşürmesi için onu kandırabilirdi.

Eli kadının sırtından karnına, oradan da elbisesinin korsajına doğru hareket etti. Kumaşı çekerek göğüslerini ortaya çıkardı. Öpücük kesildi ama sadece vücuduna bakabilmek için.

Sanki bir çocuktan daha ağır değilmiş gibi, onu devasa kollarının arasına aldı ve göğsünü ağzına götürdü. Meme ucuna yapıştı ve açgözlülükle emdi, açgözlülükle ve dehşet içinde sıcak mağarada sertleşti. Bıraktı ama sadece ağzını tekrar öpmek için, onu emdiği kadar aç bir şekilde. Eliyle göğsünü tuttu ve yoğurdu, sert ama çok sert değil. Geniş avucu göğsü kavradı ve başparmağı göğüs ucunu yuvarladı, bu da kadının karnında istenmeyen ve hoş karşılanmayan zevk dalgaları yarattı.

"Şafakta ölmekten iyidir, değil mi?" diye alay ederek kırmızı elbisesini kalçalarına kadar çekti ve onu yağ lambalarının yumuşak titreşim ışığı altında gözlerinin önüne serdi. Elini titreyen kalçalarının arasına soktu ve onları ayırmaya zorladı. Onu bacaklarının arasından kavradı, eli yumuşak buklelerine gömüldü.

"Çok sıcak," dedi. "Umarım parmaklarımı yakarsın."

Onu kabaca ovdu, ıslaklığını bulana kadar şişmiş etin kıvrımlarını itti. Kadın ıslanmıştı ve bu onu utandırmıştı. Daha da kötüsü, onu vücudunun yarığı boyunca okşadığında, bu sefer utanmadan bir inilti daha çıkardı. Kalın ve nasırlı bir parmağını onun cinsel organına soktu, sonra bir ikincisini. Vücudu parmaklarının etrafında kasılırken bile bu istila karşısında usulca haykırdı. Adam parmaklarını kadının içinde birbirinden ayırdı ve neredeyse acı verecek kadar geniş açtı. Kalçaları adamın eline doğru hareket etti. Onu avucunun içinde tuttu ve o kadar güçlüydü ki, kadının alt bedenini içindeki parmaklardan tutarak kaldırdı ve onu kendi bedeniyle örtebilecek şekilde hareket ettirdi.

Tuniğini yırtarak çıkardı. Çırılçıplak kaldığında, dizlerinin üzerinde onun üzerinde durarak, ucundan damlayan, başka bir adamın ön kolu kadar büyük ve ona sahip olma hevesiyle mor-kırmızı olan organını görmesine izin verdi.

Onu tekrar kalçalarından yakaladı ve doğru çekti, böylece önünde açık bir şekilde uzandı, uylukları geniş, elbisesi belinde bükülmüş ve göğsü çıplaktı. Diğer göğsünü ortaya çıkarmak için elbisesinin omzunu yırttı. Onu kavradı, sıktı, bir yandan da yüzünün zevk ve korkuyla buruşmasını izledi.

Regan beyninin bir köşesinde bunun bir rüya olduğunu biliyordu; o Judith değildi ve Judith de o değildi. Yine de gerçek bir korkuyla titriyordu. Adamın terinin ve lambanın çanağında yanan zeytinyağının kokusunu alabiliyordu. Bu sıradan bir rüya değildi. Terden sıırıslılandı ve içi ıslaktı. Teni, altındaki sert kumaşın karıncalandı. Ve arzuluyordu

Nefret etmesi gerektiğini bildiği ve bu yüzden kendisinden de nefret ettiği bu adam.

Devasa organını kadının vücudunun girişine getirdi ve açıklığına doğru itti. Kolu sırtına dolandı ve onu kaldırdı. Kalçaları minderden yükseldiğinde, onu içine aldı.

Judith daha sonra hizmetçisine sahte olduğunu söyleyeceği bir coşkuyla haykırdı. Ne de olsa bu onların işaretiydi, bu zevk çılgılığı. Küçük bir kılıç kısa bir süre sonra çadırın kenarının altından kayacaktı, general onun üzerinde belirip onu tekrar tekrar mızraklarken bile...

Adam kadının rahmine vuruyor, acımasız hamlelerle içine giriyordu. Vücudu onunkinin üzerinde ağırlaşmıştı ve erkeklik organı onu ikiye bölerek nefesini kesiyordu. Kadının suları dışarı akıyor, adamın aletini yıkıyor ve altındaki yastığı ıslatıyordu, böylece adam kadının içine girdikçe kadın bunu sırtında hissediyordu.

Yüzü kıpkırmızı kesilmişti, nefes alışları hızlı ve gürültülüydü. Her birkaç hamlede bir yüksek sesli, şehvetli bir zevk homurtusu çıkarıyordu. Adam kızın üzerine atılarak, kızın çekirdeğine doğru ilerliyordu. Kadın adamın omuzlarına sıkıca tutunmuş, ona yapışmıştı ama şimdi adam onu becerirken tam bir teslimiyetle arkasına yaslandı. Elini bir yastığın altına soktu ve soğuk demir bıçağı parmaklarında hissetti. Rahatlamıştı. Sadece dokundu ve bıraktı. Zamanı geldiğinde orada olacaktı.

Onu acımasızca kavrayarak kalçalarından tuttu. Kızın göğüsleri göğsünde zıplıyordu ve adam kızın vücudunun onunkilerin altında bu kadar çaresiz kalmasına güldü.

İşe yaramayacaktı. Adam çok güçlüydü ve kadının üstünde kozu vardı. Onu sırt üstü yatırmak zorundaydı.

"Lütfen," dedi, nefes alıp verirken zorlanıyordu. "Seni almama izin ver. Hiç bilmediğin bir rahatlama olacak."

"O zaman git ve beni al," dedi ağzında alaycı bir ifadeyle.

Onu belinden tuttu ve yuvarlayarak kendi üzerine yatırdı. Nefes nefese kalmaktan başı dönmüştü ve

Vücudunun bu devasa kötü adama verdiği tepkiyi görünce, kendini sabitlemek için ellerini adamın geniş göğsüne koydu. Sonra kalçalarını hareket ettirmeye başladı. Bunun onu memnun ettiğini söyleyebilirdi. İçindeki kalın organ sıcak, dar yarığın derinliklerine doğru ilerledikçe tekrar inledi.

Judith'in uzun zaman önce ölmüş olan kocası, ona bir erkeğin bir kadını ve bir kadının bir erkeği memnun edebileceği tüm yolları öğretmiş olan yetenekli ve şefkatli bir aşıktı. Bu yollardan birini hatırladı. Gözlerini kapatarak konsantre oldu ve iç kanalını generalin aletinin etrafında sıkıca kavrayarak onu sıktı.

Adamın nefesi kesildi ve şaşkınlıkla ona baktı. "Tekrar," dedi ve kadın tekrar yaptı, adam altında kıvrılırken onun etrafında sertçe kenetlendi.

Kalın parmakları onu demir gibi kavradı. Yarın kalçalarında, meme uçlarında ve rahminin içinde çürükler olacaktı. Ama onu çözmeye çalışırken bile kendisi çözülüyordu. Onun üzerinde daha hızlı hareket etti, güçlü bir salıvermeyle boşalana kadar kalçalarını onunkilere doğru şaklattı.

"Seni fahişe," dedi. "Sen erdemli bir dul değilsin." Sonra güldü, başı geriye düştü ve kadın da güldü, onu öpmek için eğilirken güldü, yastığının altındaki ince kısa kılıcı kavrarken güldü, keskin bıçağı kaydırırken güldü...

Yaşlı hizmetçisi kılıcın kabzasını almak için dışarıda onu bekliyordu ve çadırın kenarını kaldırıp altına girdi. Judith kılıcı kaldırırken, hizmetçisi generalin saçlarından tuttu ve başını geriye çekerek boğazını ortaya çıkardı.

Kendi zevkinde kaybolan Holofernes, Judith'in içine boşalmaya başladı ve rahmine fokur fokur kaynayan sıcak tohumlar fışkırttı. Kılıç lamba ışığında kıpkırmızı parlıyordu.

Holofernes'in orgazmının son ürpertileri de geçmeden önce hızlı davranmak zorundaydı.

Aklı başına geldi-

Çok geç kalmıştı. Adam hizmetçinin elinden kurtuldu, başı dikleşti... ve kadın onun Holofernes olmadığını gördü.

Arthur'du. Onun güzel veledi, gözleri dehşetten kocaman açılmıştı.

"Ben senin düşmanın değilim," dedi kadın bıçağı boynuna indir...

REGAN çığlık atarak uyandı, sevgilisinin son sözleri kulaklarında çınliyordu.

Ben senin düşmanın değilim.

Bir gece ve bir gün geçti ve Pazar öğleden sonra Regan yine sakindi. Sakin değil, hayır, ama boştu, ki bu onun kitaplarında daha iyiydi. Sakinlik, huzur ve memnuniyetin mevcut olduğu anlamına geliyordu. Boşluk ise yalnızlık, pişmanlık ve acı dahil her şeyin olmadığı anlamına geliyordu.

Elbette bu sadece bir rüyaydı. Oldukça canlı bir rüya olduğu doğruydu ama Regan, Judith'in Holofernes'i Öldürmesi adlı popüler sanat konusunu çok iyi biliyordu. Sanat okulundaki ilk ve tek yılında bu hikâyenin çeşitli enkarnasyonlarını çalışmıştı. Yapmaya çalıştığı ilk yağlıboya resim bu temanın modern bir versiyonuydu; Judith rolünde kendisi, Holofernes rolünde ise Lord Arthur Godwick'i andıran bir adam vardı - elbette onun Arthur'unu değil, annesini öldüren büyükbabasını.

Elbette Brat'ıyla annesi hakkında konuşmak, bu anıyı ona geri getirecek ve orijinal "düşmanla yatma" efsanesinin rüyasını çağrıştıracaktı. Hepsi bu kadardı.

Lord Malcolm'un onun yanında durduğu, ona kendi çocuğuymuş gibi şefkatle yaklaştığı ve ona boş çerçeveyi gösterip bir gün içinde kendi portresinin asılacağına söz verdiği rüya gibi.

Çılgın, aptal rüyalar. Kum Adam'ın yastığına serptiği kumlara değmez.

Yine de, on yıldan beri ilk kez eski eskiz defterini çıkarmış ve Judith'in Holofernes'i öldürüşünü çizmeye başlamıştı. Bu kez şehvet olmadan ve merhamet göstermeden.

Bahçedeki terasta oturmuş, öğleden sonra güneşinin son altın ışıkları altında eskiz yapıyor, çiziminin ne kadar amatör görüldüğünden nefret ediyor ve tekrar eskiz yapmanın onu ne kadar mutlu ettiğinden daha da çok nefret ediyordu. Kendini işine kaptırmışken terasın kapısının açıldığını duymadı.

"Patron?"

İrkilen Regan başını kaldırıp baktı.

"Dışarısı soğuk patron," dedi Zoot. "Donmak mı istiyorsun?"

"Paltomu giydim," dedi. "Ama birazdan gelirim. Çizim yapmak için iyi bir ışık bu."

"Çizim yaptığını bilmiyordum. Ne zaman çizmeye başladın?"

"Yıllar önce," dedi. "Sadece uzun zamandır yapmadım."

Zoot boynunu büktü, utanmadan dikizliyordu.

"Güzel bir cinayet işlediniz," dedi, bir adamın boğazına saplanan bıçağın çizimini onaylayarak. "Kimi öldürüyoruz?"

"General Holofernes. İncil'deki hikaye. Yine de Artemisia Gentileschi ile yarışamaz. Kesin portreyi o yaptı." Regan eskiz defterini kapattı ve kucağına koydu. Azalan güneş ışığına baktı, bulutların toplanması onu gümüşe çeviriyordu. "Artemisia sanat atölyesinde babasının sanat öğrencilerinden biri tarafından tecavüze uğradı."

Zoot'un gözleri büyüdü. "Umarım onu da öldürmüştür."

"Hayır, ama onu mahkemeye verdiler ve kazandılar."

Regan baktı

Zoot'a. "Ondan sonra ne yaptığını biliyor musun?" "Onu öldürdü o zaman."

Regan gülümsedi. "Stüdyoya geri döndü ve resim yaptı."

İnanması zor, on yedinci yüzyılda bir genç kız, babasının öğrencisi tarafından tecavüze uğramış ve saldırıdan sonra damgayı ondan uzaklaştırmak için onunla evleneceğine yemin etmiş... sonra sözünden dönmüş ve sözünü tutmadığı için yargılanması sırasında, ifadesini doğrulamak için kelimenin tam anlamıyla parmak vidalarıyla işkence görmüş. On sekiz yaşında. Tecavüze uğramış ve işkence görmüş.

Ve her şey bittiğinde... stüdyosuna geri döndü ve erkekleri öldüren kadınların inanılmaz sahnelerini çizdi. Judith ve Holofernes. Salome ve Vaftizci Yahya. Jael ve Sisera. Regan'ın en sevdiği resimlerden biri, uyuyan bir düşman askerinin kafatasına çadır kazığı çakan genç bir kadın. Regan'ın az sayıdaki kahramanlarından biriydi.

"Ondan hoşlandım," dedi Zoot başını sallayarak. "Tam benim tarzım bir kız. Taşaklı kız."

Regan güldü. Kendi üzgün halinden başka birine ya da bir şeye gülmek iyi hissettiriyordu.

"Resim yapmayı bırakmam için gereken tek şey kocamın siyah bir bakışıydı. Bu arada, Artemisia..."

Tecavüzden ve mahkemeden sonra resim yapmaya devam etmekle kalmamış, ünlü bir ressam, Barok döneminin güzeli, düklerin ve düşeslerin, kralların ve kraliçelerin ressamı olmuştu.

Regan devam etti, "Sör Jack'in resim aşkımı tamamen yok etmesine izin verdiğim için Artemisia benim hakkımda ne düşünürdü?"

"Bundan hiç kuşku yok," dedi Zoot. "Sör Jack buruşuk, yaşlı bir serseriydi. Sana diş geçirebilecek kadar güçlü tanıdığım tek kişi sensin." Güldü, çünkü bu bir şakaydı ama Arthur'un, kendini mutsuz etmeyi seçenin Regan olduğu suçlamasına acı verici bir şekilde yakın geliyordu. Arthur onun ve mutsuzluğu hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hem de hiçbir şey.

Zoot omuz silkti. "Eğer tekrar resim yapmak istersen, Patron, benim resmimi yapmana izin veririm. Her zaman resmimi yaptırmayı hayal etmişimdir. Belki bir atın sırtında? Joan of Arc tarzı bir zırhın içinde? Yerde etrafımda bir sürü ölü Tommie? Kovalar dolusu kan? Görüyor musun?"

Zoot başının üzerinde bir kılıç kaldırıyormuş gibi yaparak yüzünü kararlılık ve tanrısal bir öfke maskesine dönüştürdü. Şaşırtıcı derecede etkileyici bir manzaraydı. Regan neredeyse o sahneyi resmetmek istiyordu.

Regan, "Şu anki becerilerimin biraz ötesinde ama bu imajı aklımda tutacağım," dedi. "Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

"Sana bir mesaj var," dedi hayali kılıcını indirip kınına sokarken. "Sana bizzat elden teslim edeceğini söyledi ama onu İnci'den sürgün ettiğini söyledi."

Regan iç çekti. "Ona asla geri dönmemesini söyledim," dedi. "Sanırım ben de ona benimle asla iletişime geçmemesini söylemeliydim."

"Ne yaptı? Şemsiyene mi işedi?"

Regan Zoot'a ters ters baktı. "Kaba davrandı."

"Önce sen mi kabaydın? Boş . Cevabı zaten biliyorum."

"Kimin için çalıştığını hatırlıyor musun?"

"Evet, bazen tam bir zamparadır ama bu da cazibesinin bir parçasıdır."

"Arthur'u sevmiyorsun bile. Sen de onun bir velet olduğunu düşünüyorsun." "Zengin unvanlı bir velet, yüzü bir tanrı, vücudu bir asker, siki

bir ata benziyorsun. Bunların ağaçta yetiştiğini mi sanıyorsun? Öyle olsaydı senin için çalışmazdım, inan bana. Lanet olası bir orman bekçisi olurdum."

Regan'ın gerçekten de yakında yeni bir asistan bulması gerekecekti; emir almayı ve fikirlerini kendine saklamayı bilen biri.

Zoot devam etti, "Ona kırgın olduğunu biliyorum, Patron - Tanrı nedenini biliyor, hala senin hatan olduğunu düşünüyorum- ama aslında son iki haftadır neredeyse mutlu gibi bir şeydin ve bunun nedeni yapraklar renk değiştirdiğinde ve Starbucks balkabağı baharatlı latteyi geri getirdiğinde ıslanan o aptal Amerikalı sürtüklerden biri olman değil."

"Sana gidebileceğini söylemedim mi? Söylemediysem, şimdi söylüyorum."

"Komik biri," dedi Zoot. "Ve dalga geçer. Yine de senin için endişeleniyor ve baştan aşağı iyi biri olduğunu söyleyebilirim."

"Godwicks terbiyeli değil. Ahlaksızdırlar."

"Tam orada, ama bana sorarsanız bu en iyi ahlaksızlık türü."

"Ben yapmadım-" Regan'ın sesi, gözleri aniden yaşlarla dolarken ve boğazında bir düğüm oluşurken kesildi. Kendini bunu aşmaya zorladı. "-Sana soruyorum."

Zoot şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde ona bakıyordu. "Bunu yapabileceğini bilmiyordum," dedi Zoot, hafifçe gülerek. "İki yıl önce Jimmy Choo'larından düşüp bileğini kırıldığını gördüm ve tek damla gözyaşı dökmedin. Çocuğu geri çağırırsan iyi olur."

"Sanırım sana söylemiştim-"

"Gidiyorum. Sana burada donarak iyi eğlenceler patron."

Regan gözyaşlarını silmek için içeri girene kadar bekledi ama gözyaşları çoktan yanaklarında kurumuştu. Kendisi için bıraktığı değersiz mesajı okumak için notu açtı. Muhtemelen hiçbir şeye yardımcı olmayan ya da kimseyi kurtarmayan bir başka üzgünüm mesajı.

Bu bir özür değildi. Değersiz de değildi. Sadece üç kelimeydi.

Judith Holofernes'i öldürüyor.

Gözlerini kapattı. Rüyasını biliyor muydu? İmkânsızdı ama yine de bugünlerde imkânsızlar daha sık gerçekleşiyor gibiydi. Aslında rahatlama gibi bir şey hissetti. Şimdi onu tekrar görmek için bir bahanesi vardı.

İçeri girdiğinde Zoot gitmek için kırmızı ceketini giyyordu.

"Arabamı getirin lütfen," dedi Regan. "Ve Arthur'un adresine ihtiyacım olacak." Zoot ağzını açtı ama Regan onu susturdu. "Ve bu konuda senden tek bir kelime bile duymayacağım."

YARALI GÜVERCİN

TRegan yürürken akşamın son ışıkları da azalıyordu. yavaşça doğru ve Godwicks' kırmızıtuğla şehir evi. Dış cephesi heybetliydi - beş ya da altı katlı, dışarıdan anlayamıyordu. Sokak sessizdi, Özel. Eski para ve eski unvanlar burada yaşıyordu.

Ev, yürüyüş yolundan birkaç metre gerideydi ve ön kapıya ulaşmak için küçük bir demir kapıyı açması gerekiyordu. Zili çaldığında yüreği ağzına gelmişti. Kapıyı bir hizmetçinin açmasını bekliyordu ama hayır, gelen Arthur'du.

"Regan," dedi. Koyu renk gözlerindeki ifadeden, Regan'ın onun orada durduğunu görmeyi beklediği son kişi olduğunu ve yine de gördüğüne en çok sevindiği kişi olduğunu biliyordu.

"Notunu aldım ve-"

"Benimle bahçeye gelebilir misiniz lütfen? Yardıma ihtiyacım var."

Adamın garip aceleciliği karşısında soru sormayacak kadar şaşırmıştı. Onu girişe kadar takip etti ve evin arka tarafına doğru bir koridordan geçti. Adam kot pantolon ve üzerinde kana benzeyen kırmızı lekeler olan beyaz bir tişört giymişti.

"Sen iyi misin? Gömleğindeki kan mı?" "Sadece bir çizik," dedi. "Ben iyiyim."

Fiziksel olarak, belki. Ama duygusal olarak? Onu incitmişti. Ona üzgün olduğunu söylemek istedi ama kelimeler içinde kaldı

Boğaz.

Mavi duvar kâğıtları ve büyük meşe masasıyla resmi bir yemek odasının önünden geçtiler ve Kraliçe Victoria döneminden beri hiç yenilenmemiş gibi görünen pırl pırl beyaz bir mutfağa girdiler.

Arka kapıyı açtı ve onu uzun bir üvez ağacının gölgelediği, kıpkırmızı yaprakları her esintide yağan karanlık bir bahçeye götürdü. Arthur onu demir bir bahçe masasının üzerinde duran bir ayakkabı kutusunun yanına getirdi. Kutuyu açtı.

"Olamaz," dedi içeriye bakarak. "Zavallı sevgilim. Neyin var?"

Soluk gri tüyleri olan ve boynunda siyah bir bant bulunan bir güvercin, parçalanmış gazete parçalarından oluşan bir yuvada dinleniyordu.

"Ayağında bir sorun var," dedi Arthur. "Bahçede bir şeyin hareket ettiğini gördüm ve onu -belki de onu- etrafta dolanırken gördüm. Onu yakaladım ama kolumu ısırıldı."

Regan güvercini incelemek için yavaşça ellerinin arasına aldı. Sorunu hemen fark etti, bacağına etrafındaki tel parçası sıkıca tutturulmuş ve dal benzeri uzvu kesiyordu.

Regan, "Sadece ayağında bir sorun var," dedi. "Mutfaka gidip bir tas su getirebilir misin? Biraz yiyeceğe ihtiyacı olacak.

-Tahıllar, tohumlar, marullar, havuçlar. Elinizde ne varsa. Varsa antibiyotik merhem de."

Regan kuşu sakinleştirmek için vücuduna yakın tutarken, yırtık tel parçasını kuşun bacağından nazikçe indirdi.

Arthur hemen bir kase su, bir kase susam ve marulla döndü.

Regan, kuşu yiyecek ve suyun bulunduğu kutuya yerleştirirken, "İyi olacak," dedi. Ona güvercinin bacağına takılmış olan parlak tel parçasını gösterdi. "Yuva yapan kuşlar bazen iyi yuva malzemesini kötüyle karıştırır. Kutuyu açık bırakırsanız muhtemelen karnını doyurduktan sonra uçup gidecektir."

Yakalı güvercin, marul yaprağından ısırıklar alırken gagasını suya daldırmaya başlamıştı bile.

"Kuşu gördüğümde burada olmanı diledim," dedi Arthur.
"O zaman buradaydın. Sihir."

Regan güvercinin başının arkasını hafifçe okşadıktan sonra onu yemesi ve içmesi için yalnız bıraktı.

"Notunuzu aldım," dedi. "Bana o tablonun adını neden gönderdiğinizi merak ediyorum."

"Karanlıkta vahşi bir bıçak - kelime oyunu yapmak istemedim." Eve doğru baktı. "Ailemin buraya yakın bir yerde, Yarım Ay Sokağı'nda bir galerisi var."

Regan biliyordu. Half Moon Arthouse. Godwick Ailesi Sanat Vakfı'nın sahip olduğu ya da himaye ettiği birçok galeri ve müzeden biri.

"Gelecek hafta yeni bir sergi açıyoruz, Barok döneminin kadın sanatçıları. Gentileschi serginin yıldızı. Ailem her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için uğramamı istedi. Tam resme bakıyordum ki... duvardan düştü."

"Paha biçilmez bir Rönesans şaheseri duvarınızdan düştü."

"Bizim resimlerimiz düşmez. Düşmezler eğer bir deprem. Ama bu sanki kancasından fırlamış gibi düştü. Endişeleniyorsanız, tabloda bir şey yok. Çerçeve de, ama... kancalar sıvadan düşmüş gibi değildi. Düşmemeliydi. Sanki bir işaret ya da..."

"Bir mesaj mı?"

Başını salladı. Başka bir rüzgâr esti ve daha fazla kırmızı üvez yaprağı kararan bahçeye düştü.

"Bir rüya gördüm," dedi, "dün öğleden sonra, sen gittikten sonra."

"Beni sonra."

Omuz silkti, kutunun içinde dolaşan güvercine baktı. "Rüyamda Judith olduğumu ve Holofernes'in çadırında olduğumu gördüm. Tam kafasını uçuracaktım ki sana dönüştü."

"Ben mi?"

Gülümsedi, onun araştıran bakışlarıyla karşılaştı. "Sonra kafasını kestim."

Akşamın son ışıkları da griye dönerken ve bahçe yollarındaki lambalar yanmaya başlarken birbirlerine baktılar. Yakalı güvercin bir, iki kez zıpladı, sonra kutudan çıktı. Bir kez daha sıçrayarak kanatlarını açtı ve üvez ağacına doğru uçtu. Hava sıcaklığı bir anda düşmüş gibiydi.

Regan titredi ama bu sonbahar esintisinden değildi. Bu bir kış rüzgârıydı ve onun içinden geliyordu. "Hadi içeri girelim," dedi. "Şu ısırığa bakmak istiyorum Kolun."

Sol kolunu kaldırdı ve yaraya baktı. "Sadece bir sıyrık."

"Güvercinler hastalık taşıyabilir," dedi.

Ona baktı, sonra hafifçe gülümsedi. "Nasıl istersen."

Onu eve geri götürdü ve kadın ceketini ona verdi. Adam onu arka bahçe kapısının yanındaki kancaya, kendisinininkinin yanına astı. Sanki bu daha önce olmuş gibi garip bir deja vu hissine kapıldı; sanki bu evde birlikte yaşıyorlarmış gibi paltoları burada yan yana asılıydı ve bu, belki de henüz gelmemiş bir zaman için bir deja vu değilse, hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Arthur ona bakarak, "Çok güzel görünüyorsun," dedi.

Çok belli etmeden olabildiğince güzel giyinmişti; şık gri bir gömlek elbise ve siyah botlar, hepsi çok şık ve pahalıydı. Ancak burası Londra'daki en iyi şehir evlerinden biriydi. Kendini sosyeteyi oynayan bir sokak çocuğu gibi hissediyordu.

"Teşekkür ederim," dedi basitçe, adam onu mutfağa götürürken.

Lavaboya gittiler ve Arthur bariz bir isteksizlikle kolunu uzattı. Belli ki üzerine titrenmesinden hoşlanmayan türden bir adamdı. Kesik -ve bu bir kesik değil

oldukça derin bir sıyrıktı. Eğer uslu durursa, çabuk iyileşirdi.

"Sadece bir sıyrık," diye alay etti. Adam gülümsedi. Zoot'un söylemeyi sevdiği gibi, bir Monty Python göndermesi asla yanlış gitmezdi.

Isırığı sabun ve ılık suyla yıkadı ve tüm bu süre boyunca Arthur'un gözlerini üzerinde hissetti.

"Bana neden bu kadar iyi davranıyorsun?" diye sordu. "Daha önce daha nazik olmalıydım."

"Neden şimdi başlıyorsun?"

İki gün önce olsa ona pis bir bakış fırlatırdı. Şimdi kendi kendine usulca gülüyordu. "Kötü haberlerim var," dedi. "Ya da benden ne kadar nefret ettiğine bağlı olarak, iyi haberlerim olacak. Benden nefret ediyor musun?"

"Hayır."

Yumuşak bir sesle söyledi ve kadın bu kelimeyi duyduğu kadar hissetti de; yanağında gezinen bir parmak okşayışı ya da ayağının üstündeki bir öpücüğün nazik baskısı gibi hissetti.

Lavabonun arkasında arka bahçeye bakan bir pencere vardı. Ağaçlar ve bitkiler yana doğru yatıyordu. Rüzgâr şiddetini artırıyordu. Ev ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü ve mutfağın fayans zemini ile soğuk porselen lavabo bu sessizliği yankılıyordu. Kendi kalp atışlarını duyabiliyordu.

"Regan? Kötü haber nedir?"

Kolunu kuruladı, alçıyı taktı ve adamın gözleriyle buluştu. "Sanırım ikimizin de bir içkiye ihtiyacı var, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi. "Koridordan ön odaya geçerseniz şarap getireceğim. Yoksa daha sert bir şey mi istersiniz?"

"Şarap . Varsa kırmızı olsun."

Regan ellerini kuruladı ve koridordan geçerek ızgaranın arkasında bir ateşin yandığı ön oturma odasına gitti. Duvarlar beyaz, süslemeler siyah, mobilyalar ise Hepplewhite ve Chippendale'dı. Şöminenin iki yanında tavandan tabana kitaplıklar duruyordu. Godwick'lerin raflarının antika ve ıvır zıvırla dolu olmasına hazırdı, bu küçümseyebileceği bir şeydi ama

Hayır, ağzına kadar kitapla doluydular. Sanatla ilgili kitaplar, başka bir şey değil. Birçoğu ofisinde bulunan kitapların aynısıydı.

Arthur haklı mıydı? O da onlar gibi miydi?

Yoksa onlar da onun gibi miydi?

Arthur temiz gri bir tişört giymiş, V yakalı ve elinde iki kadehle içeri girdi; bir kadeh kırmızı şarap ve bir kadeh viski, sek.

"Viski benim için," dedi ve şarabı ona uzattı. "İçimde ona ihtiyacım olacağına dair kötü bir his var."

"Belki sen de oturmalısın," dedi.

Arthur siyah-beyaz çizgili kanepeye oturdu. Evin dışında bir rüzgâr gürültüyle esiyordu. Regan ön taraftaki pencereye gitti ve tam zamanında dışarı bakarak bir gazetenin Western filmlerinden fırlamış bir rüzgâr gibi sokakta savrulduğunu gördü.

"Burada olmak çok tuhaf," dedi, "senin evinde."

Garip ve hoş, çok hoş. Aynı deja vu hissi geri döndü. Zalim bir alay. Kendini tutmadığı, ona karşı hislerinin kök salmasına izin verdiği bir dünya vardı. Arthur'la delicesine aşık oldukları ve sanat eserleri, kitaplar, iyi şaraplar ve yumuşak sandalyelerle dolu bu muhteşem Londra konağında birlikte yaşadıkları bir dünya. Arthur'la evliliği tutkulu ve özel olacaktı, sadece ikisi burada bu odada oturup konuşacak ya da konuşmayacak, yatak odalarında sevişecek ya da uyuyacaklardı. Sanat galerileri, sanat gösterileri, sanat müzayedeleri... Üst katta, kuzeye bakan ışık alan bir odada bir stüdyosu olabilirdi. Bir hayır kurumu kurabilirlerdi, devlet okullarında sanat dersleri olmayan çocuklar için ücretsiz sanat dersleri. Ve akşamları, dışarıda yemekler, tiyatro, tekrar ev, gülmek, biraz sarhoş ama sadece birbirlerine.

Tanrım, bunu o kadar çok istiyordu ki tadını alabiliyordu. Ama asla olamazdı. Onun yerine şarabını içti.

"Aslında benim evim değil," dedi. "Ailemin evi."

Pencerenin önünde, elinde şarap kadehiyle durmasına rağmen dönüp ona baktı. "Senin olacak. Varis sensin. Şehir evi. Wingthorn. Tablolar."

"Tablolar değil. Onlar ailedeki herkese ait olan vakfa ait. Ama haklısınız. Her şeyin büyük bir kısmı bana miras kaldı, ki bunun büyük bir haksızlık olduğunu biliyorum. Bana söylemene gerek yok. Babam elinden gelse her şeyi Lia'ya bırakırdı."

"Charlie bu konuda ne hissediyor, yedek olmak?"

"Hiçbir şey söylemedi."

"Emin misin? Kız arkadaşından ayrıldığın gün onunla yattı. Sana bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi görünüyor."

Arthur yüksek sesle nefes verdi. "Belki de. Ona istediği ya da ihtiyaç duyduğu her şeyi vereceğimi biliyor olmalıydı. Wingthorn hariç," dedi sıkı bir gülümsemeyle. "O benim."

"Orayı tercih ediyorsan neden buradasın?"

"Tadilat. Hepimiz boşaltmak zorunda kaldık. Charlie ve ben burada kalıyorduk, ta ki benden bıkip bir arkadaşının yanına taşınana kadar. Annem ve babam sanat alışverişi için New York'talar."

"Yani burada tamamen yalnız mıyız?"

"Evet," dedi, "ve inanılmaz derecede aptalca bir şey itiraf etmek zorundayım."

"Ne?"

"Biz' dediğini duymak hoşuma gidiyor."

Gülümsemesini gizlemek için şarap kadehini kaldırdı ama içmedi. Kadehi indirdi ve iki eliyle tutarak kıpkırmızı sıvıya baktı, sanki ondan gelecekte neler olacağını anlamaya çalışıyordu.

"İyi misin?" diye sordu ona.

Cevap hayırdı. İyi değildi ve muhtemelen tüm hayatı boyunca da iyi olmamıştı. Özellikle de annesi öldüğünden beri.

"Rüyamda," dedi, "kafanı kesmeden hemen önce... bana baktın ve 'Ben senin düşmanın değilim,' dedin."

"Ben senin düşmanın değilim."

Onun bu sözleri söylediğini duymak tüm vücuduna bir ürperti yaydı. Bir rüyanın gerçek, gerçek dünyanın ise bir rüya olduğuna dair o tekinsiz his.

"Keşke öyle olsaydın," dedi. "Bunca yılını ailenizden nefret ederek boşuna harcadığımı düşünmek istemiyorum."

"Büyükbabamın annenize yaptığı şey vicdansızlıktı. Eğer ona karşı bir yükümlülüğü olsaydı ve bunu reddetseydi... Tanrım, tamamen yabancı biri bile olsa..." Onun gözleriyle karşılaştı. "İstersen hâlâ düşman olabiliriz."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Arkadaşız o zaman?" "Asla arkadaş olamayacağımızı biliyorsun."

Aralarındaki boşluk neredeyse acı verici olmaya başlamıştı. Kanepede onun yanına oturmak, başını kucağına çekmek ve kuzgun kanadı gibi siyah saçlarını okşamak istedi. Adamın kara gözleri onu inceliyordu. Onun ne hissettiğini seziyor gibiydi, ya da belki de sadece aynı şeyi hissediyordu, aynı güçle, birbirlerine dokunmak için bu ağrıyan ihtiyacı.

Dedi ki, "Beni sürgün etmiştin, hatırladın mı? Sana gelemem. Bana gelmek zorundasın. Ya da benim sana gelmemi sağlamalısın."

Bu doğrudu. Eğer kadın onun efendisi, o da hizmetkârı olacaksa böyle olmalıydı. İlk hamleyi o yapmalıydı. Kapıyı o açmalıydı. İlk domino taşına dokunmalıydı. Sihirli kelimeyi söylemeliydi.

"Biraz zamana ihtiyacım var."

"İhtiyacınız olan tüm zamanı ayırın" dedi.

Dışarıda bir rüzgâr daha sertçe eserek evin eski pencerelerini tıkırdattı. Akşam daha da karardı. Hava beklemekten elektriklenmiş, olasılıklarla ağırlaşmıştı. Onu göndererek anlaşmalarını bozmuştu ve eğer aralarındaki ilişki devam ederse, kurallar farklı olacaktı... ve ödül de öyle.

Ama şimdi bahisler çok daha yüksekti. Oyunu onlarla birlikte oynayan başka biri daha vardı.

"Çok korkuyorum," dedi. Uğursuz bir Kasım rüzgârı kapının altından içeri süzüldü. Kadın titredi.

"Eğer oysa -eğer Lord Malcolm dikkatimizi çekmek için tabloları ve kitapları yere vuruyorsa- size zarar vereceğini sanmıyorum."

"Beni korkutan o değil." "Ne o zaman? Kim?"

"Biliyorsun. Çok iyi biliyorsun."

O biliyordu. Adam ona bakarken bunu gözlerinde gördü. Ondandır, onlardan korktuğunu biliyordu.

"Hayatınız boyunca buz olduğunuzda," dedi, "hiçbir şey kendinizi erimeye başlarken görmekten daha korkunç olamaz."

"Buz eridiğinde ölmez. Sadece ıslanır." Gülümsedi.

"Biliyorum, ama yine de korkuyorum."

"Seni koruyacağım."

Yüzüne bir tokat atmış olsaydı, bu üç kelimeyi duymaktan daha az acı verirdi. Hak etmediğinizi bildiğinizde merhametin acıttığı gibi acıtmıştı. Regan tekrar baş pencereye, rüzgârla çığına dönen sokaklara döndü. Her an gökten yağmur yağabilirdi.

Sırtını adama dönerek, "Eğer ciddi değilsen benim gibi bir kadına bunu söyleme," dedi. Onun gibi bir kadın... hayatı boyunca kendini korumak zorunda kalmış bir kadın.

"Seni koruyacağım," dedi tekrar.

"Seni korumayacağım."

"Seni koruyacağım," dedi üçüncü kez ve kesin bir ifadeyle.

Arkasını döndü. Izgaranın arkasındaki ateş, temiz havayla beslendikçe dans ediyordu. Odadaki rüzgârla besleniyordu. Nereden geliyordu bu rüzgar?

Regan Arthur'a doğru yürüdü ama son anda kendini onun karşısındaki, ateşin yanındaki koltuğa oturmaya zorladı. Şarabını yudumladı ve kadehi masanın üzerine koydu.

"O kadar uzun süre üşümek zorunda kaldım ki," dedi, "nasıl sıcak olunacağını hatırlayabilir miyim bilmiyorum."

"Kasım soğuktur," dedi, "Islak ve acımasızdır. Yılın en sevdiğim ayıdır."

"Benimki de."

Rüzgâr daha da şiddetlendi. Uzaktan bir siren sesi duyuldu. Bir fırtına yükseliyordu.

"Bana aşık mı oluyorsun?" diye sordu. "Evet."

Bunu kutlayabilmeyi dileyerek başını salladı. Bunun yerine piyangoyu kazanmış ama tek bir kuruş bile harcaması yasaklanmış biri gibiydi.

"Neden?" diye sordu.

"Birini korumam gerekiyor ve korunmaya senden daha çok ihtiyacı olan biriyle hiç karşılaşmadım."

"Benim hiç düşmanım yok."

"Bundan emin misin?"

"Kendi en kötü düşmanım mı? Bunu mu demek istiyorsun?" Adam sadece onun gözlerine baktı ve bekledi.

"Beni sevemezsin," dedi. "Beni durdurmaya çalış."

"Pekala. Yapacağım." Onun gözlerine baktı. "Birlikte yattığımız ilk gece sana çocuk sahibi olamayacağımı söylemiştim. Bu doğrudur. Doğum kontrol hapı kullanıyorum demiyorum, demek istediğim..."

Sör Jack'ten bile sakladığı sırrını yüksek sesle söylemek için kendini zorladı.

"Hem annem hem de büyükannem otuz beş yaşına gelmeden nadir görülen ve son derece ölümcül bir gliomadan öldüler. Eğer hiç duymadıysanız, bu bir tür beyin kanseri. Umarım duymamışsınızdır," dedi. "Mesele şu ki Arthur... kalıtsal olabilir."

Gözleri büyüdü. "Kalıtsal."

"Artık genler için test yapabiliyorlar," diye devam etti. "Biliyorlar. Ben de biliyorum." Omuz silkti. "Genetikçi bana sonuçlarımı verdiğinde, ona benim yerimde olsaydı ne yapacağını sordum. Ne dedi biliyor musun?"

Arthur başını salladı. Elleri titriyordu.

"Tam olarak 'Vasiyetimi yapacağım' dedi." Soğuk bir kahkaha attı. "Vasiyetimi yaptım. Ve sonra... Bunu başkalarına aktarmamak için kısırlaştırılmayı seçtim, bilirsiniz,

Sör Jack'ten olabilecek herhangi bir çocuk. Ya da başka birinden."

Arthur gözlerini kaçırdı, ondan başka her yere baktı.

Ona daha fazlasını söyleyebilirdi, teşhis konur konmaz - muhtemelen önümüzdeki beş ila on yıl içinde- bir saat başlayacaktı, yaşamının sonu saati ve on beş ayı kalacaktı, daha fazla değil. Ve hayatının bu son on beş ayı acılar içinde geçecekti.

"Sir Jack'le evlenmemin tek nedeni buydu," dedi. "Böylece sonum asla annem gibi olmayacak, deneysel tıbbi tedaviler için yabancılara yalvarmayacaktım. Ve şimdi bile bundan pişman değilim."

"Üzgün olduğumu söylememi istemediğini biliyorum," dedi. "Hayır, üzgün olduğunu söyleme. Öyle olduğunu biliyorum. Biliyorum.

Ben."

Derin bir nefes verdi. "Yani bu..." Durdu ve viskisini yudumladı. "Bu çok şeyi açıklıyor," dedi.

Onun ne demek istediğini biliyordu. Birlikte geçirdikleri ilk geceden itibaren neden çok fazla içtiğini ve onunla korunmasız seks yaptığını, düşünmemek için neden günde on iki saat çalıştığını açıklıyordu. Dün terasta onu neden o kadar acımasızca ittiğini de açıklıyordu. Ondan ya da herhangi birinden, mahkûm edilmiş bir kadına aşık olmalarına izin verecek kadar nefret etmeyi kendine yediremiyordu.

"Otuz yaşındayım," dedi. "Her an olabilir. Kırkımı göremeyeceğim, Arthur. Şu... annemin Amerika'da denemek istediği tedavi var ya? Katılımcıların yüzde doksanı iki yıl sonra ölüyordu zaten."

"Doksan," dedi. "Yüz değil. Ve bu yirmi yıldan fazla bir süre önceydi. Kim bilir şimdi neler yapabiliyorlar, hangi tedaviler-"

"Biliyorum," dedi. "Her şeyi biliyorum."

"Bunun seni sevmemi engellemesi mi gerekiyor? Eğer öyleyse, işe yaramayacak." Sesi kırıldı ve Regan gözlerini ondan kaçırmak zorunda kaldı. Onu ne kadar incittiğini görmeye dayanamıyordu.

"Belki bu işe yarar," dedi. "Sir Jack evliliğimizin son birkaç yılında çoğunlukla iktidarsızdı. İstemediğim zamanlarda bile beni boşalmaya zorlamak için üzerimde güçlü vibratörler kullanırdı. Bir anda oluverirdi. Kendi tepkilerimi kontrol edemiyordum. Bedenimi kalbimden ve zihnimden, benliğimden nasıl ayıracağımı öğrenmek zorundaydım. Onları tekrar bir araya getirebileceğimi sanmıyorum.

"Çok uzun süre ayrı kaldılar ve her iki yarısı da iyileşti, tıpkı bir kuşun kırık kanadını kötü bir şekilde yerleştirdiğinizde olduğu gibi... İyileşecek. Yaşayacak. Ama asla uçamayacak. Demek istediğim... Seni sevebileceğimi sanmıyorum, Brat. Ve sevebilseydim bile, kendime izin vermezdim."

Tekrar ondan uzağa, çerçevelerinde usulca tıkırdayan pencerelere baktı. Onu yaralamıştı. Aşk olasılığını, birlikte bir yaşamı istiyordu. Kadının verecek bir şeyi yoktu.

"Ama," dedi, "bencilce, beni sevmeni istiyorum. Bu yeterli mi?"

Ona tekrar baktı ve tıpkı güvercinin uçtuğu zamanki gibi gülümsedi. "Bana tekrar Brat dediğini duymak bile yeterli."

"Şimdilik bu kadar yeter," dedi. "Seni sevmem ve çocuklarına sahip olamam. Ve işte buradasın, krallıkta bir anlamı olan son unvanlardan birinin varisi. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun - bir oğul evlat edinsek bile, senin unvanlarını miras alamaz."

"Unvanlarım umurumda değil Regan. Hiçbir zaman da olmadı."

"Ölmeyi ve bir çocuğu annesiz bırakmayı önemsiyorum," dedi. "Tanrım, Arthur, Londra'da aşık olman gereken son kadın olduğumu anlamıyor musun? Godwick ailesindeki en zeki kişinin sen olduğunu sanıyordum."

"Belki." En azından itiraf etmişti. "Belki de sevmem gereken son kadın sensin, ama istediğim tek kadın sensin."

Işıklar titredi. Ve karanlığın o parıltısı sırasında gözyaşlarını yüzünden sildi. Işıklar yandığında

Yine yanakları kurumtu.

"Seni güzel aptal," dedi ve sonra kendine soğuk bir şekilde güldü. "Bir şey bilmek ister misin? Sör Jack öldükten sonra kendime bir daha kimseyle çıkmayacağımı söyledim. Çıkmak yok. Yeniden evlenmek yok. Seks bile yok. Birinin bana değer verdiğini ve sonra gerçeği öğrendiğini düşünmeye dayanamıyordum... sen hariç. Seni incitme düşüncesi hoşuma gidiyordu. Bu yüzden o aptal teklifi yaptım. Dünyada yatacak kadar nefret ettiğim tek adam sendin, çünkü seni ne kadar incittiğimi hiç umursamıyordum."

"Hayatımda nefret edilmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Ayağa kalktı ve Arthur ona baktı. "Gidiyor musun?" diye sordu.

"Gelemem. Yağmur yağıyor ve şemsiyemi getirmedi."

"O zaman kalmalısın."

"Bu evde bir yatak odanız olduğunu varsayıyorum," dedi.

"Var. Bu gece orada uyumak ister misin?"

"Evet," dedi. "Seninle birlikte."

Arthur koltuktan kalktı ve tam ona doğru gelirken ışıklar tekrar titredi ve söndü.

Karanlıkta onun eline uzandı ve onu buldu. Rüzgar şiddetlendi. Ev sarsıldı. Eli sıcak, sabit ve güçlüydü.

Karanlıkta onlara yakın yerde bir şey gümbürdedi. Işıklar tekrar yandı.

Döndüklerinde yerde raftan düşmüş bir kitap gördüler. Yüzüstü yere düşmüştü, sayfaları açıktı.

Hem o hem de Arthur, sanki bir yılan ateşin başında ısınmak için aniden oturma odasına girmiş gibi ona baktılar.

"Bırak ," dedi Regan. "Sabah bakarız."

Arthur onu elinden tutup girişe, merdivenlere ve yukarı, yukarı, yatak odasına götürdü. Onlar yukarı çıktıkça rüzgâr daha da şiddetlendi. Yapraklar pencerelerin önünden uçuyor ve duvarlara binlerce gölge kuşu gibi garip gölgeler düşürüyordu.

Sahanlığa ulaştıklarında ışıklar tekrar söndü. Arthur karanlıkta ona odasına kadar rehberlik edebildi. Kapının eşiğinde, "Burada kal. Bir şeye takılıp kendini incitmeni istemiyorum. Mumları bulacağım."

Adam onu terk etmeye başladı ve kadın onu bileğinden tutup kendine çekti. Yatak odasının eşiğinde, karanlığa gömülmüş bir evde ve aniden sessizleşen fırtınada, ağızları elektrikli bir öpücükle birbirini buldu. Bıçağın ucundaki bir öpücüktü bu, dünyanın ucundaki bir öpücük. Adamın ağzı sıcak ve açtı, anlam ve ihtiyaçla doluydu. Dudaklarını adamın diline açtı ve onun tadına baktı, sadece onun, sadece onun tadına.

"Burada kalırsak mumlara ihtiyacımız olmaz," dedi.

Arthur elbisesinin altına uzandı ve külotunu bulmak için beline kadar kaldırdı. Başparmaklarını dantelli kenarların altından geçirdi ve bacaklarından aşağı, botlarının üzerinden çekti. Nereye düştükleri umurunda değildi. Dizlerinin üzerinde, elbisesini daha yukarı kaldırdı, titreyen ve gergin karnını, ardından çıplak kalçalarını öptü. Dudakları hassas derinin üzerinde geziniyor, alay ediyor ve gıdıklıyordu. Elleriyle poposunu kavradı ve orasını yoğurdu.

Başı karnına yaslandı ve siyah ipek saçlarını bulup parmaklarını saçlarına doladı ve onu orada tuttu.

"Dün gece," diye nefes aldı, "hayatımın en uzun gecesi idi. Ve bugün de en uzun günümdü."

"Benim için bu kadar çok şey hissetmemelisin. Beni er ya da geç kaybedeceksin."

"Sonra seçerim o zaman."

Onu saflığı için azarlayabilirdi - tıpkı yirmi yaşında yarı yetişkin bir adam gibi konuşuyordu - yapabileceklerini düşünüyordu

Sadece bunun üzerine bir şeyler inşa etmek. Yine de onunla alay etmedi. O da buna inanmak istedi.

Onu tekrar öptü, tüm kalçalarını, yanlarını ve bacaklarından aşağı dizlerine kadar ve tekrar yukarı. Uyluklarının arasına uzandı ve dudaklarının kıvrımlarını buldu, onları araladı ve kalçalarını öne doğru itti. Ağzını amcığına götürdü ve onu belinden kapı çerçevesine doğru tutarken klitorisini yaladı. Dilinin sıcaklığı, ıslaklığı onu iliklerine kadar ısıttı. Dilinin her fiskeşi kadının omurgasından yukarı ve bacaklarının arkasına doğru zevk dalgaları gönderiyordu. Ve bu, onun önünde diz çökmüş, başı ellerinin arasında, kalbi, ruhu ve hayatı onun ellerinde...

İçindeki boşluk doldurulmak için can atıyordu. Ona dokunma ihtiyacı dayanılmaz derecede güçlendi. Regan saçlarından çekştirerek onu dizlerinden kaldırdı. Gömleğine uzandı ve vücuduna ulaşmak için acele ederken neredeyse onu yırtıyordu. Sonunda onun etini parmaklarının altına aldı; sert göğsü, düz ve sıkı karnı, güçlü ve geniş omuzları. Önden arkaya her yerine dokundu ve onu kendine doğru çekti, böylece ellerini omurgasının uzun oluklarında aşağı yukarı gezdirebildi. Parmaklarını adamın yanlarında, önünde, karnında, kot pantolonunda, düğmesinde, fermuarında gezdirdi.

Aleti acımasızca sertleşmişti. Kadın parmaklarını etrafına sarıp okşarken keskin bir nefes aldı. Başını omzuna yaslarken, kadın iki eliyle onu ovuyor, parmaklarıyla yavaş ve uzun keşifler yapıyordu. Başını daire içine aldı ve boşalmanın incilerini topladı ve ucuna masaj yaptı, böylece ona girdiğinde onun kadar ıslak olacaktı.

Adamın sikini bacaklarının arasına aldı, ucu klitorisine değdi. Kendini eline aldı ve ağrıyan düğümü okşadı.

"Artık yok," dedi. "Şimdi."

Ne dediyse yaptı. Regan aniden kapının pervazına doğru sertçe itildi ve kolları ona dolandı. O da

onu kaldırdı ve aşağı indirdi, onu kazığa oturttu. Adamın üzerine çökerken dudaklarından bir çığlık kaçtı. Adam bacaklarını beline doladığında kadın çerçeveye sabitlenmişti. Onları ayak bileklerinden kilitleyerek onu içine hapsetti.

Adamın omuzlarına yapıştı ve ağzını kulağında hissetti. Vajinası, içindeki kalın organın etrafında sıkıştı.

Kalçaları kendini tutmak için zorlanıyordu. Hareket etmek zorundaydı, bu yüzden bir ayağını yere, diğerini de kapı çerçevesinin karşı tarafına, bel hizasına koydu, böylece adamın ıslaklığına rahatça girip çıkmasına izin verebilecekti. Arthur açık kalçalarının arasından onu beceriyor, uzun ve sert hamlelerle açık deliğini zorluyordu. Onu karşılamak için hareket etti ve içine girerken, onu yararken, onu mızraklarken her santimini hissetti.

Bir çılgınlığa dönüştü. Birlikte nefes nefese kaldılar, ağızları birbirine yakındı ama değmiyordu. Kadının iç kasları sıkıştı ve gevşedi, sıkıştı ve gerildi, sıkıştı ve çırpındı. Arthur'un elleri kıcını o kadar sert kavırıyordu ki parmaklarının morluklar bıraktığını biliyordu. Çürükleri istiyordu. Arthur onu kendine doğru çekerken haykırdı, tam orgazmı vurup patlarken onu tekrar mızrakladı. Şehvetli bir sesle boşaldı. Doruk noktası azalırken bile, adam hâlâ onun içine pompalıyordu.

Kulağına "Gelmene ihtiyacım var" diye fısıldadı ve bu onu bitirmek için yeterliydi.

Başı geriye düştü ve onu yerden kaldırdı ve içini doldururken son bir kez üzerine indirdi.

Her şey bitmişti. Ayrılmış olsalar da birbirlerine sarıldılar.

Arthur ondan önce nefesini tuttu. Kapıya yaslandı ve nefes nefese kaldı, elleri kendini sabitlemek için adamın omuzlarındaydı. Adamın boşalması kalçalarını kayganlaştırmıştı.

"Ben mumları getireyim," dedi ve başını salladı, yanağından öptü ve bir siparişle gitmesine izin verdi.

"Acele et."

Acele et, demişti, sanki ondan bir dakika, iki dakika ayrı kalmaya dayanamıyormuş gibi.

Uzun ve dar koridorda, elinde yanan mum, elini alevden koruyarak ona doğru geri geldi. Kadın onu yatak odasına ve yatağa kadar takip etti.

Mumu yatağın başucundaki pirinç tutucuya yerleştirdi. Yatağın ayak ucundan, adamın örtüleri geri çekip kendisi için bir yer hazırlamasını izledi.

"Yıkanmalıyım," dedi.

"Senin için yaparım."

Regan onun elbisesini kaldırmasına ve üzerinden çıkarmasına izin verdi. Bir sandalyenin arkasına düzgünce yerleştirdi. Sütynenin kancasını açtı ve askılarını kollarından aşağı kaydırıp elbisesinin üzerine koydu.

Geri geleceğini fısıldadı. Regan yatağın direğinin serin ve pürüzsüz tahtasına yaslandı. Arthur elinde sıcak, ıslak bir fanıyla döndü. Tekrar diz çöktü ve kendi menisini Regan'ın kalçalarından yıkayıp bacaklarının arasından geçirdi. Bu, metresini yıkayan bir beden hizmetçisinin hareketiydi. Dışarıda rüzgâr yine şiddetliydi ama içeride her şey sakin ve huzurluydu.

Ama öyle değildi. Arthur'un ağzı gerginlikten gerilmişti. Alt kattaki raftan düşen kitap ikisini de tedirgin etmişti. Olanlar gerçekten olmuyormuş gibi davranmaya ancak bu kadar devam edebilirlerdi.

Ama biraz daha rol yapabilirlerdi.

Arthur botlarının fermuarını açtı ve onları yere fırlattı. Ayağa kalktı ve kız onu izlerken soyunmayı bitirdi, vücudu mum ışığında her zamankinden daha güzeldi.

Arkasına yaslandı ve bir yastığa yerleşti. Beyaz üzerine soluk kırmızı çizgili pamuklu çarşaf. Mum titredi ve Arthur üzerine eğilip üfleyerek söndürdü. O saniyede Arthur'un yüzü altın rengi ışıkla yıkandı ve Regan onun hayatının her gecesi yatmadan önce görmek istediği son yüz ve sabah ilk görmek istediği yüz olduğunu anladı.

Ama bunu ona söylemedi. Söyleyemezdi. Yavaşça yanına uzandı, yüzünü ona dönerek yan yattı.

"Evde başka odalar da var," dedi. "Yalnız uyumak istediğine karar verirsen. Dediğini biliyorum-"

Parmağını onun dudaklarının üzerine koydu.
"Söylediklerimi unut."

Elini onunkine doladı, onu susturan parmağını öptü. Kadın sırtını yastığa yasladı, Arthur yan yatarak ona yaklaştı. Elleri, boynundaki zincire takılı kocaman inci damlayı buldu ve hafifçe onunla oynadı.

"Bazı sahipler evcil hayvanlarına tasma takıyor," dedi.

Zincirdeki inciyi hafifçe çekiştirdi. "Bunu bana yapacak mısın?"

Yüzünü ona dönmek için yan yattı. "Bence sen tasmalı bir güvercin gibisin. Tasma zaten senin bir parçan, üzerinde doğmuş."

Siyah gözleri karanlıkta parlıyordu.

Parmağını tekrar dudaklarının üzerine koydu, sonra onu öpmek için yaklaştı, onu sonsuza dek susturmak için, en azından şimdilik. Adam onun sessiz emrine itaat etti ve o orada yatarken, kadın elleriyle onun vücudunu keşfetti. Başını onun omzuna yasladı ve göğsünü ve düz, sert karnını okşadı. Testislerini avuçladı ve onları tuttu, sonra elini nazikçe yumuşak penisinin etrafına sardı ve onu tutar tutmaz sertleşmeye başladı. "Benim," dedi. "Hepsi benim."

"Senin," dedi. "Hepsi senin."

Kollarını ona doladı.

"Haklıydın, biliyorsun," dedi. "Kavga etmeden biriyle barışamayacağını ."

"Charlie ile konuşacak mısın? Onunla eski moda bir tartışma mı yapacaksın?"

"Benimle neredeyse hiç konuşmuyor."

"Biraz zaman ver." Onun yüzüne dokundu.

"Biliyorsun, büyükbabam," dedi, "sadece elli altı yaşında kalp hastalığından öldü. Babam zaten altmış bir yaşında ve kardiyoloğu diyor ki-"

"Dur," dedi. "Beni dileyerek kurtaramazsın." "Yine de deneyebilirim."

"Ya benimle tekrar seviş ya da uyu," dedi. "Ama artık beni bu konuda konuşturma."

Parmakları zincirin ucunda incinin etrafında kenetlendi.

"Seni öldürüyor, değil mi? Düzeltmeyeceğin bir şeyim olması?" diye sordu.

"I olabilir satmak benim ruh için ve ŞEYTAN gibi benim büyük büyükbabam."

"Hayır, yapamazsın."

"Neden?"

Hinzırca sırtarak ona baktı. "Ruhun zaten bana ait. Sahip olmadığın bir şeyi başkasına veremezsin."

Onu bir kez öptü ve geri çekildi, sanki yatağındaki görüntüsünü içiyormuş gibi ona baktı. Kadın da adamın kendisini görüşünü içiyordu. Daha önce hiçbir şeyin tadı bu kadar güzel olmamıştı. Ne viski, ne şarap.

Arthur, büyük inciyi tutan gümüş zincirin tokası elinde kopana kadar hafifçe çekti.

"İşte, böylesi daha iyi," dedi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ya seninle sevişebileceğimi ya da uyuyabileceğimi söylemiştin.

Ben ilk seçeneği seçtim."

Oda o kadar karanlıktı ki, adamın kolyesine ne yaptığını tam olarak göremedi ama ona büyük inci damlasını zincirden çıkarıyormuş gibi geldi.

İnci damlasını parmaklarının arasında tuttu. Işıқта parıldıyordu, bir kızılgerdan yumurtası büyüklüğündeydi ama gümüşü bir beyazı vardı.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük inci." "Bu kostüm takısı," dedi.

"Bu mükemmel."

Neredeyse ne için diye soracaktı ama gerek yoktu.

Elini uyluklarının arasına götürdü ve inciyi vulvasına bastırdı. Meraklı ve merakla tahrik olan Regan bacaklarını daha geniş açtı. Arthur tek parmağıyla

Büyük yuvarlak inciye kıvrımlarından geçirip, daha önceki sevişmelerinden dolayı hâlâ kaygan olan vücuduna soktu.

Arthur inciye kasık kemiğinin altına, g noktasının çukuruna yerleşene kadar içinde manevra yaptırdı. Sanki oraya aitmiş gibi rahatça oturdu. Arthur inciye o çukuru yoğurmak için kullanıp hassas sinir uçlarına doğru yuvarlarken Regan'ın kalbi daha sert atmaya başladı.

"Ah, Tanrım," dedi Regan nefesini tutarak. Kalçalarındaki ve sırtındaki tüm kaslar gerilirken başı geriye düştü ve bacakları açıldı. Arthur tek parmağıyla inciye içinde tutuyordu ama yine de o inci ve tek parmağıyla Regan'ın tüm bedenini kontrol ediyordu. Kadının karnından dalga dalga zevk dalgaları geçiyordu. Parmakları çarşaflara dolandı. Basınç mest ediciydi, tam içindeki o yarıktaki hafif ve sıkı bir basınç... ve eğer bu yeterince inanılmaz değilse, Arthur iki, sonra üç, sonra dört parmağını içine soktu, şişman pürüzsüz inciye yavaşça içine sokarken bile onu doldurdu.

Hayatında hiç bu kadar çabuk orgazm olmamıştı, hormonlu bir genç kızken bile. Vücudundan elektrik akımı geçerken ani bir çığlıkla boşaldı. Vajinası Arthur'un parmaklarının etrafında keskin bir şekilde kasıldı ve omuzları yatağın üzerinde sonsuza kadar asılı kaldı, vücudu olduğu yerde dondu, sonra tekrar yastığın üzerine yığıldı.

Kadın tamamen bitkin ve duyarsız bir halde orada yatarken, Arthur inciye amının derinliklerine, rahim ağzına kadar itti. Sonra üzerine çıktı, bindi ve içine girdi. Uzun ve derin darbelerle onu yavaşça becerdi ve sikinin ucu inciye her dokunduğunda kadın yeniden tatlı bir zevk spazmı hissetti.

Sırt üstü uzandı ve Arthur'un mum ışığında içinde kaybolmasını, dudaklarının aralanmasını ve yüzünün gerilmesini, kaslarının hareket etmesini, boynunun ve omuzlarının uzun, güçlü kordonlarının gerilmesini izledi.

Adam içinde hareket ederken ellerini göğsünde gezdirdi ve bu anın her saniyesini, bu muhteşem genç adamın kendisiyle sevişmesini, sevişmezse ölecekmiş gibi hatırladı.

Boğazından bir hıçkırık kaçtı ve bir anda Arthur'un kolları ona sarıldı. "Regan."

"Durma." Bacaklarını adamın sırtına doladı. "Durursan ölürüm."

"O zaman asla durmayacağım," dedi ve durmayacak gibi görünüyordu. Uzun ve yumuşak vuruşlarla onu okşadı. İçindeki inci sanki omurgasının ucuna değmiş gibi hissetti. Vücudu yeniden gerildi, karıncalandı ve adam boşaldığında kadın da onunla birlikte boşaldı. Beyninin hâlâ mantıklı düşünen bir kısmı ona Fransızların orgazma "küçük ölüm" dediğini hatırlattı. Her boşaldığında Arthur'un kollarında ölüyordu. Zamanı geldiğinde de böyle ölmek istiyordu, onun kollarında.

Her şey bittiğinde onun üzerine uzandı ve onu kalbine yasladı.

Yaşamak istiyordu.

Kaçınılmaz sonu kabul ettiğini sanmıştı ama şimdi onun kollarında, sadece eski hayatında, Sör Jack'le birlikte ölümü kabul , ölümün bir rahatlama olabileceğini biliyordu.

Arthur'la değil. Arthur'la, onun kollarında bin yıl geçirmek yeterli olmazdı.

Kulağına sessizce ama sertçe, "Bana evlenme teklif etmeye iznin yok. Bu şekilde devam edebiliriz ama sonsuza kadar değil. Sana sonsuza kadar verecek bir şeyim yok ama elimden geleni yapacağım."

Ona verebileceği tek şey, o alayına katılmak için gidene ve kendisi de... bir yere, ondan uzak bir yere gidene kadardı, böylece hayatına devam edebilir ve onun varlığını unutabilirdi.

"Anlıyor musun?" dedi.

Başını salladı. "Gidip kitaba bakalım mı?"

Onun dikkatini dağıtmaya çalıştığını biliyordu ve bunu takdir ediyordu. Ayrıca, büyük inciye vajinasından çıkarmak için parmaklarını ne kadar nazikçe içine ittiğini de takdir etti.

"Henüz değil," dedi. "Sabah ikimiz de çıldırmadan önce son bir gece akıl sağlığımızı koruyalım."

"Her zaman delirmek istemişimdir," dedi. "Artık bir bahanem var."

Sırt üstü yuvarlandı ve onu da yanına aldı. Regan başını onun göğsüne koydu. Kollarını ona doladı.

Rüzgâr dindi. Fırtına geçti. Regan ölü gibi uyudu.

REGAN erkenden uyandı ve yatak odasını ilk kez gün ışığında gördü. Genç bir oğlanın odası. Duvarda kocaman bir Union Jack asılı. Konser posterleri. Rafta bir rugby topu. Bir köşeye sıkıştırılmış bir polo tokmağı. Wingthorn'da tadilat yapılırken burada kaldığını, odada hâlâ eski eşyalarının olduğunu biliyordu ama aralarındaki yaş farkını acı bir şekilde hatırlatıyordu. Otuz yaşında bir kadındı, çoktan dul kalmıştı ve eğer yakında orduya katılmayacak olsaydı, hâlâ üniversitede olacaktı. Onun hayatı yeni başlıyordu. Onunki neredeyse bitmiş gibiydi.

Er ya da geç acımasız bir kaderle yüzleşeceği kesin olan bir kadına kendini adamak için çok gençti, tıpkı Sör Jack'le evlenmek için çok genç olduğu gibi. Kendisine yaptığını Arthur'a yapamazdı.

Ama bunu ona söylemek zorunda değildi.

Yanağına bir öpücük kondurdu ve adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. Sözsüz bir anlaşmayla yataktan kalktılar. Arthur kot pantolonunu giydi, başka bir şey giymedi. Kadın külotunu buldu ve Arthur ona giymesi için kendi tişörtlerinden birini verdi; temiz, yumuşak, gri, rahatlatıcı.

Aşığıya, aşağıya, kitabın hâlâ soğuk şöminenin önünde yüzükoyun yerde açık durduğu oturma odasına indiler.

Arthur kitabı eline aldı ve açık olduğu sayfayı gösterdi; göğsünde bir güvercin tutan güzel bir genç kızın resmi, kanadı kırık bir güvercin.

Viktorya dönemi Yahudi ressam Rebecca Solomon'un Yaralı Güvercin adlı eseri.

Regan ona baktı, sonra bunu daha fazla inkâr edemeyeceklerini anladı.

"Demek buraya kadarmış," dedi Regan. "İkimiz de ölü bir lordun hayaletinin bize bir şeyler anlatmaya çalıştığına inanıyor ve kabul ediyoruz ve dinlemeye hazırız. Evet mi?"

Arthur başını salladı. "Evet."

Olan olmuştu. İkisi de delirmişti.

PERİLİ ORMAN

TO akşam saat sekiz civarında Pearl'deki çatı katında buluşmayı planlamışlardı. Beşe kadar, Regan oturdu Arthur'u beklemek için oturma odasındaki şezlonga oturdu. Üst kattaki yatak odasında Lord Malcolm'un hayaletli olması muhtemel portresi asılıydı, bu yüzden onunla yalnız kalmak istemeyerek oturma odasında bekledi.

Kapı çalındı. Arthur olduğundan emin bir şekilde hemen kapıya gitti. Kapıyı açtığında beyaz ceketli bir garsonun kovada şarap taşıdığını gördü.

"Lord Godwick şarap sipariş etti," dedi genç adam.

"Harika," dedi Regan, "içeri getirin."

Şişeyi ve otelin mutfağından aldığı, saplarında küçük sahte inci takılar olan iki bardağı getirdi. Garson bardakları şömine şöminesinin üzerine koydu ve şişenin tıpasını açtı.

"İlginç bir sanat eseri," dedi garson.

Şöminenin üzerinde bir yağlı boya tablonun reproduksiyonu asılıydı; karanlık bir ormanda koşan bir kadın, arkasında belli belirsiz bir hayalet figür, bir ağaca hapsolmuş ama ağaçtan kaçarak onu takip ediyor gibi görünen tekinsiz bir sahne.

"Bir Lizzie Siddal baskısı," dedi. "Dante Gabriel Rossetti'nin ilham perisiydi, çalışan sınıf ama çok güzel. O

kendi başına bir ressam olabilirdi... ah, şey. Rossetti onun hayatını ele geçirdi."

Garson başıyla onayladı. "Çok yazık."

"Rossetti bir keresinde zavallı kadını saatlerce soğuk su banyosunda yatırıp resmini yaparak zatürre olmasına neden olmuştu. Sonunda evlendiler ama kadın çok genç öldü. Sadece otuz üç yaşında. Ressam, şair... Çok yetenekliydi. Ve sonra bir mum gibi söndü. Sanırım resmindeki ölüm bu olmalı. Ona musallat olan şey bu."

Genç adam resme baktı ve kız onun karanlık ve zeki gözleri olduğunu gördü.

"Hayır," dedi, "Ölüm değil. Bu o. Bu hayalet onun gölgesi gibi görünüyor. Kendi kendine musallat oluyor."

Regan baskıya yaklaştı ve dikkatle inceledi. Hayalet bir şekilde koşan kadına benziyordu.

Gülümsedi ve onun gözleriyle buluştu. "Ama ben ne bilirim ki? Ben sadece şarap doldurmak için buradayım." Ona bir kadeh sundu. "Afiyet olsun Leydi Ferry," dedi zarif bir selamla ve kapıya doğru ilerledi.

"Teşekkür ederim... Özür dilerim, yeni olmalısınız ve adınızı henüz öğrenemedim."

"John," dedi ve yakasını çevirerek isim etiketini gösterdi.
JOHN NOONE.

"İnci'ye hoş geldin, John."

"Çok teşekkür ederim hanımefendi," dedi ve kapıyı açtı. Arkasına döndü ve şöminenin üzerindeki tabloya tekrar baktı. "Sanırım sizde biraz Lizzie Siddal var."

"Öyle mi?"

"İkiniz de ressamdınız. Gözleriniz de aynı. Rossetti'nin dediği gibi, 'Gri bir günde deniz ve gökyüzü gibi gözler'."

Kadın adama baktı. "Bir garsonun bana Dante Gabriel Rossetti şiirlerinden alıntı yapmasını hiç beklemezdim."

"Evet, ama ben sıradan bir garson değilim, Leydi Ferry. Afiyet olsun. Bu nar şarabı," dedi. "Eğer hiç içmediyseniz

önce, bir muamele içindesiniz."

Tekrar eğildi ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Regan daha önce hiç nar şarabı içmemişti ama adını duyar duymaz denemek istediğini anladı. Arthur'un ona şarap göndermesi çok romantikti. Kadehi burnuna götürdü ve kokladı. Koku güçlüydü ama çok güçlü değildi, kadifemsi ve baştan çıkarıcıydı, tatlıydı ama çok tatlı değildi ve son derece lezzetliydi. Bir yudum aldı ve tadı da kokusu kadar güzeldi. Bir yudum daha aldı ve zevkle iç çekti. Arthur'un şarap konusunda mükemmel bir zevki vardı. Onun yanında çok nadiren içtiği için bu şaşırtıcı bir şeydi.

Tanıdık bir vızıltı duyduğunda bir içki daha almak üzereydi. Telefonu. Bir mesajı vardı.

Neredeyse , Arthur yazmıştı. Trafik kazası. Çok üzgünüm. Bu çılgınlığa bensiz başlama.

Gülümsedi. Onsuz asla deliliğe başlamayacaktı. Sadece içmeye.

Acele etmeyin. Şarap için teşekkürler. Harika bir şey.

Telefon elinde çalmaya başladığında masaya geri koymak için hareketlendi. Arthur arıyordu.

"Ne şarabı?" dedi, kadın cevap verir vermez. "Senin gönderdiğin şişe."

"Ben değildim."

"Garson, Lord Godwick'in gönderdiğini söyledi-"

Arthur şiddetle küfretti. "Tek Lord Godwick ben değilim."

Regan'ın vücudu soğudu. Elleri titredi. Şarap bardağını düşürmeden önce yere bıraktı.

"Ona eskiden ressam olduğumu söylemedim," dedi.

"Ne?"

"Garson. Ressam olduğumu biliyordu ama ona bundan hiç bahsetmedim."

"Yola çıkıyorum," dedi Arthur. Arthur'un sesindeki korkuyu duyabiliyordu. "Elimden geldiğince çabuk orada olacağım. O şaraptan bir damla daha içme."

"Malcolm beni zehirlemez. Bunu biliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?" Arthur sordu. "Onu tanı mıyorsun. Ben de öyle. Bizden ne istediğini bilmiyoruz ya da-"

Başı dönmeye başlamıştı. Dünya suluboya rengine bürünmüştü. Arthur'un ne söylediğinden emin değildi. Regan şezlonga yığıldı.

"Regan? Orada mısın? Regan?"

Yorgun bir şekilde telefonu kulağına götürdü. "Rüyamda."

"Ne?"

"Malcolm'la ilgili gördüğüm rüyada," dedi. Dili ağzında kalınlaşmıştı. "Gül sarmaşıklı duvar kâğıdı ve boş çerçeveli olan... Rüyamda Lord Malcolm'un beni sevdiğini sana söylemedim."

"Bütün güzel kadınları severdi."

"Öyle değil. Neden ya da nasıl olduğunu bilmiyorum ama o... beni önemsiyordu."

"Regan, dinle. Muhtemelen 999'u aramalısınız. Eğer o değilse, birisi sana zarar vermeye çalışıyor olabilir-"

"Kimse bana zarar vermiyor. Hiç kimse."

"Hiç kimse." "Ne?"

Noone. John No-one. Şakayı anladığında güldü. "İyi şakaydı Lord Malcolm. Buna ben de kandım."

"Regan-"

Regan ne yaptığını bilmeden aramayı sonlandırdı ve telefon yere düştü.

Gözlerini kapadı ve başını şezlongun arkasına yasladı. Arthur'un endişelenmesi için hiçbir neden yoktu. Kendini inanılmaz hissediyordu... sanki istese uçabilirdi. Yine de Arthur'un onun için bu kadar endişelendiğini duymak çok güzeldi. Onu önemsiyordu. Gerçekten önemsiyordu. Tatlı çocuk. Onun güzel veledi. Keşke onu sevebilseydi, bu çok hoş olmaz mıydı? Sevememesi çok kötü. Bir daha asla evlenmeyeceğine yemin etmişti ve Arthur evlenmek zorundaydı. Kendi küçük vardı. O bir tavşandı.

Varis, tavşan değil. Regan kendi kendine sarhoşça kıkırdadı. Bu nar şarabı onu aptallaştırıyordu. En son ne zaman kıkırdamıştı? Hiç mi?

Arthur bir tavşan değildi. O bir tavşandı.

Uzun kulaklı ve beyaz ayaklı kahverengi bir tavşan söminenin yanından geçerek bahçe terasının kapısına doğru ilerledi.

Regan şezlongdan kalktı ve onu takip etti. Bir tavşan çatı katına nasıl girmişti? En üst kattaydı.

Dışarı çıkmak istedi. Arka ayakları üzerinde kapıya doğru oturduğunu gördü, son derece kibardı. Kapıyı açtı ve o da terasa zıpladı. Regan peşinden gitti.

Bahçe terası artık orada değildi. Ya da vardı ama bir şekilde ormana dönüşmüştü. Sadece azalan ayın aydınlattığı karanlık bir gece ormanı.

Mantıklı zihninin bir kısmı hâlâ işliyordu ve onu ormandan uzak durması için uyarıyordu. Bu ormanda tehlike vardı. Yine de, çağrısına uymak aptalca olsa bile kendisini çağıran güzelliği inkâr edemezdi.

Arthur Godwick'e bu yüzden bulaştığını biliyordu; güzelliğe, hatta tehlikeli güzelliğe olan aşkından. Ve dünyada en çok nefret ettiği ailenin varisiyle sevişmekten daha tehlikeli ne olabilirdi? Gece vakti büyülü bir ormanda tek başına ve silahsız yürümek tabii ki.

Yayılan iki porsuk ağacı, bükülmüş ve budaklanmış kollarıyla ormanın kenarında bir kapı oluşturunuyordu. Siddal'ın Perili Ormanı. Bir rüzgâr dalları aralarından geçebileceği kadar ayırdı.

Önündeki kahverengi tavşan gümüş rengi ay ışığında durakladı, sonra da ormana doğru kaçtı.

Londra'nın şehir sesleri ormanın içinde kısılmıştı. Araba yoktu. Gürleyen kamyonlar yok. Siren sesi yoktu. Aşağıdaki sokaklardan yankılanan sesler ya da kahkahalar yoktu. Baykuşların ötüşünden, rüzgârın iç çekişinden ve bir kurdun yalnız çılgılığından başka bir şey duymuyordu.

İngiltere'de hiç kurt yoktu. Hepsi üç yüz yıl önce katledilmişti.

Bir dalın üzerine bir kuş kondu. Yukarı baktı. Bir kuzgun.

"Gloom," dedi rahatlayarak. "Buraya gel, bebeğim." Kolunu uzattı.

"Yalnızlığımı kırmadan bırak," dedi Gloom ve uçup gitti. Regan ağlayabilirdi.

"Benden ne istiyorsun Malcolm?" diye fısıldadı porsuk ağaçlarının arasından geçip imkânsız ormana doğru yürürken. Ayaklarının altındaki toprak yeni kazılmış bir mezarın toprağı gibi yumuşaktı. "Bana ne yapıyorsun? Godwick'lerden nefret etmeyi bırakmamı istiyorsan, tamam... Zaten ediyorum. Onlara zarar vermeyeceğim, Charlie'ye bile, muhtemelen bunu hak ediyor olsa da."

Ona mantıklı gelen tek şey Lord Malcolm'un Godwick'lerle arasını düzeltmeye çalışmasıydı. Bu yüzden onu tekrar tekrar korkutup Arthur'un kollarına atıyordu. Geleceğı görebiliyor muydu? Charlie'nin aileden kopmasına neden olursa, Arthur'un korktuğı gibi geri getirilemeyecek kadar dibe batacağını görebiliyor ?

"Portreni aileye geri vereceğim," dedi Regan kısık bir sesle. "Eğer istediğiniz buysa, mesajınız alındı. Godwick'ler değerli tablonuzu geri alabilir. Charlie de oteldeki borcunu kapatabilir."

Hiçbir şey olmadı. Resmi geri vereceğine söz verirse, bir kâbustan uyanır gibi uyanacağını ummuştı. Ama hayır. Görünüşe göre Malcolm'un ona gösterecek daha çok şeyi vardı. Vazgeçmesi gereken daha çok numara, vermesi ya da bozması gereken daha çok söz vardı.

Bu nasıl gerçek olabilirdi? Regan ormanın zemininden yayılan ölü ağaçların çürük kokusunu alabiliyordu. Yapraklı dalları yüzünde hissedebiliyor, saçlarına dolanıyordu. Dikenli bir ağacın yanından geçerken, parmaklarını bir dala doğru kaldırdı ve parmağını kötü dikenlerden birine batırdı.

Eğer bu bir rüya olsaydı, acı ve kan onu uyandırmalıydı. Ama, tıpkı Holofernes'i öldürdüğü gibi,

Kendini bir türlü uyandıramıyordu.

Regan yüksek, eski bir meşe ağacının yanından geçerken arkasında bir varlık hissetti. Onu takip eden ayak sesleri. Dondu kaldı ve vücudundaki her sinir uyarı çıgıkları attı ve kollarındaki her tüy diken diken oldu. Yine de arkasına bakmadı. Bakmasına izin vermedi.

Yürümeye devam etti, ayın ışığının ona yol göstermesine izin vererek ilerlemeye devam etti.

"Neden buradayım..." Regan mırıldandı.

"Neden burada olduğunu biliyorsun," diye arkasından bir kadın sesi geldi.

Regan keskin bir nefes aldı ama yürümeye devam etti. Duyduğu kendi sesiydi. Hiç söylenmemiş bir sözün yankısı mı, yoksa başka bir şey mi?

"En tepede, kimsenin sana ulaşamayacağı bir kulede yaşıyorsun," dedi ses. "Kulende güvende olduğunu sanıyorsun ama güvende değilsin. Sadece yalnızsın."

"Kimsenin bana zarar veremeyeceği bir yerde, tek başıma," dedi Regan, kendi gölge benliğiyle tartışarak.

"Kendine zarar verebilirsin. Yıllardır kendine zarar veriyorsun. Kule seni koruyamaz. Hiçbir zaman da korumadı. Bunu sen de biliyorsun. Bu yüzden Arthur'u kulene davet ettin, seni korumak için. Şimdi bu ormanda kimin yanında olmasını isterdin?"

Arthur'u. Arthuru burada yanında istiyordu.

"Arthur'u mu istiyorsun?" diye alay etti ses. "O burada. Hadi onu bulalım. Beni takip edin."

Beyaz bir fısıltı, bir sisin ipucu gibi, Regan' yanından geçti ve önünde süzüldü. Regan daha hızlı yürüdü, onu ağaçların arasında bir açıklığa getirene kadar sisi kovaladı. Açıklığı taşlardan oluşan bir peri çemberi çevreliyordu. Çemberin ortasında dans eden devasa bir şenlik ateşi yanıyordu.

Arthur şenlik ateşinin arkasından açıklığa adım attı. Çıplaktı ve ateş ışığında baştan çıkarıcıydı. Ona duyduğu arzu anında ortaya çıktı ve Arthur'un üzerinden atlamaya çalıştı.

ama yapamadı. Onunla birlikte olmak için içeri girmesine izin vermedi.

Regan eski bir ağacın gövdesine yaslandı, kabuğuna tutundu ve Arthur'a bakarak onu görmesini, yanına gelmesini diledi.

Adını seslendi ama görünüşe göre taş çemberin içinde onu duyamadı.

Regan sadece bakabiliyordu, gözleriyle ona tapıyordu, her santimini keşfettiği uzun, zayıf, güçlü bedenine, üzerinde uyuduğu göğsüne, onu tutan kollarına, dudaklarını ve klitorisini öpen ağzına, ona hak ettiğini bildiğinden çok daha fazla zevk veren ellerine.

Onu bekliyor olmalı. Yoksa neden çıplak olsun ki? O onun sevgilisiydi, başka kimse değil. Yine de başka biri vardı.

Şenlik ateşinin arkasından bir kadın çıktı. Genç ve güzel bir kadındı, yirmi yaşlarında görünüyordu, daha fazla değil. Regan'dan on yaş daha gençti. Beline kadar inen koyu renk saçları, canlı mavi gözleri, iri dolgun göğüsleri, pembe ve yumuşak meme uçları vardı.

Regan sadece kızın Arthur'a gidişini izleyebildi. Arthur onu belinden tutup kendine çekti. Öpüştüler, derin ve tutkulu bir öpücüktü bu ve Regan ona seslenmeye, kime ait olduğunu hatırlatmaya çalıştı. Ona. Kollarındaki o kıza değil.

Kızın gözleri öyle bir arzuyla parlıyordu ki, tutkudan çok açgözlülüğe benziyordu. Hırsla kollarını Arthur'un boynuna dolayarak ona yapıştı ve ağzını açarak onun öpücüklerine açgözlülükle sarıldı.

Regan, kızın Arthur'u yere yatırmasını midesi bulanarak, ağzında safralarla izledi. Onu çıplak zemine sırt üstü yatırdı ve sikini eline alarak sertleşene kadar okşadı. Arthur'un üzerinde yükseldi ve Regan aciz bir öfkeyle onu izlerken kendi bedenine sokup üzerine çöktü.

Kız çılgınca ona bindi. Arthur ona dokunmadı, bu Regan'ı rahatlatabilirdi ama rahatlatmadı. Yerden çıkan sarmaşıklar bileklerini sarmıştı. Elleri bağlıydı. Kızın göğüsleri Arthur'un üzerinde sallanırken zıplıyor, yüzü bir zevk parodisine dönüşüyordu. Zirveye ulaştığında haykırdı ama bu abartılı bir haykırıştı, neredeyse bir ıgıktı, sanki bir rol oynuyordu ve kötü oynuyordu.

Sarmaşıklar koptu ve Arthur kendini kurtarabildi, ama ayağa kalkarken bile kız döndü ve vücudunu tekrar ona sundu. Beline kadar eğilmişti, amı ıslak ve açıktı, ateş ışığında parlıyordu. Arthur bir hamleyle kızın deliğine girmiş, yeni bir çılgınlıkla azgınlaşıyor ve kızı kalçalarından morartıcı bir şekilde tutuyordu. Regan tuttuğu kalçaların onun kalçaları, siktiği amcığı olması gerektiğini biliyordu.

Şenlik ateş i daha da büyüdü, uzun bir oval şek il aldı ve Arthur ile kızın çılgınca çiftleş me görüntüsünü yansıttı.

Regan bunların hepsinin ona ait olduğunu biliyordu, Arthur'la geçirdiği gecelerin. Kendisine ait olmayan bir şey i almaya cüret eden bu genç kadın kimdi?

Ve şimdi ateş in etrafında çıplak vals yapıyorlardı. Ve şimdi adam onu yere itiyor ve üzerine çıkıp olgun kırmızı vajinasına giriyordu. Sonra adam kadının iç inden çıktı ama kadın sırtüstü yatıyordu, bacakları o kadar açılmış tı ki müstehcen görünüyordu. Arthur elinde bir dizi inci tutuyor ve bunları teker teker kızın açık bekleyen deliğine itiyordu.

Regan dehşet içinde izlerken bile vücudu o geceyi hatırlıyordu. Arthur'un bu kadar cüretkâr, bu kadar erotik bir şey yapmasına ne kadar ş aşırđını hatırladı. Küçük incileri vajinasının açıklığından geçirirken ne kadar pürüzsüz, ne kadar kaygan ve soğuktu. İnci dizisi uzundu ve Arthur onu her santimiyle doldurmaya kararlıydı.

İlk başta, kocasının üzerinde kullandıklarına çok benzeyen, onu durması için ağlayana kadar birbiri ardına güçlü orgazmlar yaşamaya zorlayan, içindeki çıkıntılı bir yapay penisten başka bir şey gibi hissetmemiştir.

Ama bu uzun sürmedi. Arthur ona ne kadar çok verirse, o da o kadar çok istiyordu. İnciler onu doldurdukça, amcığı kasılmaya ve başlamış, istemesine rağmen içeri girmesini protesto etmişti. Ama sonra... yavaş yavaş, vücudu hepsini almak için açıldı ve inciler onu alabileceğini düşündüğünün ötesinde doldururken, vajinası her birini almak için bir iris gibi kendini açtı. Onları hala içinde hissediyordu, her sinirine dokunuyor, yayıyor, içindeki her gizli yarığa doğru ilerliyorlardı...

Hayatının en erotik anıydı ve kitabı ve tabloyu -İnci Kolyeli Kadın- gördüklerinde, hayatının en değerli, en özel, en erotik anına Arthur'dan başka birinin tanıklık ettiği düşüncesiyle dehşete kapılmıştı.

Şimdi sevgilisinin başka bir kadına, daha genç bir kadına, açıkça kendisinden daha çok istediği bir kadına bunu yapmasını izlemek zorunda bırakılıyordu. Eğer Regan'a böyle ihanet edebiliyorsa...

Hiç durmadı. Arthur incileri kızın açık amına sokmaya devam etti. Durmak zorundaydı. Ama inciler ne kadar sonsuzsa, kızın onları alma kapasitesi de o kadar sonsuzdu. Sonunda tüm inci dizisi gözden kaybolduğunda, Arthur'un elinin tamamını bileğine ve sonra da ön koluna kadar içine aldı. Kızın karnı sanki Arthur onu o parlak beyaz incilerle hamile bırakmış gibi şişti ve Regan daha fazla izlemeye dayanamadı.

Kendini ağaçtan kopardı, ateşten, peri çemberinden ve Arthur'u kendisi olmayan o kadınla birlikte görmekten kaçtı. Kaçarken, arkasından süzülen beyaz sis fısıltısı onunla alay ediyordu.

"Onu sevecek bir kız için seni terk etmesine ne kadar var?" dedi. "Aşkını almanıza daha ne kadar izin verecek?"

karşılığında hiçbir şey vermeden? Ne kadar... ne kadar... ne kadar... ve o gittiğinde ne yapacaksın? Ölecek misin?"

"Ölmek istemiyorum," diye Regan. "O zaman yaşa," dedi ses.

Regan neredeyse bir başka peri taşı halkasına takılıyordu. Hemen durdu, onları geçemedi. Nefes nefese, kalbi boğazında, halkanın içine baktı ve bir şövalenin başında duran bir kadın gördü. Regan ay ışığında kadının resim yaptığını gördü. Çene hizasında kahverengi saçları ve gözlükleri olan, boya lekeli bir kot pantolon ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış bir erkek gömleği giyen kadını ilk başta tanıyamadı. Taşlardan oluşan halkanın içinde bir gölge hareket etti ve karanlığın içinden Arthur çıktı. Bu kez giyinikti. Şövalesinin başındaki kadının arkasına geldi ve çenesini omzuna dayadı.

Regan çaresizce o taştan çemberin içinde olmayı arzuluyordu ama büyü onu geride tutuyordu.

"Yine mi resim?" Arthur söyledi.

"Sonsuz yaşamın sırrı bu," diye yanıtladı kadın Regan'ın sesiyle. Gülümsedi ve adamın göğsüne yaslandı.

"Bulacağını biliyordum." Kadının yanağına bir öpücük kondurdu ve gölgelere geri döndü. Kadın gülümsedi ve Regan bunun kendi gülümsemesi olduğunu gördü. Bu o muydu? Kadın, yani diğer Regan, fırçasını bir bardak çamurlu suyun içine koydu ve Arthur'u takip ederek karanlığa doğru uzaklaştı.

Regan bir kez daha denedi ve artık taşların üzerinden geçip peri çemberine girebileceğini fark etti. Kadının ne çizdiğini görmek zorundaydı. Eğer sonsuz yaşamın sırrını açığa çıkarıyorsa, onu görmek için ruhunu satabilirdi.

Yavaşça şövalenin üzerinde duran ve ay ışığında parlayan resme doğru gitti. Etrafında dolaştı ve orada durdu, görüyordu ama ne gördüğünü anlamıyordu.

Resim onun resmiydi. Sadece onun. Regan Ferry. Şüphesiz, sadece kendi portresinden daha fazlası olmalıydı.

Ona sonsuz yaşamın sırrını söylemesi gerekiyordu, kendi kanlı yüzüyle alay etmesi değil.

Regan uzanıp ıslak tuvale dokundu ve öfkeyle boyayı bulaştırdı.

Portre alevler içinde kaldı ve Regan çığlık attı.

Hayaletlerden ve onların gösterdiği şeylerden uzakta, ormanın içinde koştu. Sonsuz bir acının ulumasını duydu. Yine kurt mu? Hayır. Bu sefer uluma Regan'dan geliyordu. Çığlık onundu. Acı onun acısıydı.

"Regan," dedi Arthur. "Uyan. Uyan, Regan. Bana bak."

GÖZLERİ ÇIRPINARAK AÇILDI. Regan oturma odasında şezlonga uzanmıştı. Kadehi halının üzerine devrilmiş, kırmızı nar şarabı kan gibi dökölüyordu.

Vücudundan derin bir rahatlama geçti. Bir kâbustan uyanmak gibi bir şey değildi bu. Daha çok boğuluyormuş da biri onu boğucu sulardan çekip çıkarmış gibi hissetti.

Bir solukla doğrulup oturdu. Arthur onun yanında, yerde diz çöktü. Kollarını ona doladı ve alnını onunkine bastırdı.

"İyi misin?" diye sordu. "Ne oldu?"

Ona şaraptan, üzerine çöken garip mutlu uyku bahsetti. Çatı katından geçen tavşanı, bir kurdun çığlığını ve Gloom'un Poe'yu okuyuşunu. Son olarak da ormanı, hayaleti ve ateşin içindeki görüntüyü.

Arthur'un getirdiği bir bardak suyu içerken, "Kendimi ateşte yanarken görmeyi tercih ederdim," dedi. Elleri titriyor, suyu üzerine döküyordu. "Seni başka bir kadınla görmektense kendimi alevlerin içinde yemiş görmeyi tercih ederdim."

"Yani beni sevmek istemiyorsun ama başkasını sevmeme dayanamıyorsun öyle mi?"

Onu incitmemek için soruyu çok nazikçe sordu. Yine de onu incitti.

Kız itiraz edemedi, "Özür dilerim. Bunu söylediğimi unut. Senden başka kimseyle birlikte olmayacağım."

"Ama bir gün olacaksın," dedi. "Olmak zorundasın. Seninle evlenmeyeceğim, çocuklarını doğurmayacağım. Ve sen tavşansın."

"Ben tavşan mıyım?"

Yorgunca gülümsedi. Daha önce hiç bu kadar kırılgan hissetmemişti. "Varis."

"Yirmi birinci yüzyıldayız, Regan. Ben istemezsem kimse beni evlenmeye zorlayamaz."

"Evet, ama istiyorsun, değil mi? Evlenmek mi istiyorsun?"

Cevap vermedi. Cevap vermek zorunda değildi.

"Ormanda başka bir şey gördüm," dedi. "Ben olan ama ben olmayan bir kadın. Kıyafetleri ve saçları dışında bana benziyordu. Benim bir portremi çiziyordu. Ve bunun sonsuz yaşamın sırrı olduğunu söyledi, her ne demekse."

"Bunun anlamı bu," dedi Arthur. Kadının elini avucunun içine aldı, saatinin kordonunu nazikçe çözdü ve bileğindeki soluk mürekkep kabartmasını okşadı.

Sanat Ebedidir.

"Evet," dedi, "ama bir resimle evlenmek istemezsin, değil mi?"

Daha fazla su içti, başı ağrısa da kendini yeniden kendisi gibi hissetti. "Malcolm'un sadece iyilik için müdahale ettiğini söylemiştin, değil mi?" Regan sordu. Bu karanlık, tuhaf tünelin sonunda bir ışık olduğuna inanmaya ihtiyacı vardı.

"Ailemizin iyiliği için."

"Ama ben senin ailenin bir parçası değilim."

"Çok sert oynuyor," dedi Arthur. "Bence artık bunu yapmamalıyız."

"Başka seçeneğimiz var mı? Senin konağındaydı, Half Moon'da... Tanrım, bizden ne istiyor?"

"Bilmiyorum ama sana eziyet etmeyi bırakmazsa onu ateşe atacağım."

Son kısmı sanki Malcolm dinliyormuş gibi yüksek sesle söyledi. Regan daha çok onun dinlediğini düşünüyordu. Dinliyor ve gülüyordu.

"Cehennemdeymiş, öyle mi?" Regan söyledi. "Ateşten korkacağını sanmıyorum."

Arthur elini kızın saçlarında gezdirdi. "İyi misin?" "Artık iyiyim. Hadi yukarı çıkalım."

"Emin misiniz? Burada dinlenebilirsin ve-"

"Seninle yatakta olmak istiyorum. Geceyi benimle geçirmeni istiyorum."

"Hadi konağa geri dönelim." "Neden? O da oradaydı, hatırladın mı?"

Malcolm'un oyununu oynuyorlardı ve birlikte geçirdikleri ilk geceden beri bu oyunu oynuyorlardı. Biri kazanana kadar oyun bitmeyecekti -Malcolm, büyük ihtimalle.

"Korkmak istemiyorum," diye devam etti.

Onu elinden tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etti. Yatak odasına gittiler ve Regan başucundaki lambayı yaktı. Yorgun ve bitkin bir halde yatağın ucuna oturdu ve başını direğe yasladı.

Arthur onun yanında, Godwick'in on üçüncü kontu Lord Malcolm Godwick'in portresinin karşısında duruyordu.

"Bir gün daha, yaşlı adam," dedi Arthur resme. "Bize ne istediğini söylemek için yarın gece yarısına kadar vaktin var, yoksa portreni Thames Nehri'ne atarım. Belki ateşten korkmuyorsun ama seni kendimden korkutacağım."

Hiçbir şey olmadı. Sadece Lord Malcolm'un blöflerini görmemesini umabilirdi.

Regan perili ormanda gördüklerini, hayaletin ona söylediklerini ve hissettiklerini düşündü.

Arthur'u o kızla izlerken.

İçinden bir ses Malcolm'un, her ne sebeple olursa olsun, Arthur'la ilgilenmesini istediğini söylüyordu. Yoksa neden Arthur'u başka bir kadınla hayal ederek ona işkence etsin ki?

"Yarın gece yarısına kadar vaktin var," dedi Regan, "yoksa Arthur'u gönderirim ve onu bir daha asla göremem."

Arthur şok içinde ona baktı, gözleri yaralıydı.

Gazlı şöminedeki ateş yandı ve ikisi de bakmak için başlarını çevirdiği anda Malcolm'un portresi duvardan düştü.

"Bundan hoşlanmadı," dedi Regan.

Arthur başını salladı. "Ben de öyle. Gerçekten öyle demek istemedin, değil mi?"

"Hayır," dedi. Evliliği sayesinde yalan söylemeyi ve iyi yalan söylemeyi biliyordu. "Tabii ki hayır."

MARS VE VENÜS

Arthur geceyi onunla birlikte çatı katındaki yatak odasında geçirdi. Uykuya dalarken onu göğsüne bastırdı, Vücudu onunkinin etrafını sarmış, onu bir kalkan gibi örtmüştü.

Uyku onun için kolay gelmiyordu ama onun kollarında her zamankinden daha kolay geliyordu. Telefonu çalmasaydı bütün gece boyunca uyuyabilirdi.

İlk zil sesi onu uykusundan acımasızca uyandırdı. Regan doğruldu, elini başına götürdü ve sanki alarm çalmış gibi etrafına bakındı.

"Telefonun," dedi Arthur, sesi uykuluydu.

Telefonunu banyoda şarj aletinin üzerinde unutmuştu ve koşup aldı. Arayan Zoot'tu. Ve saat neredeyse sabahın üçüydü.

"Zoot? Sorun ne?" diye sordu. Arthur çoktan yatakta doğrulmuş, uyanmış ve yapılması gerekeni yapmaya hazırdı.

Onun yanına oturdu ve telefonun hoparlörünü açtı.

"Uyandırdığım için üzgünüm patron ama güvenlikten aradılar.

Ferry Hill'deki alarm . geçmişler, etrafı iki kez kontrol etmişler ve yatak odasında yanmaması gereken bazı ışıklar dışında bir şey görmemişler. İzin almadan içeri girmemeleri için emir almışlar."

"Bunlar Sör Jack'in emirleriydi, benim değil," dedi Regan. İç çekti. "Ayak takımının değerli evine adım atmasına izin vermektense karısının uykusunda öldürülmesini tercih ederdi."

"Gidip neyin ne olduğunu görmemi mi istiyorsun?"
Arthur'a baktı, o da sessizce, "Malcolm?" diye sordu.
Malcolm mu? Evet, belki. İsteddiği yerde sorun
çıkılabileceğini zaten göstermişti.
"Hayır," dedi Regan. "Biz
gideriz." "Sen ve ben mi?" Zoot
söyledi. "Arthur ve ben. O
burada." "Ahh..."
"Kes ahh-lamayı." "Ooh..."
"Zoot."
" ol. Muhtemelen etrafta dolaşan ve sensörleri tetikleyen
bir sıçandır, ama asla bilemezsiniz."
"Teşekkür ederim. Sabah görüşürüz."
kapattı. Arthur çoktan yataktan kalkmış ve kıyafetlerini
giymeye başlamıştı. "Yalnız gidebilirim, eğer sen-"
"Yapma," dedi tişörtünü aşağı cüzdanını alırken. "Giyin.
Ben sürerim."
Boğazında ani bir yumru oluştu. Yataktan kalkmakta
zorlandı.
"Sorun nedir?" Arthur kaşları endişeyle çatılmış bir halde
sordu. "Sanırım bunu gerçekten kastettiğini fark etmedim.
beni koruyacağını söylemiştin."
Adam onun önünde durdu, çenesini avucunun içine aldı.
Bir an için kendini daha genç, korkmuş ve utangaç bir kız gibi
hissetti; adam ise daha yaşlı ve yetkili oldu.
"Ciddiydim," dedi.
Ondan sonra kalkıp giyinmeyi başardı. Kot pantolonunu,
botlarını ve en sevdiği gri kaşmir kazağını giydi. Arthur siyah
trençkotunu giymesine yardım etti ve on dakika içinde Ferry
Hill'e gitmek üzere onun arabasına bindiler.
Arthur siyah bir Land Rover kullanıyordu ve bu tam da
Arthur'un kullanmasını beklediği türden bir arabaydı: çekici
ama pratik, sağlam ve istikrarlı, kaliteli ama gösterişli değil.
Onun için gösterişli spor arabalar yoktu. Ve onu sürüyordu

Değerli bir yük taşır gibi ustalıkla ve dikkatle.

"Senden çok iyi bir baba olur," dedi.

Gözlerini tekrar yola dikmeden önce ona baktı. "Okulda bize yaptırdıkları aptal yetenek testlerine göre ben de iyi bir öğretmen, doktor ve avukat olurum ama bunların hiçbiri olmayacağım."

"Ne kadar genç olduğunuzun farkında mısınız? Kimse avukat olmadığı için pişmanlık duymaz. Onlar-"

"Herkes avukat olduğuna pişman olur. Ve eğer birlikte olursak ben hiçbir şeyden pişman olmayacağım." Durakladı. "Çocuk olmaktan nefret ederdim. Çocukça şeylerden nefret ederdim. Çocuksuz bir hayat bana çok daha iyi geliyor, tamam mı? Tartışma bitmiştir."

Ona kızgın olmadığını göstermek için uzanıp dizini sıktı. Gerek yoktu. Kız biliyordu. Biliyordu ve hiç bu kadar sevildiğini hissetmemişti. Keşke kendisinin de onu sevmesine izin verebilseydi.

Gece boyunca, ara sıra görülen kamyonlar dışında karanlık ve boş yollarda ilerlediler. En son sabahın üçünde dışarı çıktığında, Sör Jack'in öldüğü geceydi ve Ferry Hill'e dönmeyi içine sindiremediği için hastaneden The Pearl'e tek başına gitmişti. Bunun geçici bir taşınma olması gerekiyordu. Arthur'a, yedi aydır evlerine -şimdi kendi evine- dönmediğini söylemişti.

"Yani bu bir nevi eve dönüş gibi," dedi.

"Burası evim değil," dedi. "Burası Sör Jack'in eviydi, benim değil. Sana söylediğim gibi, tuzluğu tabağımın bir tarafından diğer tarafına taşımama bile izin verilmedi. Pearl bana evim gibi hissettiren tek yerdi. Ve o zaman bile evimden çok... güvende olduğum bir yerdi."

"Ferry Hill'i mi satıyorsunuz?"

"Planım bu, kendimi içeri girmeye ve kişisel eşyalarımı toplamaya zorlayabildiğim anda."

"Sana yardım edeceğim. Neye ihtiyacın olursa," dedi Arthur.

"Tüm bunlar sona erdiğinde hala buralarda olursan, sana izin veririm."

"Eğer?" Adam gözlerini tekrar yola dikmeden önce bir anlığına ona baktı. Adamın siyah gözlerindeki acıyı ve korkuyu görmek için tek ihtiyacı olan o bir saniyeydi.

"Bir ejderhanın inine giriyormuşuz gibi hissetmiyor musun?" dedi.

"Biraz," dedi omuz silkerek. "Ama ejderha inlerinde her zaman hazine vardır, değil mi?"

"Her zaman ejderhalar da."

Sessizlik içinde yollarına devam ettiler.

Ferry Hill'in dolambaçlı yolunda yükselen İngiliz meşe ağaçları sıralanıyordu. Arthur arabayı yavaşça gölgeler tünelinden eve doğru sürdü.

"İşte orada," dedi, kendini aptal gibi hissediyordu, sanki adam önlerinde beliren, dış cephesi soluk fildişi renginde olan ve ön bahçedeki spot ışıklarının altında parlayan on bin metrekaRELik Tudor tarzı malikâneyi göremiyordu.

Arthur arabayı ön merdivenlere park etti. Görünürde başka araç yoktu. Onlardan başka kimsenin burada olduğuna dair bir işaret yoktu... ebeveyn yatak odasının penceresinde hâlâ yanan ışık dışında hiçbir işaret yoktu. Hizmetçi açık bırakmış olabilir, dedi kendi kendine. Ama bu alarmı açıklamıyordu.

Regan, Arthur'un inmesini bekledi. Yanına gelip kapıyı açtı ve yardıma ihtiyacı olmamasına rağmen Regan'ın çıkmasına yardım etti.

"İyi misin?" diye sordu adam, kız dik eğimli çatısı bir cadının şapkasını andıran, beyaz duvarları hayalet gibi parlayan, ahşap kaplaması ortaçağ hapishane parmaklıklarını andıran eve bakarken...

"Sör Jack öldükten sonra buraya adımımı atmayacağıma yemin etmiştim."

"Yalnız gidebilirim," dedi. "Sen arabada kalabilirsin."

"Hayır, seninle gelmek istiyorum."

"Birlikte gireceğiz," dedi, "ama bana tutkal gibi yapış.
. Eğer tuvalete gitmen gerekirse, seni izleyeceğim."

Güldü. "İyi ki çıkmadan önce gitmişim."

Derin bir nefes aldı, kendini dengeledi ve devasa ön çift kapıya doğru ilerledi, o kadar büyüktü ki kapıdan bir ata binebilir ve girişte bir sirk gösterisi düzenleyebilirdi.

Regan içeride, çok tanıdık gelen kokuyu içine çekerek nefes aldı. Sir Jack'in parfümü havada asılı kalmıştı, sandal ağacı ve portakal bergamotu, sonsuza dek yaşlı adamlarla ve eski parayla ilişkilendireceği bir koku.

Ev sessizdi, çoğunlukla karanlıktı. Güvenlik sistemini devre dışı bıraktı ve tepe ışıklarını açtı. Sör Jack'in babasının eski Victrola'sında plak çaldığı, sesi yaş ve zamanın etkisiyle bozulmuş müzik odasına sağdan baktı. Sola, Sör Jack'in arkadaşlarının eşlerini, kendisinden onlarca yaş büyük kadınları eğlendirdiği binlerce bitmek bilmez akşamı geçirdiği oturma odasına baktı.

İki oda arasında, batı ve doğu kanatlarına kıvrılan büyük bir çift merdiven vardı. Ebeveyn yatak odası doğu kanadındaydı ve güvenlik görevlilerinin arabayla geçerken bir ışık gördüklerini söyledikleri yer de orasıydı.

"Üst katta," dedi. "Sağa doğru. Yanında silahın yok, değil mi?"

Güldü. "Bana henüz bir tabanca verilmedi ama bir hayalete karşı silahın ne işe yarayacağından emin değilim."

"Sadece yatakta birkaç delik açmak istedim."

"Bir dahaki sefere, söz veriyorum. Elime bir bomba atar alıp alamayacağıma bakacağım."

Arthur gülümsedi ve Regan merdivenleri çıkmaya hazır hissetti. Birlikte yukarı çıktılar, önce Arthur, arkasında Regan, onun sırasına göre.

Trabzan cilalanmış ve pirinç duvar apliklerinin ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Evinde bir hizmetçi tutuyordu.

Ama Regan evi toz içinde, fareler duvarları kemirirken bulsa bile umursamazdı. Ev ne kadar bakımlı olursa olsun, her zaman rutubetli, her zaman soğuk ve nemli olurdu, tıpkı Sir Jack'in elleri gibi.

Merdivenlerin tepesine ulaştılar. Arthur gölgeli koridorda tek başına birkaç adım yürüdü. Silueti güçlü, uzun ve kendinden emindi. Adamın gücü ona güç veriyordu. Ona doğru gitti ve Arthur dönüp ona ters ters baktı.

"Sana tutkal gibi yapışmamı söylemiştin," diye hatırlattı ona. "Yatak odası hangi kapı?"

"Koridorun sonunda," dedi.

Evlenmeden önce, Sör Jack ile eski Viktorya dönemi çiftleri gibi ayrı yatak odaları olmasını ummuştı. Hayalinde seks ayda bir kez, o da mümkünse hızlı ve kibar bir şekilde, mümkün olduğunca az telaş ve karmaşayla gerçekleşecekti. Keşke. Sör Jack onu her zaman istemişti, cinsel performans gösteremediği zamanlarda bile. Ona sadık eş rolünü oynamıştı. Hayatında asla bir ortak değil, sadece lüks bir aksesuardı.

"Bunu ben seçtim," dedi usulca, elini tiksintiyle duvarda gezdirirken.

"Bunu sen seçmedin," dedi Arthur. "Emniyet ve güvenliği seçtiniz ama korku ve zulümle karşılaştınız. Buna yemle ve değiştir denir. Sana bir mal gibi davranmak onun seçimiydi, senin değil."

"Kalmak benim seçimim. Bana hiçbir zaman resim yapmayı bıraktırmadı. Sanat okulunu bırakmamı söyledi ama hiçbir zaman resim yapmayı bırakmam gerektiğini söylemedi. Bir sürü boş zamanım yokmuş gibi davranmadı. Bu o değildi. Bendim."

"Bir hata yaptın," dedi. "Bunun bedelini fazlasıyla ödedin."

"Evet, ama-"

Arthur onun ağzına sert ve tutkulu bir öpücük kondurdu, sonra geri çekildi ve gülümsedi.

"O da neydi?" diye sordu.

"Bu, kocan tarafından bok gibi muamele görmeyi hak ettiğin gibi utanç verici bir şey söylemeni engellemek içindi."

Onun gözleriyle karşılaştı, ters ters baktı. "Senin nasıl bir velet olduğunu neredeyse unutuyordum, Brat."

Hınzırca sırıttı. "Bu yüzden sana hatırlattım."

Kapının önündeydiler. Altından ışık sızıyordu. İçeriden ses gelmiyordu. Arthur onu tekrar dudaklarından kısaca öptü, sonra kapıyı açtı.

Yatağın başucundaki masanın üzerinde büyük, dikdörtgen bir Tiffany lamba duruyordu. Açıktı ama bu, buraya birinin girdiğine dair tek işaret gibi görünüyordu. Yatak odası tıpkı Regan'ın hatırladığı gibiydi. Koyu renk ahşap lambri kaplama, avcı yeşili duvar kâğıdı ve Sör Jack'in tüm ünlü atalarının portrelerinin tozlu çerçevelerinin içine hapsedildiği bir resim askısı. Ve tabii ki yatak da büyüktü; lüks çarşaflar, kahverengi ve krem rengi bir kontrplakla kaplıydı. Hepsi çok erkeksi. Hepsi çok havasız ve kibirli.

Ancak bir şey değişmişti.

"Nedir bu?" Arthur soğuk ve boş taş şöminenin üzerinde asılı duran tabloya bakarken sordu. "Modern sanat mı? Bu evde mi?"

Tabloyu hemen tanıdı. Roma savaş tanrısı Mars ile Roma aşk tanrıçası Venüs'ün resmi. Onları bulutlardan yapılmış bir yatağa hapseden altın bir ağın içinde birbirlerine sarılmış yatıyorlardı.

Yatağın Mars'a ait olan tarafı gece mavisi, ağır ve erkeksi, Venüs'ün yattığı tarafı ise soluk pembe, parlak ve hafifti.

"Regan, "Angélique Mongez'in ünlü Mars ve Venüs tablosundan ilham aldım. Tam teşekküllü bir tarih ressamı olan ilk Fransız kadındı. On dokuzuncu yüzyılın başları olduğu ve kadınlardan sadece aile portreleri çizmelerinin beklendiği düşünülürse çok çığır açıcı. Mars ve Venüs'ün onun versiyonunda, Mars savaşa gitmek için Venüs'ü terk etmek üzeredir. Bir ayağı

Venüs, oğulları Cupid ile birlikte oturmuş Mars'ı kendisine çekmeye çalışırken. Resmin onun tarafı bir cehennem manzarası gibi görünüyor. Onunki ise büyülü bir bahar sabahına benziyor. Bunu sevdim, tuvali ikiye bölmeyi -onun ve onun-. Bu fikri çaldım ve kendi yorumumu kattım."

Resminde Mars ve Venüs gökyüzünde süzülüyordu.
-Gece gökyüzünde Mars, şafakta Venüs.

"Bunu sen mi çizdin?" Arthur sordu. "Bu senin resimlerinden biri mi?"

Başını salladı. "Mars ve Venüs Vulcan'ın Ağında. Bilmeliydim... Venüs çirkin yaşlı Vulkan'la evlenmeye zorlandı ve sonra o-"

Regan "aşk" kelimesini bile söyleyemiyordu ve korkaklığı yüzünden kendinden nefret ediyordu.

"Genç asker Mars'ı gördü ve onunla bir ilişki yaşamaya başladı. Vulcan onun kendisine ihanet ettiğini biliyordu, bu yüzden evlerini terk ediyormuş gibi yaptı ve Mars gizlice içeri girdiğinde... onları yatakta birlikte tuzağa düşürdü."

"Bu inanılmaz," dedi. "Gerçekten inanılmaz, Regan."

Onun sözlerine ısındı, ama hemen bozuldu. "Bu resmi buraya ben asmadım," dedi.

Kanı donmuştu ve Arthur'un eline yapıştı ama Arthur hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Bu o olmalı," dedi Arthur. "Lord Malcolm sana yeniden resim yapmaya başlamanı söylemeye çalışıyor. Dün gece sana yeniden resim yaptığını gösteren bir imgelem verdi ve şimdi de bu mu?"

"Resim yapıp yapmamam neden umurunda olsun ki? Ya da golf oynamamı, dans etmemi ya da bir kitapçı açmamı?"

"Kim bilir bizim bilmediğimiz neler biliyordur," dedi Arthur. "Ama o size söylemiyorsa bile ben söylüyorum. Ailemin bir düzineden fazla sanat galerisi var. Hayatım boyunca bin galeriye gittim, bir milyon resim gördüm. Yeteneği bilirim. Sende de var."

"."

"Hâlâ orada. Orada olduğunu biliyorum. Tanrım, bu çok güzel. Stilize edilmiş, şu Polonyalı ressam gibi, adını unuttum, şu vahşi Art Deco portreleri yapmıştı. Annem onun çalışmalarına bayılır."

"Tamara de Lempicka mı?" "Bu o."

"O benim en sevdiğim sanatçılardan biri. Büyük etkisi var." "Eğer bunu istemiyorsan, ben alabilir miyim?"

Ciddiydi. Adamın resmine bakışından, onu gerçekten beğendiğini anlayabiliyordu. Neredeyse yeniden resim yapmayı deneyecekti. Neredeyse. Ama neden zahmet etsin ki? Unuttuğu şeyleri yeniden öğrenmesi yıllar alırdı ve onun yılları yoktu. Yine de... Arthur yine de denemek istemesini sağladı.

Kalbinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti, daha önce orada hissettiğini hiç hatırlayamadığı bir şey. Korkunç derecede hassas, şefkatli derecede korkunç bir şey. Ve arzu da. Şehvet. İhtiyaç.

Eğer benimle hemen şimdi sevişirsen onu alabilirsin," dedi.

Ona delirmiş gibi baktı. "Burada mı? Bu yatakta mı?"

"Kesinlikle burası. Ve kesinlikle bu yatakta. Artık hayaletlerden korkmak istemiyorum-Sir Jack ya da Lord Malcolm."

"Bana ne istediğini söyle," dedi Arthur. "Ne istersen."

Kadın ona söyledi ve adamın gözleri büyüdü. "Emin misin?" diye sordu.

Emindi. Korkmuştu ama emindi. Onu çabucak soydu ve sonra kendisi soyundu. Onu yatağa çekti ve örtüleri arkaya attı. Çarşaf bembeyazdı, tertemizdi, hiç yatılmadığı halde temizlikçi tarafından her hafta değiştiriliyordu.

Evliliğinde çıplak elleriyle yatağı parçalamak, çarşafı bıçakla kesmek, yatağı ateşe vermek ve yanışını izlemek istediği geceler olmuştu. Şimdi yatağın zevkten yanmasını, kendi ıslaklığıyla ve Arthur'un kiyle kirlenmesini istiyordu.

Arthur onu kaldırdı ve yatağa yatırdı. Arthur komodine bakarken kadın sırtüstü yatarak bekledi.

İhtiyacı olan şey için çekmeceler. Bulduğunda ona geri döndü, üzerine uzandı, ikisi de Adem Havva gibi çıplaktı.

Sör Jack'e karşı ne kadar borçlu hissetse de, dayanamayacağını düşündüğü cinsel eylemleri reddetmişti. Arthur'la birlikte bunlara sadece katlanabildiğini değil, aynı zamanda onunla birlikte olduğu sürece bunları istediğini de keşfetmişti.

Arthur onu yüzüstü çevirdi. Dirseklerinin üzerinde durdu ve tüm benliğini ona sunmak için kalçalarını ardına kadar açtı. Kayganlaştırıcı vardı ve parmaklarıyla o en dar deliği dikkatlice doldurmak için kullandı. Regan geri çekilmek, kaslarını sıkıp onu dışarı çıkarmak için kendini koruyan her içgüdüyle savaştı. Adam onun sevgisini istiyordu ama Regan sahip olmadığı bir şeyi ona veremezdi. Yine de ona vücudunu verebilirdi -tüm vücudunu, özellikle de kocasını reddettiği kısımlarını.

Arthur tek parmağıyla onu açtı, bu his hoş bir müdahaleydi.

İkinci bir parmak rahatsız ediciydi ama gerginlik çabucak geçti. Adam kaygan parmaklarıyla onu yavaşça ve nazikçe becerirken kısa süre sonra sert nefes alıyordu. Üçüncü bir parmak neredeyse çok fazlaydı, ama içinden nefes aldı ve yavaşça tekrar açıldı.

Arthur ona arkadan binince yatak kayd ve hayatında bir erkeğin sikini hiç bu kadar içinde istemediğinden emindi. Burada. Kocasının satın aldığı yatakta, sevgisiz evliliklerinin her gecesinde kendini sattığı yatakta, kocasının en kötü kâbusu olabilecek bir adam tarafından kışına giriliyordu -Daha genç, daha fit, daha yakışıklı bir adam. Geleceğin kontu. "Lordum" diye hitap etmesi gereken sıradan bir çocuk.

Arthur'un kalın sikinin ucu vücuduna kolayca girdi ve Regan, içine birkaç santim girdiğinde inledi.

Aletin gövdesini almak üç parmağını almaktan daha zordu. Çok kalındı, çok sertti... ama aynı zamanda çok nazikti. O

yavaşça ilerledi, en hafif itişlerle uzunluğunu ona doğru hafifletti. Regan dizlerini ve uyluklarını ayırarak kendini daha geniş açtı. Sırtını dikleştirdi ve adam daha fazla içeri girdi, onu acı noktasına kadar doldurdu, sonra geri çekildi.

Delik yavaşça gevşedi, yol verdi, ona yer açtı. Regan'a ve kendisine daha fazla kayganlaştırıcı sürdü ve sonra daha derine iterken neredeyse rahatladı. Regan inledi, ağzı yatağa karşı açıktı. Gözlerini sımsıkı kapadı ve Arthur onu yavaşça içine alırken her santimini, geri çekilirken her santimini, tekrar içine alırken her santimini hissetmesine izin verdi. Arthur onun üzerine uzandı ve onu kendine çekti.

"Acıyor mu?" diye sordu.

Tüm dürüstlüğüyle cevap verdi, "Hiçbir şey beni daha az incitmedi."

"Güzel," dedi, sesi alçak ve boğuk bir şekilde kulağına geliyordu. Boynunun arkasını öptü, bir yandan da onu şimdiye kadar hissettiği en yavaş, en derin, en şehvetli itişlerle beceriyordu. Ama bu ondan istediklerinin sadece yarısıydı, ona yapmasını emrettiklerinin yarısı ve eğer Arthur bir şeyse, itaatkârdı.

Kollarıyla onu sararak, her ikisini de sırt üstü yatırdı, böylece kadın göğsüne yattı, dizleri yukarıda, kalçaları genişti. Arthur masanın çekmecesinde Sir Jack'in onun üzerinde kullandığı vibratörlerden birini bulmuştu ve şimdi bunu onun üzerinde kullanacaktı.

Arthur onu düşük bir ayara getirdi. Ucu klitorisine dokunduğu anda refleks olarak irkildi.

"Durabilirim," dedi.

"Asla durma."

Kulağındaki yumuşak erkek kahkahası tamamen pornografikti, evet, belki onun bedenine ve ruhuna sahip olduğunu söyleyen bir kahkahaydı, ama her iki deliğini de mızraklıyordu, bu yüzden al bunu leydim.

Vibratörün ucunu küçük daireler çizerek üzerinde gezdirdiğinde klitorisi şişti, kabardı ve acıdı, acıdı ve zonkladı.

İç kasları hafifçe titremeye başladı. Klitorisinin derin sinirleri vızıldayıp titrerken, karnının alt kısmındaki hislerin döndüğünü hissetti. Arthur uzun ve güçlü koluyla onu kendine doğru çekti, vibratörü vajinasına doğru iterken onu sıkıca tuttu, direnci aşıp kaygan geçide doğru itti. Kadının iç duvarları fallusu sıktı ama bir santim, sonra iki, sonra üç, ağrıyan ve bekleyen çekirdeğine kadar girmesine izin verdi.

Regan bir sik kışında, diğeri amındayken zar zor hareket edebiliyordu. Arthur onun altında, onunla birlikte, onun içine doğru hareket ederken sadece küçük, dar daireler çizerek kıvranılabiliyordu. Kendini hiç bu kadar dolu, kaldırabileceğinin ötesinde dolu hissetmemiştir ama yine de alıyor, alıyor ve alıyor.

Orgazmı rekor sürede gelişti ve baskı gözlerini yaşarttı. Karın kasları acıyla gerildi ve vajinasındaki ıslaklık Arthur'un kaslı kalçalarına ve beyaz çarşaflara aktı.

Arthur onun altından kalçalarını ona doğru bastırarak sikini daha da derine soktu. Kadın acının ötesindeydi, neredeyse hıçkırıyor, nefes nefese kalıyordu. Serbest eliyle göğsünü kavradı ve sıkıca tuttu, hem onun hem de kendisinin zevki için her iki deliğini de kullanırken onu göğsüne kavradı.

Görünüşe göre başka bir el onu bileklerinden kavradı ve kollarını yatağın her iki yanına doğru açtı. Regan başını kaldırdı - bu nasıl olabilirdi? - ve kollarının etrafına sarılmış altın bir kordon gördü.

İlk başta tepki veremeyecek kadar şok olmuştu, özellikle de vücudu orgazmın eşiğindeyken. Bir başka ip önce kalçasını, sonra diğer kalçasını buldu ve bacaklarını ayırdı.

Arthur sadece "Ne-" diyebilmişti ki yatağın altından bir başka altın kordon fırladı ve ağzına dolanarak ağzını tıkadı.

Saniyeler içinde ikisi de görünmeyen güçlü kuvvetler tarafından yatağa ve birbirlerine bağlandılar. Altın kordonlar kalçalarının etrafını sararak onları birbirine kilitledi,

Arthur'un elini bacaklarının arasına sıkıştırdı, böylece vibratörü içinden çekip çıkaramadı.

Coşku ve panik birbirlerine çarparak onu daha önce hiç yaşamadığı kadar güçlü bir doruğa çıkardı. Regan orgazma karşı savaşmaya çalıştı, ama kordonlara karşı kıvranmak ve çırpınmak sadece Arthur'un sikini ve vibratörü daha da derine soktu. Pelvisindeki ve sırtındaki her kas aynı anda kasılmış, her sinir ateşlenmiş gibi görünüyordu ve iplere doğru eğildi, salıverilmesinin sarsıcı gücüyle yerinde asılı kaldı ve gözlerini kapatıp kendinden geçerek haykırdı.

REGAN GÖZLERİNİ AÇTIĞINDA, şöminenin yanındaki gölgelerden sıyrılıp onlara doğru ilerleyen bir adam gördü.

Sör Jack.

"Hayır," dedi Regan dehşet içinde, "sen öldün. Seni gömdüm."

Hiç şüphesiz oydu, Mayıs ayından beri ölü olan kocası. Seçkin görünümlü bir adamdı, gümüş rengi saçları dökülmüştü, gözleri elmas gibi parlıyordu. Kendi kafasına göre bir kral.

Omuz silkti. "Sanki odada ben varmışım gibi bana inat bu çocuğu beceriyorsun. İşte " Ellerini kaldırdı ve tütün lekeli dişlerini göstererek sırttı. "Gösteriye devam edelim."

"Bu gerçek değil. Bırak bizi gidelim."

Bu şekilde yakalandığı için dehşete düşmüş, aşağılanmıştı, Arthur'un siki içinde sıkışmıştı, vibratör hâlâ derinlere, rahmine doğru dalmış, sessizce onu başka bir doruğa doğru kışkırtıyordu.

"Şu haline bak," dedi Sör Jack, aksanı çok düzgün, ses tonu soğuk bir küçümsemeydi. "Kendine bir bak, olgun bir genç adamla yataktasın ve tek düşünebildiğin benim... Nasıl ölmüş olabilirim ki? Nefretinle beni hayatta tutuyorsun."

Ben toprağa girer girmez fırçanı alıp hayatına yeniden başlayacağına kaç kez yemin ettin? Paris'e, kuzeye bakan bir stüdyoya gideceğine, saçlarını Coco Chanel gibi kestireceğine ve bir daha asla inci dizisi takmayacağına?"

İçindeki vızıldayan penis g noktasını Arthur'un parmakları şişmiş klitorisini okşadı. Vibratörün ucu rahim ağzına titreşti ve kadın sertçe kasıldı, nefesi kesildi, ölü ve nefret dolu kocası izleyip gülerken bile neredeyse tekrar boşalıyordu.

"Eğer gitmeme izin vermeyecekseniz, Arthur'u bırakın," dedi. Ağzı tıkalıydı ve konuşamıyordu, bu yüzden onun yerine konuşması gerekiyordu.

"Onu bırakayım mı?" dedi hayalet. "Karımı beceriyor."

"Ben artık senin karın değilim."

"Hayır mı? O zaman neden hâlâ evliymişiz gibi davranıyorsun, sanki benim fikrim hâlâ önemliymiş gibi? Sana her şeyi teklif etti ama sen onu sevemiyorsun bile. Beni hâlâ sevdiğin için olmalı."

"Seni hiç sevmedim," dedi ve inledi. Gözlerinden yaşlar süzüldü. Tekrar boşalmaya çok yakındı ve bunun olmasına izin veremezdi, o kendisini izlerken, tüm atalarının soğuk ölü gözleri bir Yunan alay korosu gibi çerçevelerinden ona bakarken değil.

"Onu öldürmem gerekmez mi? Kendi yatağında karımı beceren adamı? Her iyi koca bunu yapardı."

"Eğer onun saçının teline bile dokunursan," diye tükürdü ona, iplerle savaşıarak, onu parçalamaya hazırdı, "cesedini yakıp kül etmek için seni çıkaracağım."

"Onu öldürmemem için bana tek bir sebep söyle. Bir tane, Reggie. Sadece bir tane."

Reggie. Ona her zaman böyle seslenirdi, bir sevgi sözcüğü gibi, kelimelerin ötesinde nefret ettiği bir isim ve o da bunu biliyordu.

Şömineden demir ucu turuncu renkte yanan bir demir çubuk aldı. "Sana inat kiraladığın bir fahişeden başka nedir ki o senin için?"

Ben mi? Hepsi bu mi? Onu umursamıyorsun. Onu istemiyorsun bile. Ona sahip olarak sadece beni incitmek istiyorsun. Sen kesinlikle-"

"Eğer ona dokunursan kendimi öldürürüm ve seni cehennemde avlarım. Şeytan bile sana benden daha fazla merhamet gösterecektir."

"Onu sevdiğin için mi? Sen . Asla .
Asla yapamadın ve asla ."

"Seni sevemedim ama onu sevebilirim. Onu seviyorum, seni piç kurusu. Onu seviyorum ve hep seveceğim."

Ve bu sözlerle, kordonlar yumuşak sarmaşıklar gibi koptu ve tozun içinde kayboldu. Regan haykırırken Sör Jack'in hayaleti yok oldu, o kadar güçlü bir orgazmla sarsıldı ki her şey karardı.

Kendine geldiğinde, Arthur ona bakarken sırt üstü yatıyordu. Vücudu gevşek, cansız, neredeyse cansızdı, iç kasları küçük nefesler almaya ve titremeye devam etse bile.

Islaklığı hissetti, Arthur'un menisi yatağa damlıyordu.
Ne zaman gelmişti?

"Regan? İyi misin?" Onun yüzünü okşadı. "Sanırım çok sert boşaldın. Bayıldın."

Ayağa kalktı, onu omuzlarından tuttu. "Onu gördün mü?"

"Lord Malcolm burada mıydı?"

İlk başta cevap vermedi. Elbette Lord Malcolm'du. Ona Sör Jack'i göstermiş, Arthur'a bağlı olduğunu, ona karşı kapana kısıldığını düşündürmüştü. Onu bunu anlamaya zorlamıştı.

Onu seviyordu. Arthur'u seviyordu. Onu seviyordu ve bunu yüksek sesle söylemişti... ama Arthur onun konuşmasını duymamış, Sör Jack'i görmemişti.

Rahatlama o kadar hızlı ve sert bir şekilde içinden geçti ki tekrar başı döndü. Yatakta çırılçıplak yatıyordu, ıslak ve iyice kullanılmıştı. Arthur'un onu sevdiğini söylediğini duymamış olmasına ne kadar sevindiğini düşündü. Birlikte kalabilmeleri için hiçbir şans yoktu. Onu sevdiğini söylemek sadece kaçınılmaz sonlarını daha da acı verici hale getirecekti.

"Evet," dedi onu korumak için yalan söyleyerek. "Malcolm buradaydı."

"Ne dedi?"

Regan, Arthur'un yüzüne dokundu. Sevdiği, sahip olduğu ve elinde tutamadığı adamın yüzüne.

"Haklıymışsın," dedi. "Yeniden resim yapmamı istiyor."

"Sana söylemiştim," dedi, genişçe gülümseyerek. Arthur kuzguni saçları ve paha biçilmez iki siyah inci gibi parlayan kara gözleriyle çok genç görünüyordu. "Hadi yirmi dört saat açık bir sanat mağazası bulalım. Öyle bir şey var, değil mi?"

"Sanırım sabaha kadar bekleyebilirim. O zamana kadar... lütfen buradan gidelim."

O gece Ferry Hill'den ayrılırken yanında tek bir şey götürdü: Mars ve Venüs tablosu.

BİR ANNE VE ÇOCUK

D Londra'ya geri dönerlerken şafak hafifçe söküyordu. Sabah ışığının gümüş filizleri gri Kasım bulutları ok gibi. Regan, Arthur'un omzunda uyuyakaldı ve ancak Arthur, The Pearl'ün yeraltı otoparkına girdiğinde uyandı.

Arthur ona hafifçe güldü. "Sonunda uyandın mı?"

"Özür dilerim," dedi dik oturarak. "Perili evleri ziyaret etmek için sabahın üçünde kalkmaya alışık değilim."

"Yukarı çık ve biraz uyu," dedi. "Ben sonra uğrarım."

"Yukarı gelip benimle uyumak istemiyor musun?"

"Gerçekte ne kadar düşünüyorsun?" Yorgun bir şekilde gülümsedi. "Haklısın. Yakında görüşürüz."

Arabadan çıkmaya başladığında Arthur elini yavaşça koluna koyarak onu durdurdu. "Bana bir söz verir misin?"

"Ne oldu?"

"Her ne yapıyorsa... ve her ne sebeple olursa olsun, lütfen buna izin verme..."

"Arthur..." Ona ne olursa olsun her şeyin yoluna gireceğini ve zamanın sonuna kadar birlikte ve mutlu olacaklarını söylemek istedi.

"Böyle bir söz veremem," dedi. "Sana gelecekle ilgili hiçbir söz veremeyeceğimi biliyorsun."

"Biliyorum." Başını salladı. "Bunu biliyorum."

Aşk neden bu kadar imkânsız derecede zor olmalı diye merak etti. Onu daha az sevseydi, ona daha fazlasını vaat edebilirdi. Geleceklerine baktığında gördüğü tek şey acıydı, onun acısı. Evlilik tekliflerine hayır demesinden bıyacaktı. Çocuk evlat edinmek istemediğı için ona kızacaktı. O kadar zaman boyunca, onunla bir çırpıda evlenebilecek ve ona yarım düzine zıplayan Godwick bebek verebilecek kendi yaşında bir kızla aşkı bulabilecekken, neden erken ölüme mahkum bir kadın için bunca yıl harcadığını merak edecekti.

Asıl üzücü olan, Regan'ın tüm bunları bildiğı halde bu gece onunla evleneceğini bilmesiydi. Kesinlikle deli olduğunu kanıtlıyordu, bu da aklı başında olanın kendisi olması gerektiğı anlamına geliyordu.

"Sana şu anda söz verebilirim," dedi. "Nasıl yani?"

"Alabileceğimi alırım."

Onu öptü, sonra da arabayla uzaklaşmasını izledi. Onlara daha kaç öpücük kalmıştı, bin mi? Yüz mü? On mu?

Regan, patronunun sabahın köründe neden lobide sürüklendiğini merak eden Pearl çalışanlarının meraklı bakışlarından kaçınmak için elinden geleni yaparak çatı katına döndü. Yatağının onu beklediğini gördü. Soyunup çarşafın altına girdi ve derin ve yalnız bir uykuya daldı.

UYANDIĞINDA yine yağmur yağıyordu. Regan pencerelerinde ve duvarlarında bir sonbahar yağmurunun bitmek bilmeyen davul sesini duyuyordu. Arthur olmadan yatağı kocaman ve boş geliyordu. Onun orada olmasına nasıl bu kadar çabuk alışmıştı? Sör Jack öldükten sonra, yaşadığı sürece başka bir erkekle aynı yatakta yatmayacağına yemin etmişti. Şimdi, ancak yedi ay sonra, Arthur'un yastığına sarılmış, onun kokusunu arıyordu.

Açlık sonunda onu yatağından kaldırdı. Oda servisine Küba kahvesi, kahverengi tereyağı soslu ıstakoz ravioli, tuzlu karamelli dondurma sipariş etti ve her lokmasını yedi. Uzun ve sıcak bir duşun ardından gri yün bir etek ve ona uygun bir ceket giydi. Alt kattaki oturma odasına indi ve orada dondu kaldı. Birisi şöminenin üzerindeki tabloyu değiştirmişti.

Yıllar önce bir müzayededen aldığı orijinal bir tabloydu bu; Amerikalı ressam Elizabeth Nourse'un "Bir Anne ve Çocuk" adlı unutulmaz portresi. Hem anne hem de çocuk kasvetli ifadeler takınmıştı. Başlarının arkasında azizlerin ikonaları gibi soluk gölgeler vardı, ancak bu anne Meryem Ana değil, sıradan bir kadındı. Çocuk da İsa değil, normal bir erkek bebektir.

Zoot asmış olabilirdi ama daha önce Regan'ın izni olmadan ya da onun isteği üzerine tabloları hiç değiştirmemişti.

Malcolm, o zaman.

Evine bir anne ve çocuğun portresini asarak ne demek istemişti? Onunla alay mı ediyordu?

Regan tabloyu indirdi ve eğer Nourse'un diğer çalışmalarına bu kadar hayran olmasaydı onu şömineye atabilirdi.

Onu ofisine taşıdı ve duvara bakacak şekilde çevirerek masanın arkasına sakladı. Telefonu aldı ve Zoot'u çağırdı.

"Sotheby's'e götürülmesini istediğim bir tablo var," dedi Regan ona. "Yerine yenisini de getirebilirsin. Ne olursa. Bugün lütfen."

Zoot tek bir resim için bu kadar acele etmenin nedenini soramadan telefonu kapattı. Regan'ın tartışacak hali yoktu.

Tüm yaralarını bir anda deşen arkasına baktı. Neden bir annesi olmadı? Neden bir anneye sahip olma ya da olmama kararı

kötü genler yüzünden çocuklarının elinden alınmasına izin veremez miydi? Öldüğünde onu çocuksuz ve dul bırakacağını bile bile Arthur'la evlenecek kadar bencil olmasına neden izin vermedi?

"Benden ne istiyorsun Malcolm?" diye sordu gözyaşları içinde. "Ne söylemeye çalışıyorsun? Neden sadece söylemiyorsun ve beni rahat bırakmıyorsun?"

"Söylemeye çalıştığım... Çok üzgünüm, sevgili kızım. Çok, çok üzgünüm."

Regan arkasını döndü ama orada kimse yoktu.

Ama orada biri vardı. Kültürlü, paralı ama son derece pişman bir adamın sesini duymuştu.

Ve daha önce yerde halıdan başka bir şey olmayan yerde... Regan tek bir pirinç anahtar gördü.

Titreyerek aldı. Sıcaktı, sanki bir adamın cebinden yeni çıkmış gibiydi.

"Regan?"

Bu sefer Arthur'un sesi.

"Ofisimdeyim," diye seslendi ona.

Anahtar avucundaydı. Arthur içeri girdi ve onu elinde bir kuş gibi tutarken gördü.

"O buradaydı." Regan onun gözleriyle buluştu. "Malcolm. Onu görmedim ama sesini duydum. Arkamı döndüğümde bu halının üzerindeydi."

Arthur anahtarı yavaşça onun elinden aldı ve inceledi. "Ne dedi?"

"Dedi ki..." Gözlerini kırıştırdı ve gözyaşları yüzünden aşağı aktı. "Üzgün olduğunu söyledi. Bana 'sevgili kızım' dedi."

"Ne için üzgünüm? Sana işkence ettiğim için mi?" Verecek cevabı yoktu.

Arthur parmaklarını anahtarın etrafına doladı ve onu kollarının arasına alıp başını omzuna yasladı. "Sorun ne?" dedi. "Ne oldu?"

Yumuşak hıçkırıklar arasında ona Elizabeth Nourse tablosundan, görmenin kendisini nasıl derinden yaraladığından bahsetti.

Arthur onu masasındaki sandalyeye doğru çekti, oturdu ve kucağına oturttu.

"Seninle birlikte olmak istediğimi biliyorsun, değil mi?" dedi. "Yapabilsem yapacağımı biliyorsun."

"Yine de yapabilirsin," diye fısıldadı kulağına. Eli onun sırtını ve saçlarını okşadı.

"Senden hâlâ nefret ediyor olsaydım, belki bunu sana yapabilirdim." "Ama artık benden nefret etmiyorsun?"

Başını kaldırdı. "Hayır. Senden hiç nefret etmiyorum."

Elleriyle onun yüzünü nazıkçe sildi. "Benimle bir hayat kurmanın doğru olduğuna seni ikna etmek için ne gerekiyor?"

"Bir mucize," dedi ve sonra kendine acıyarak güldü.

"Bir hayalet sana sihirli bir anahtar getirdi. Bu senin için yeterli bir mucize değil mi?"

"Anahtarın ne için olduğuna bağlı."

"Küçük bir şey," dedi anahtarı kaldırarak. "O zaman bir kapı anahtarı değil."

Regan ondan aldı. Evet, kilitli bir kutu veya küçük bir kasa için çok küçük pirinç bir anahtar. Ya da...

"Masanın çekmecesini," dedi Arthur'un gözlerine bakarak. Hemen Arthur'un kucağından ve diz çökerek anahtarı yıllardır kapalı duran çekmecenin kilidine soktu.

Anahtar döndü. "İşe yaradı," diye nefes aldı.

"Bana bırak," dedi Arthur. "Orada ne olduğunu Tanrı bilir."

Adam çekmeceyi sonuna kadar açarken kadın yoldan . Adamın arkasından bakınca defterleri, bir mektubu ve ters çevrilmiş küçük bir resim çerçevesini gördü.

Çerçeveyi ters çevirdi. Bebekli bir kadının sararmış ve eskimiş bir fotoğrafıydı bu. Poz, ofisinin duvarında asılı duran tabloya oldukça benziyordu. Yüz hatları seçilemeyecek kadar grenliydi ama kadınla ilgili bir şey vardı... tanıdık bir şey.

Arthur gözlerini kıstı. "Bu benim büyükannem değil. Ya da büyük büyükannem." Onu ters çevirdi ve tokalarını çözdü.

fotoğrafi kaldırmak için.

Regan çekmecedeki defteri aldı. Bunlar Lord Malcolm'un hesaplarıydı. Terzisine olan borcu. İnci'ye olan borcu. Sanat simsarına, metreslerine, fahişelerine olan borçları.

"Hannah Howell," dedi Arthur.

Regan defteri incelemeyi bıraktı ve ona baktı. "Peki ya annem?"

"Fotoğraf," dedi ve ona uzattı. "Arkasında adı yazıyor ama 1938 tarihli."

Hannah Howell ve Angus, 1 yaşında. Ağustos 1938. Regan tekrar çevirdi ve yüzleri inceledi. "Bu senin büyük büyükannen değil," dedi. "Bu benimki. Anneme onun adı verilmiş. Angus da benim büyükbabamdı..."

Defterde bir şey görmüştü, hiç mantıklı olmayan bir şey.

"H.H.," dedi, bir dizi baş harfi yüksek sesle okuyarak. "Malcolm ona ödeme yapıyordu. Haziran 1937'de başlayan bir dizi aylık ödeme."

"Ona ödeme yapmak mı? Ne için?"

Regan ona bir kaşını kaldırdı. "Bariz olan, tabii ki."

"Ona doğrudan ödeme yapar mıydı? Yoksa otele mi? Daha önce hiç ödememiştim. Nasıl oluyor?"

"Bu şekilde değil," dedi. Ödemeler büyük büyükannesi Angus'a hamileyken başlamıştı. "Oyun için öde, ayda bir ödeme değil. Daha çok..."

Çocuk nafakası ödemeleri.

Regan mektuplarda ne bulacağını biliyordu ama yine de onları teker teker okudu ve bitirdiğinde Arthur'a uzattı. İlk olarak Regan'ın büyük büyükannesi Hannah'dan gelen mektuplar vardı. Sonra Lord Malcolm'un annesi Godwick Kontesi'nden gelen mektuplar vardı. Birlikte, tüm kısa ve ateşli ilişkiler gibi sona eren kısa ve ateşli bir ilişkinin hikâyesini anlatıyorlardı. Ancak bunun istenmeyen sonuçları olmuştu.

"Lord Malcolm senin büyük büyükbabandı," dedi Arthur sonunda, kendisiyle aynı sonuca varmıştı ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordu. "Regan... biz ikinci dereceden kuzeniz."

Yavaşça başını salladı. "Öyle görünüyor."

"İyi ki artık biz kötü Godwick'lerden nefret etmiyorsun," dedi gülerek. "Sen de bizden birisin."

TUTUKLU

"M "Tanrım," dedi Regan gözlerini kapatarak. Öne doğru eğildi, başı ellerinin arasındaydı.

"Regan. Regan mı?" Arthur'un sesi onun savunmasını aştı. "Bunun benim ya da bir başkası için önemli olduğuna bir an bile inanamazsın."

Tabii ki önemli değildi. O kadar da değil. Birinci dereceden kuzenler Avrupa'da evlenebilirdi ve evlendiler de. Kardeş olsalar bile fark etmezdi çünkü onun çocuğu olamazdı.

Asla öyle olmayacaktı. Bu olacaktı:

"Büyükbaban kendi yeğenini geri çevirdi." "Öyle yaptı," dedi Arthur.

"Kendi yeğeni. Kendi ailesi. Biliyor olmalı..." "Eminim öyledir." Arthur tekrar yere oturdu. "Nasıl Bunu yapabilir miydi? Neden korkuyordu?"

"Aile serveti üzerinde meşru bir hak iddiası mı?"

"Muhtemelen, evet. Özellikle de Malcolm büyük büyükbabanıza oğulları için maddi destek verdiğinden beri."

Regan hâlâ şok içinde Arthur'a bakıyordu. "Eğer Malcolm tüm bunları yapabiliyorsa -resimleri hareket ettirebiliyor, insanlara rüyalar ve kâbuslar yaşatabiliyor ve onlara anahtarlar fırlatabiliyorsa... neden annemi kurtarmaya çalışmadı?"

"Belki de denemiştir," dedi Arthur. "Yapmadığını bilmiyorsun. Büyükbabamın tüm bu olanları görmezden

işaretler ve uyarılar. Şimdi Malcolm tekrar deniyor." "Artık çok geç."

"Senin için değil. Seni benimle bir hayat yaşamaya ikna etmek için bir mucize gerektiğini söylemiştin. Mucizeni aldın, değil mi?"

"Arthur..." Başını iki yana salladı.

O kadar basit değildi. Hiçbir zaman o kadar basit olmadı.

Bir kapı sesi ikisini de şaşırttı. Kapı çalındı ve kapı açıldı.

"Patron?"

Arayan Zoot'tu. Cevap beklemeden elinde sarılı bir tabloyla doğruca ofise girdi.

"Patron? Siz ikiniz yerde ne yapıyorsunuz?"

"Ah, sadece bazı eski kâğıtları karıştırıyordum," dedi Regan. Çabucak ayağa kalktı ve kendini topladı. Arthur şehre bakan pencereye gitti.

"Müzayede evine bir şey götürmemi istemiştiniz, değil mi?" Zoot sordu.

"Evet, bu." Regan ona Nourse'un tablosunu uzattı. "Diğer tabloyu da şöminenin üzerine asabilirsin."

"Ben yaparım," dedi Arthur. Sarılı tabloyu oturma odasına götürdü, Zoot da onu takip etti.

"Regan?" Arthur'un sesi diğer odadan geldi.

Ses tonundaki bir şey onu hemen ona doğru koşturdu. "Ne var-" Sonra gördü.

"Sorun nedir, Patron?" Zoot sordu. "Başka bir şey mi istiyorsun? Evelyn de Morgan'ın senin aşık olduğun kız olduğunu sanıyordum."

Zoot'a başka bir tablo getirmesini söylemişti, herhangi bir tablo. Arthur'un açtığı tablo Evelyn de Morgan'a aitti, hatta en sevdiği tabloydu. Ve bu tabloyu iyi tanıyordu. Mavi bir elbise giymiş, tavus kuşu tüyüyle süslenmiş, saçlarında incilerden bir ağ ve bileklerinde kelepçeler olan bir kadın resmedilmişti.

Mahkum.

"Hayır," dedi Regan. "değil. Gidebilirsin."

Zoot ona uzun uzun baktı, Arthur da öyle. Belki de gerginliği sezmiş olacak ki başka bir yorum yapmadı ve Nourse tablosunu alıp gitti.

Yalnız, yan yana durdular, o ve Arthur, resim Arthur'un ellerinde hafifçe titriyordu.

"Mahkum mu? Sence bu ne anlama geliyor?" Arthur söyledi. "Seni zincirlemem mi gerekiyor? Benim için sakıncası yok. Regan?"

Konuşmadan resme baktı.

İçinde bir şeyler kıpırdadı. Bu resme binlerce kez bakmış ama tekniğe, renklere, kadının elbisesi ve saçındaki ayrıntılara hayranlık duymaktan başka bir şey hissetmemişti.

Şimdi Regan resimde başka bir şey daha görüyordu. Kendisi.

"Senin gözlerine sahip," dedi Arthur. "Soluk gri. Biraz korkmuş, biraz kapana kısılmış."

Regan, lüks bir hapisanede demir ve altın bantlarla hapsedilmiş bir mahkûmdu. Bileğindeki kelepçelerin halkaları ataç kadar dayanıksız görünüyordu. Resimdeki kadının tek yapması gereken ellerini birbirinden ayırmaktı. Ve bunu yaptığında özgür olacaktı. O zaten özgürdü. Sadece bunu henüz bilmiyordu.

Regan, demir ve çelikle kuşatılmış, göz kamaştırıcı yaldız ve altınla süslenmiş bir otel olan The Pearl'ün çatı katına göz gezdirdi.

Arthur'a döndü ve onu öptü. Yumuşak bir öpücük. Şefkatli bir öpücük. Bir veda öpücüğü.

"Bana bir iyilik yap," dedi.

"Ne olursa."

"Görevine başladığında, lütfen kendini öldürtme."

Adam ona baktı, gözleri şaşkınlıkla kısılmıştı.

"Planlamıyordum. Neden?"

Gülümsedi ama cevap vermedi. "İşe gitmem gerekiyor," dedi. "Ben... Sonra görüşürüz."

"Bu gece daha sonra mı?"

"Önce birkaç şey yapmam gerekiyor." "Yarın mı?"

"Yakında," dedi. Yüzüne dokundu ve onu bir kez daha öptü. Yakışıklı yüzünü, gözbebeği ile irisi ayırt edilemeyecek kadar koyu gözlerini. Onun sevgilisi. Onun koruyucusu. Onun ailesi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Olacağım."

Başını salladı. "Yarın görüşürüz o zaman, ya da ne zaman hazır olursan."

Şezlongun arkasından paltosunu aldı ve kapıya doğru gitti. Orada durdu ve geri döndü.

"Bana hiçbir söz veremeyeceğini biliyorum," dedi, "ama sana şu sözü verebilirim. Seni sonsuza dek seveceğim ve beni durduramazsın, bu yüzden denemeye zahmet etme. Seni seveceğim ve seni bekleyeceğim, ama benden kaçarsan seni bulurum."

"Sadece... önce kendimi bulmama izin ver, olur mu?" "Sana ait olduğumu söylediğin zamanı hatırlıyor musun?" "Hatırlıyorum," dedi.

"Bunu kastettin mi bilmiyorum ama buna inandığımı bilmelisin. Ben her zaman sana ait olacağım. Nerede olursan ol, nereye gidersen git, ben her zaman seninim."

Gülümsedi. "Benim."

". Ne yapacaksın?"

"On yıl önce yapmam gereken şeyi." "Uzun sürmesin," dedi. "Seni seviyorum."

Gitmek için döndü ve Regan arkasından, "Ben de seni seviyorum, Brat," diye fısıldadı.

Kapı arkasından kapandı ve kadın yalnız kaldı. Yine yalnızdı. Onu o kadar çok geri istiyordu ki neredeyse peşinden koşacaktı. Ama Arthur'u başka bir kafese koymak için yaldızlı bir kafesten ayrılmış olacaktı.

Terasa çıktı ve Gloom'u öğle yemeğini beklerken buldu. Onu eliyle çiğ balıkla besledi ve zarif başının arkasındaki ipeksi tüyleri okşadı.

"Gitmem gerek bebeğim," dedi. "Ben de senin gibi bir süreliğine uçup gitmeliyim. Birileri seninle ilgilenecek, söz veriyorum, ama şimdilik bu bir veda."

Başını kaldırdı. "Güle güle, bebeğim."

Gözyaşları içinde güldü ve Gloom uçup gittiğinde onu da yanında götürdüğünü hayal etti.

Şaşkınlık içinde ofisine döndü ve telefonu açtı.

"Evet, Patron," dedi Zoot, kadın cevap verdiğinde.

"Gloom'u benim için besleyebilir misin? Ben... Ben bir süreliğine gideceğim."

"Sen nasıl istersen patron. Nereye gidiyorsun?"

"Paris'e."

"Paris mi? Paris'te ne var?"

"Sanat," dedi Regan. "Bir sürü, bir sürü ve bir sürü sanat."

BÖLÜM III

SABAH YILDIZI VE AKŞAM YILDIZI

ARthur cehennemdeydi. Regan'ı son gördüğünden bu yana iki hafta geçmişti ve Regan telefonlarına cevap vermiyordu. Orada olup olmadığını görmek için iki kez Pearl'e bile gitmişti. Zoot orada olmadığını ve nereye gittiğini söyleyemediğini ya da söyleyemeyeceğini söyledi.

Yapabileceği tek şey Regan her ne yapması gerekiyorsa onu yaparken beklemektir. Beklemek, umut etmek ve ölü büyük büyükbabasının onları bir araya getirmek için varoluş düzlemlerini geçmeyeceğine güvenmek.

Aralık ayı geldi ve aniden Noel Arthur'un baktığı her yerdeydi. Piccadilly'deki evlerinin penceresinin dışında, sokak lambalarından sarkan yeşillikleri ve pencerelerden görünen Noel ağaçlarındaki beyaz ışıkları görüyordu. Ailesi bir hafta içinde eve dönecek ve hepsi artık tamamen yenilenmiş olan Wingthorn'da toplanacaktı.

Arthur, orduya katılıp bir daha dönmek üzere evden ayrılmadan önce ailesiyle geçireceği son Noel'i dört gözle beklemeye çalışıyordu. Ama Regan'ın nerede olduğunu, güvende olduğunu ve hâlâ onu istediğini bilmek anlamına gelecekse tüm sezonu, tüm hediyeleri ve partileri seve seve atlayabilirdi. Ne zaman yağmur yağsa -ki artık neredeyse her gün yağıyordu- Regan'ı parlayan kaldırımlarda görüyordu ama hiçbir zaman o siyah şemsiyelerin altındaki Regan olmuyordu.

Şehir evi için aldığı Noel ağacının son süslerini de yerleştirirken aklından geçen hüzünlü düşünceler bunlardı. Süslemeler onu neşelendirmek yerine Regan'ı daha çok özlemesine neden oluyordu. Bunu bir çift olarak birlikte yapma şansları olacak mıydı? Evleri için bir ağaç seçmek - sadece "evleri" düşüncesi bile nefesini hızlandırıyordu- ve birlikte süslemek, fındıkkıranların, tombul küçük kızılgerdanların ve altın çanların yerleşimi konusunda tartışmak?

Onun hayatının kısa kesilebileceğini biliyordu. Kendisine bu gerçeğin onu korkutması gerektiğini kez söylediye de asla korkutmadı. Aksine, onu daha çok sevmesine, daha çok istemesine neden oldu.

Tanrım, keşke arasa ya da mesaj atsa. Zoot'un kapısına bıraktığı tek bir notu ya da mesajı birkaç düzine hakaretle birlikte kabul ederdi. Regan'ın kendisini nerede sakladığını da söylerse ona istediği kadar Lord Köpek Boku ve Kaba Baron diyebilirdi. Kendini bulmak için saklanıyordu.

Evin ön kapısı açıldı ve çarparak kapandı. Dik durdu, elinde küçük seramik bir kızılgerdan vardı.

On sekizinci yüzyıldan kalma konağın kapısını bir kişi dışında kimse çarpmadı.

"Buraya, Charlie," diye seslendi Arthur. "Oturma odası."

Charlie içeri girdi, Arthur'un onu son gördüğünden daha iyi görünüyordu. Uyanıktı, akşamdan kalma değildi, bulutlar dağılmıştı. Büyük, sarılı bir dikdörtgeni havaya kaldırdı.

"Eski On Üç'ü geri aldım," dedi.

Arthur tüm bu çılgınlık içinde Lord Malcolm'un portresini neredeyse unutmuştu. Robin'i sehpanın üzerine koydu ve portreyi kardeşinden alıp açtı. İşte oradaydı, tüm sırtan ihtişamıyla.

"Köpek kulübesinden çıktın," dedi Arthur. "Tebrikler. Bunu nasıl başardın?"

"Bana 'Lord Dogshit'in kardeşi' diyen garip ve düşmanca bir sarışın kaldığım daireye getirdi. Bunu da o getirdi."

Arthur'a yaklaşık aynı büyüklükte sarılmış başka bir dikkörtgen uzattı.

Zoot, Arthur'un nerede yaşadığını biliyordu. Regan'ın notlarıyla burada kendine ait bir oda tutmaya yetmişti. Charlie'ye ona için bir şey vererek kolay yolu mu seçiyordu? Yoksa Charlie ve Arthur'u aynı odada kalmaya zorlamak Regan'ın işi miydi?

Arthur ambalaj kâğıdını dikkatlice çıkarınca ortaya orijinal bir yağlıboya tablo çıktı. Bir Evelyn de Morgan. Çerçevenin üzerindeki pirinç rozeti okudu. Phosphorus ve Hesperus (Sabah Yıldızı ve Akşam Yıldızı).

"Ne oldu?" Charlie, Arthur'un omzunun arkasından bakarak sordu.

Arthur tabloyu şöminenin üzerine koyarken, "Venüs'ün iki oğlu," diye açıkladı. "Sabah Yıldızı ve Akşam Yıldızı. Kardeşler."

"Annem bize böyle derdi. Ona Sabah Yıldızı ile Akşam Yıldızı'nın aynı yıldız olduğunu söylemeye cesaret edemedim."

"Sanırım biliyordu," dedi Arthur.

"Bana en son ne zaman Akşam Yıldızı dediğini hatırlamıyorum," dedi Charlie neredeyse hüzünle. "Artık Charles'tan başka bir şey duymuyorum."

"Çünkü bu bir sevgi ifadesi ve sen son zamanlarda pek sevimli değilsin."

Charlie gözlerini devirdi. "Tanrım, yine mi? Eğer buna devam edeceksen ben gidiyorum."

Arthur ona baktı. İnanılır gibi değil.

"Biz eskiden çok iyi arkadaş değil miydik? Yoksa tüm bunları kafamdan mı uydurdum?"

"Evet, biz de eskiden bakireydik. Sonra büyüdü, tamam mı? O yüzden büyüün." Charlie gitmek için döndü.

Arthur sert bir sesle adını söyledi ve Charlie topuklarının üzerinde dönerek onunla yüzleşti. "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Arthur kardeşinin suratına bir yumruk attı.

İyi yumruk. Doğrudan çeneye. Charlie sersemlemiş ve nefesi kesilmiş halde kanepeye düştü.

Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ne... Piç, bu ne içindi-"

"Kız arkadaşımın ayrıldığı gün onunla yattın," dedi Arthur, sesindeki soğuk öfke karşısında şok olmuştu.

"Bana bu yüzden mi vurdun? Bu iki yıl önceydi!" "Evet, ve hala bir özür bekliyorum."

"Sen delisin."

"Hayır, çok kızgıyım. Seni sadece beni kızdırmak için aradığını biliyorsun," dedi Arthur. "Bunu biliyorsun, değil mi? Yoksa seninle dalga geçmek için bana gönderdiği mesajların ekran görüntülerini mi göstermem gerekiyor? Bana ikinizin yatakta birlikte çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi, sen onun yanında bebek gibi uyurken o bana ne kadar kolay biri olduğunu anlatıyordu."

Charlie ağzını oynattı, çenesini düzeltti. Kırılmamıştı. Kırılmış olsaydı Arthur kendini kötü hissetmezdi.

"Hayır," dedi Charlie. "Bana söylemek ya da göstermek zorunda değilsin. Ben biliyordum."

"Biliyor muydun? O zaman neden onunla yattın?"

Kardeşi kendini küçümseyen hüzünlü bir kahkaha attı. "Neden mi? Senin yüzünden. Çünkü sen her zaman ve sonsuza kadar her şeye sahipsin. Sen unvanı, evleri ve saygıyı alıyorsun, bense hiçbir şeyi."

Arthur, Charlie'nin karşısındaki sehpanın üzerine sertçe oturdu. Kardeşinin gözleriyle buluşmaya çalıştı ama Charlie ona bakmadı.

"Berbat biri olduğumu biliyorum," dedi Charlie. "Neden olmasın? Kimse benden başka bir şey olmamı beklemiyor. Sevgili anneciğim ve babacığımın zaten mükemmel kızları ve mükemmel oğulları var. Ben hiç var olmayabilirim bile. Neden zahmet edeyim ki?"

Charlie çenesine dokundu ve tekrar yüzünü buruşturdu. Şişmeye başlamıştı.

"Kal," dedi Arthur. "Mutfaktan döndüğümde burada olmazsan seni bulur ve burnunu kırarım." "Burada olacağım."

Charlie'nin sesi küçük ve yenikti. Arthur aptal çocuğa sarılmak istedi ama Charlie'nin buna izin vermeyeceğini biliyordu. İç çekerek oturma odasından çıktı ve bir çay havlusuna buz koymak için mutfığa gitti. Regan haklıydı. Charlie Wendy'yle bilerek, inadına, gururu incindiği ve kendine acıdığı için yatmıştı. Arthur her ne kadar kardeşini tekrar yumruklamak istese de -ailesinin parası, gücü ve Godwick soyadıyla onun yerinde olmak için kaç kişi cinayet işleyebilirdi ki- unvanların ve mirasların hiçbir anlam ifade etmediğini anlayana kadar onu sarsmak da istiyordu. Arthur, Regan'ın onu arayıp nerede olduğunu söylemesi anlamına gelse, unvanlarını sokakta yürürken gördüğü ilk kişiyle takas edebilirdi.

Ve bu düşünceyle birlikte Charlie'ye yardım etmek için ne yapabileceğini biliyordu.

Oturma odasına döndü ve Charlieye buz verdi. Şişlik fena değildi ama morluk çok kötü olacaktı. "Sana çok önemli bir şey söylemem gerekiyor," dedi Arthur. Charlie'nin önünde durarak. "O yüzden dikkatini ver."

Charlie onun gözleriyle buluştu.

Arthur, "Regan Ferry ile evleneceğim," dedi.

Charlie güldü. Arthur gülmeyince gülmeyi kesti. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır."

"O bizden daha zengin. Senden ne istiyor?" "Bunu ona sormanız gerekecek. Ama önemli değil. Ben en kısa zamanda onunla evleneceğim."

"Bu çok hızlı Art. Sanki... Onu bir aydır tanıyormuşsunuz gibi." "Bizim annemiz ve babamız da evlendikten bir gün sonra

Toplantı. Bir. Yirmi beş yıl geçti ve hala ellerini birbirlerinden uzak tutamıyorlar."

"Hatırlatma bana."

"Kusura bakma. Her neyse, bilmen ya da anlamaman gerekmeyen nedenlerden dolayı çocuk sahibi olmayacağız," dedi Arthur.

"Bu nedenle seni varisim olarak atayacağım. Godwick soyu, ben yarın da ölsem, altmış yıl sonra da sen ve çocukların aracılığıyla devam edecek."

Odadaki sessizlik o kadar derin ve uzundu ki Arthur Hyde Park'taki çalgıcıların çaldığı Noel müziğini duyabiliyordu.

"Tanrım, sen ciddisin," dedi Charlie. Dik oturdu, Arthur onu iki yıldır ilk kez sinirli bir kamburdan başka bir şekilde otururken görüyordu.

"Daha ciddi olamazdım."

"Ya siz ikiniz fikrinizi değiştirirseniz?"

"Yapmayacağız. Ve benim varisim olarak bu şekilde devam edemezsin. Ya Godwick'in on yedinci kontu olacaksın ya da on yedinci Godwick kontunun babası. Boş yılınız bugünden itibaren resmen sona erdi. Üniversiteye nereye gideceğin umurumda değil ama gideceksin. Üniversiteye değilse, Sandhurst'e. Kararı sana bırakıyorum, ama korunması ve yönetilmesi gereken devasa bir mülkün ve unvanın varisiyken hayatını boşa harcayacak bir gün daha geçirmeyeceksin. İçki içmeyi bırakmalısın. Senin olmayan parayı harcamayı bırakmalısın. Ve arkadaşların arkadaş değil, onlar senden bir kuruş daha koparamayacaklarını anladıkları anda seni bırakacak asalaklar. Beni anlıyor ?"

Şaşırtıcı bir şekilde Charlie başını salladı. Hatta neredeyse pişman ve hatta... muhtemelen... belki... biraz gururlu görünüyordu.

"Babama bunlardan bahsettin mi?" Charlie söyledi. "Hayır, ama Noel'de anlatacağım."

"Ama ya..." Charlie daha da dik oturdu. "Ya siz ikiniz sonunda evlenmezseniz?"

"O zaman hâlâ aynı gemideyiz. Çünkü ya o ya da hiç kimse ve benim hâlâ bir varise ihtiyacım var." Arthur ona gülümsedi. "Birisi On Yedinci Lord Köpek Boku olmalı."

"Tamam," dedi Charlie. "Babamla ne yapmam gerektiğini düşündüğünü konuşacağım-üniversite ya da Sandhurst. Gerçi ben belki... LSE'yi düşünmüştüm?"

"LSE" Londra Ekonomi Okulu'ydu. Arthur kardeşinin iş dünyası ya da ekonomiyle ilgilendiğini ilk kez duyuyordu. Charlie hakkında bilmediği başka ne vardı?

"LSE harika olurdu," dedi Arthur. "Ne de olsa aile temelde bir işletme olarak yönetiliyor. Ben birliğimle uzaktayken, senin de Godwick vakfının yönetim kurulu toplantılarına katılmanı istiyorum. Birimizin orada olması, notlar alması ve işin iç yüzünü öğrenmesi gerekiyor. Bunu yapar mısın?"

"Elbette," dedi. "Evet, kesinlikle." Charlie'nin gözlerinde yeniden hayat vardı, kendisine verilen bu muazzam sorumluluğu yerine getirme kararlılığı.

Arthur boğazında bir yumru hissetti. Regan'ın yanında olmasını her zamankinden daha çok istiyordu, böylece ona Charlie'den, onun çoktan değişmiş bir adam olduğundan, gözlerinin önünde büyüdüğünden bahsedebilecekti.

"Güzel," dedi Arthur. "Şimdi, ağaç konusunda bana yardım etmek ister misin?"

"Kimse gittiğini fark etmeden önce yaşlı On Üç'ün portresini eve geri götürebileceğimi düşündüm."

Çenesi şimdiden morarmaya başlamıştı. Arthur, "Sen burada kal ve buzu yüzünde tut. Ben onu eve götüreceğim. Döndüğümde akşam yemeği yeriz. İstersen paket Hint yemeği alabilirsin."

"Sadece Hint baharatlı alabilirsem."

"Üç dakikadır varisimsin ve şimdiden beni saf dışı bırakmaya mı çalışıyorsun?"

"Sadece kırılan yüzün intikamı."

"Sen zaten benden daha güzeldin," dedi Arthur. "Şimdi eşitiz."

"Doğru," dedi. "Eşit."

Arthur tabloları eline aldı. Charlie çoktan telefonuna sarılmıştı ama Arthur onun London School of Economics'in web sayfasını açtığını görünce rahatladı.

Tabloları Landy'sine yükledi. Eve dönüş yaklaşık bir saat sürdü, ve o her dakikasını harcadı

Regan'la gerçekleşebilecek ya da gerçekleşemeyecek bir geleceğin hayalini kuruyordu. Yine de olmak zorundaydı. Öyle değil miydi? Lord Malcolm onları bir kez bir araya getirmişti. Belki bunu tekrar yapabilirdi?

Atalarının evi olan Wingthorn'un görkemli kapılarından geçerken güneş batıyordu. Tabloları ön kapıya taşıdı ve evin şifresini girdi. Kapılar onun için açıldı. Taze boya ve sıva kokan girişe adım attı. Merdiven trabzanı yeniydi. Eski tavanlar artık o kadar da eski görünmüyordu. Her yerde güzel bir yüz yenileme.

Annesinin sabah odasının önünden geçerken Arthur bir şeyin oldukça dramatik bir şekilde değiştiğini fark etti. Bir asırdan uzun süredir gül kırmızısı olan oda şimdi bembeyazdı. İçeri girdi ve ışıkları açtı. Eski kırmızı damask duvar kâğıdı gitmiş, yerine yeşil gül sarmaşıklarıyla kaplı beyaz bir duvar kâğıdı gelmişti.

Regan'ın rüyasında gördüğü duvar kağıdı. Öyle olmalı.

Beyaz şömine rafına doğru yürüdü ve annesinin portresine baktı. Annesinin adı Mona Lisa'ydı ve bu yüzden portresinde Mona Lisa gibi giyinmişti - aynı saç, aynı kıyafet. Bir kontes için ilginç bir portre. Yine de anne ve babasının eksantrik oldukları biliniyordu.

İlk Godwick Kontesi kendi portresini bu odaya asmıştı ve soyunun sonuna kadar tüm konteslerin portreleri burada asılı kalacaktı. Regan'ın anlattığı rüyada, Lord Malcolm ile olan rüyasında, geleceğini görmüştü. Bir gün Godwick'in bir sonraki Kontesi olacaktı.

Ve o geleceği görmemiş olsa bile, Arthur onu görebiliyordu ve bu, Cennet'teki ya da Dünya'daki tüm sanat eserlerinden daha güzeldi.

BİR SANATÇININ PORTRESİ

T Mayıs ayının sonlarında sabahın yavaşça ısınması gibi yumuşak bir şekilde hissetti. Önce neredeyse Hava gece boyunca serin, rahat, sonra ılık, daha sıcak, nihayet güneş gökyüzüne tırmandıkça neredeyse sıcak. Mutluluk. Regan mutluydu. Bugünkü çalışmasından mutluydu. Montmartre'daki stüdyosuna sızan yumuşak kuzey ışığından mutluydu. Hayatta olduğu için mutluydu.

Alnındaki teri sildi, uzun bir maden suyu içti ve bir avuç yaban mersini yedi. Resim yapmadan geçirdiği on yıldan sonra, bu işin fiziksel olarak ne kadar yorucu olabileceğini neredeyse unutmuştu. Boya yüklü bir fırçayı kaldırarak saatlerce ayakta durmak. Sırtı ağrıyordu, ayakları da öyle. Ancak ayak ve sırt ağrıları bile mutluluğuna gölge düşüremiyordu. Artık yeniden ve özgürce resim yapıyordu.

Ve özgürlüğünün kanıtını her gün aynada görüyordu. Saçlarını çene hizasında kestirmişti. Saçlarının uzun olmasını isteyen Sör Jack'ti, sözde daha "kadınsı" ama ona göre bir ressam için pratik değildi. Artık her sabah saçlarını kulaklarının arkasına topluyor, kot pantolonunu ve boya lekeli tişörtünü giyip doğrudan işe gidiyordu. Ve artık kontakt lens kullanmıyordu, sadece ince detaylar üzerinde kafasının üzerine ittiği, boya yaparken tekrar yüzüne taktığı gözlükleri vardı.

onun geniş vuruşları. Kısa saçlı. Gözlüklü. Bileğinde bir dövme, saati yok ve yırtık bir kot pantolon. Regan kendini yeniden on yedi yaşında hissetti, önünde koca bir hayat vardı, uzun bir hayat olmasa bile, diye düşündü, belki... mutlu bir hayat olabilirdi.

Resmine son birkaç dokunuş yaptı ve kollarını kavuşturmuş, sağ elinden fırça sarkarken, yere umursamazca boya damlatarak geri çekildi.

Başını önce sola, sonra sağa eğdi ve bir adım daha geri attı. Gerçekten bitmiş miydi? Sonunda mı? Gölgelelendirmeyi derinleştirmeli miydi? Arka plan rengini griden maviye değiştirmeli miydi?

"Bu mükemmel."

Regan sıçradı ve etrafında döndü.

Arthur stüdyonun kapısında duruyordu.

Bir an için karşısında bir hayalet gibi duran adama bakabildi. Onu en son Aralık başında gördüğünden beri o da değişmişti. Neredeyse altı ay geçmişti ve şimdiden yaşlanmış görünüyordu. Saçları da kısalmıştı. Daha uzun mu? Hayır, ama asker botlarını giymişti, bu da ona daha fazla boy veriyordu. Kamuflaj kıyafetleri dirseklerine kadar kıvrılmış, bronzlaşmış ve kaslı ön kollarını gösteriyordu. Daha iri, daha yaşlı, daha güçlü görünüyordu. Onu her şeyden ve her şeyden koruyabilecek bir adama benziyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"İzindeyim," dedi. "Bir haftalığına." "Beni nasıl buldun?"

"Eşyalarını Zoot'a göndertmişsin." "Sana adresimi vermedi."

"Hayır," dedi gülümseyerek, "ama bana beş bin dolara satabilirdi."

Regan güldü ve başını salladı. "O kızı kovacağım. Bana yemin etti."

"Herkesin bir bedeli vardır, değil mi?" İç çekti.

"Seni bulmamı istememiş gibi davranma," dedi. "Posta kutunuza 'M. Regan Le Fay' adını posta kutuna

Alt katta."

"Şakayı anladın, değil mi?" Morgan Le Fay, Kral Arthur'un üvey kız kardeşi, düşmanı ve sevgilisiydi.

"Ailede zeki olan benim, unuttun mu?" Adam sırttı ve kızın kanının sıcaklığı sabit bir kaynamaya yükseldi. Burada, Montmartre'da mutluydu, resim yapıyor, yalnız yaşıyor, kendisi oluyordu. Mutlu ve yalnız, ki yalnızlığını sanatında kullanmaya başlayana kadar birlikte bu kadar iyi gidebileceğini hiç bilmiyordu.

"Ben de bir Godwick'im," dedi. "Artık ailedeki zeki sen değilsin."

"İçeri girebilir miyim?" Tam eşikte duruyordu. Daha iyi havalandırmak için kapıyı aralık bırakmıştı. Adam içeri zorla girmemişti, pek sayılmazdı. İş o noktaya gelseydi muhtemelen girerdi, diye düşündü.

"Evet, içeri girebilirsiniz."

Kollarına koşup onu öpme dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı ama kendini tuttu. İyileşmek, kendisi için yarattığı hapishaneden kaçmak için gitmişti. Ayrıca Arthur'un üzerindeki büyüyü bozmak için de gitmişti, böylece Arthur sayamayacağı kadar çok nedenden ötürü birlikte olmamaları gerektiğini anlayacaktı. Altı ay geçmişti. Bu iş bitmiş olmalıydı. Şimdiye kadar onu çoktan unutmuş olmalıydı.

Onu da aşmış olmalıydı ama işte buradaydı, kalbi otlağından kaçan bir at gibi göğsünde çarpıyordu.

geldi ve önünde durdu. "Saçını kestirmişsin," dedi.

"Beğendin mi?"

"Bayıldım. Bu sensin."

"Saçını da kestirmişsin."

"Mecburdum. Beğendin mi?"

"Hmm... fena değil. Ben daha uzun süre sevdim."

Güldü. "Çıktığımda tekrar uzayacak."

"İzin için mi Paris'tesiniz? Tatil mi yapıyorsun?" "Balayı."

"Velet." İnsanın kalbi dans ederken sinirli görünmesi kolay değildi ama bunu başardı. "Bana asla evlenme teklif etmemeni emrettim mi, etmedim mi?"

"Sana evlenme teklif edemeyeceğimi söylemiştin. Ama sormuyorum. Sana söylüyorum, evleniyoruz. Bir Godwick'e asla boşluk bırakma."

"Ya da başka bir delik, öyle duydum," dedi.

Onu görmezden gelerek, "Charlie'yi varisim yaptım. Ona çoktan söyledim. Bu tür şeyler ne kadar resmi olabilirse o kadar resmi."

Ona baktı. Ciddiydi. Ciddi olduğunu anlayabiliyordu. Sesi ciddi, gözleri ciddiydi.

"Yaptın mı?" Sesi garip bir şekilde boğuk çıkmıştı. Boğazını temizledi. "Bu... bunu birine teklif edip sonra geri alamazsın."

"Geri almayacağım. Şimdiye kadar yaptığım en iyi şey. Bu onun hayatını değiştirdi," dedi Arthur. "Yedek olduğu için kendini değersiz hissettiği konusunda haklıydın. Onu varisim yapar yapmaz sanki bir gecede büyüdü. Lent Dönemi için London School of Economics'e başladı. Godwick Vakfı'nı 'uluslararası hayırsever bir sanat vakfı' haline getirmek için şimdiden değişiklikler planlıyor. Her ne demekse artık."

"Onun adına mutluyum," dedi. "O kötü bir çocuk değil. Sadece... kaybolmuş. Kendini bulduğuna çok sevindim."

"Senin sayende."

"Seni azarladığım için teşekkürler."

"Buna ihtiyacım vardı," dedi. "Ve hatta hoşuma bile gitti. Ama senin de hoşuna gitti."

Başını iki yana salladı. Buna bir son vermeliydi. "Arthur, evlenemeyeceğimizi biliyorsun. Saçmalıyorsun."

Onu duymamış gibi görünüyordu. "Bu..." dedi şövaleyi göstererek, "evimizde şöminenin hemen üzerinde asılı mükemmel görünecek. Ve sonunda Wingthorn'daki sabah odasında."

Regan sanatı konusunda bir model kullanamayacak kadar utangaçtı, bu yüzden aynanın icadından beri sanatçıların yaptığını yapmış ve bir otoportre çizmişti. Kendi resmini yapan bir kadının basit bir portresi, ama yakından bakan biri bunun sembollerle dolu olduğunu görebilirdi. Resmindeki yan sehpanın üzerinde bir dizi inci, bir kol saati, saç örgüsü, hepsi atılmış halde duruyordu. Resme "Bir Sanatçının Portresi" adını vermişti.

"Çiçeklerin resmini yapıyorum," dedi, "böylece ölmeyecekler." Ona gülümsedi. "Bunu Frida Kahlo söylemişti."

"Ölmeyeceksin. Sana izin vermeyeceğim. Sonunda, evet -Yüz yetmiş üç yaşına geldiğinde. Bir gün önce değil."

"Bir hayal dünyasında yaşıyorsunuz," dedi.

"Evet ve benimle birlikte yaşayacaksın. Hazır mısın?"

"Çocuk istiyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi, "seni istiyorum."

"Birlikte yaşlanabileceğin birini istemiyor musun?"

"Zamanını boşa harcıyorsun. Ben ordudayım. Yarın kafamı uçurabilirler, biliyorsun."

"Senin için berbat bir eş olacağım. Şu halime bak. Boya içindeyim, berbat görünüyorum, bir daha asla yüksek topuklu giymek istemiyorum..."

Onun yanından uzanıp sabah atıştırdığı yaban mersini kâsesini aldı ve avuçlarının içine koydu. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve ona bakarak bekledi.

Bahçedeki Havva gibi hissediyordu, yasak meyveyi Adem'e yedirmek ve tüm dünyanın düşmesine neden olmak üzereydi.

Ah, kimi kandırıyordu? O Havva değildi, o da Adem. O Morgan Le Fay değildi ve o da Kral Arthur değildi. Ama o Regan Ferry'di ve o da sevdiği adamdı.

Ağızına bir yabanmersini attı.

Yuttu ve gülümsedi. Bir sonraki bildiği şey, pantolonu ayak bileklerinde sırt üstü yattığı ve

Adamın siki dışarıdaydı ve karnına sertçe bastırıyordu. Aşağı uzandı ve kalın şaftı kavradı, okşadı ve sıkıca tuttu.

"Sen bana aitsin," dedi kulağına. "Sadece sana."

Onu kelimelerin ötesinde istiyordu. Kanı damarlarında hızla akıyor ve amcığı içine girilmesi beklentisiyle zonkluyordu. Gömleğini yukarı itti, göğüslerini ortaya çıkarmak için sütyeninin kaplarını aşağı çekti. Sertleşip yumuşayana kadar onları emdi. Adam onu kaldırıp içine sokarken, Regan inledi. Regan tüm dünyanın duyması için utanmazca bir çığlık attı. Aleti onu ikiye böldü ve doldurdu. Daha önce hiç bu kadar ıslak, kaygan ve açık olmamıştı, öyle ki sanki adam onun en derin çekirdeğine girmiş gibiydi. İnlemeleri yüksek ve ıstıraplıydı. Adam sert hamleleriyle kulağına hayvani bir sesle homurdandı. Onu sertçe göğsüne bastırdı ve gömleğinin kumaşı meme uçlarını aşındırdı. Regan kollarını adamın omuzlarına doladı ve ona sarıldı. Ve doruk noktası gelip onu paramparça ettiğinde, onun adını haykırmaktan, onu sevdiğini haykırmaktan kendini alıkoyamayacak kadar kırılmıştı.

Onun sözleriyle nefesi kesildi ve boşalana, kadın tekrar dolana kadar ardı ardına hamlelerle içine boşaldı.

O son, vahşi orgazmdan sonra birbirlerine bağlı kaldılar, kadının bacakları adamın kalçalarına, adamın kolları kadının sırtına dolandı.

"Her zaman Paris'te sevişmek istemişimdir," dedi.

Başını kaldırdı ve ona baktı. "Beni seviyor musun?"

Sanki iki artı iki kadar açıkmiş gibi, "Tabii ki biliyorum, velet," dedi. İsteksizce onun kollarının arasından ayrıldı, ayağa kalktı ve kendini toparladı. "Seni neden terk ettim sanıyorsun? Senin mutlu olmanı, kendimin mutlu olmasından daha çok istedim."

"Tahmin et ne oldu? İkimizin de mutlu olmasının bir yolu var..."

O daha ne olduğunu anlamadan, adam ayağa kalktı ve kız onun omzuna atıldı.

"Kıbrıs'ta mı yoksa Cebelitarık'ta mı evlenmeyi tercih edersin?" diye sordu. "İkisi de kaçmak için uygun."

"Beni yere indir, Brat."

"Bu resim akrilik mi?"

"Ne?" Resmine baktı - baş aşağı bile güzel görünüyordu. "Evet. Neden?"

"Sadece kuru olduğundan emin . Onu alıyoruz."

O kadar çok gülüyordu ki canı acıyordu, bu da adam tabloyu şövaleden alıp kapıya taşırken ona doğru düzgün bağırmasını zorlaştırıyordu.

"Kıbrıs mı Cebelitarık mı?" dedi. "Ben Cebelitarık'tan yanayım ama Lia şu anda Kıbrıs'ta. Kız kardeşimle tanışmak ister misin?"

Regan, sonunda onu yere bıraktığında adamın boğazını sıkacaktı. Sırtına yumruk atmayı denedi ama bu, tuğla bir duvara pamuk topları fırlatmak gibiydi. Adama bir çentik atmaya çalışırken, bileğindeki dövmeyle göz attı, artık saat takmadığı için saatiyle örtülmüyordu.

Buna pişman olacaktı. Belki de. Ya da olmayacaktı. O ne biliyordu ki? Evelyn de Morgan'ın kızının ailesi hakkında söylediği ünlü söz neydi? Bütün sanatçılar aptaldır mı? Belki de haklıydı.

Regan nefesini tutarak, "Cebelitarık," dedi.

"Harika. İstersen İspanya'da da birkaç gün geçirebiliriz. Noel'de Lia ile tanışabilirsin."

Bunun üzerine onu ayağa kaldırdı ve öptü. Ama uzun bir öpücük değildi. O daha sonra olacaktı.

Önce çantasını hazırlaması, pasaportunu bulması ve kıyafetlerini değiştirmesi gerekiyordu. Hepsini rekor bir sürede yaptı ve kısa süre sonra Charles de Gaulle Havaalanı'na giden bir taksiye bindiler. Onu tabloyu iyice kuruması için geride bırakmaya ikna etti, ama ancak balaylarından sonra Wingthorn'a göndereceğine söz verdikten sonra. Son düşün

Planlaması aylar sürmüştü ve bu seferki aceleye geldi,
telaşlıydı, deliydi, deliydi, ama olması gerektiği gibiydi.
Sanat ebedi olabilirdi ama hayat kısıydı.
Kaybedecek bir anları bile yoktu.

İNCİ

TCehennemde sanat yoktu.
Bu yüzden cehennemdi.

Cehennem bir yıkım yeridir, sanat ise yaratma eylemidir. Yıkım ve yaratım birbirini iter ve bu yüzden Malcolm cehenneme daha fazla dayanamayacağını anladığında, kendini özgürleştirmek için yapabileceği tek şeyi yaptı.

Bir sanatçı yarattı.

Yıllardır gözünü "çocuklarından" ayırmamıştı. Gayrimeşru büyük torununun sanat kariyerine devam etmek yerine yanlış bir yola girip evlendiğini öğrendiğinde, bir taşla bir sürü kuş vurabileceğini fark etti. Tek yapması gereken onu tekrar doğru yola sokmak, olması gereken sanatçıya dönüştürmektir. Regan on yıl sonra bitirdiği ilk tuvale imzasını attığı anda Malcolm, balinanın karnından çıkan Yunus gibi cehennemden fırlamıştı.

Arthur için mükemmel bir eş bulmuş, Charlie'yi ailenin gözüne tekrar sokmuş ve Godwick ailesinin iki yarısını, onları tekrar bir araya getirmenin hiçbir olumsuz sonucu olmayacak kadar uzun bir süre bölünmüş olarak yeniden birleştirmişti. Birlikte geleceklerine gelince... Malcolm'un umut etmek için bir nedeni vardı.

Cehennem, açıkçası, cehennem gibiydi. Şeytanın en sevdiği işkence, lanetlilere sevdiklerinin çektiği ve gelecekte çekeceği tüm ıstırapları, erken ya da acı verici ölümleri de dahil olmak üzere göstermekti. Regan'ın bunu başaracağını bu şekilde biliyordu, çünkü Yaşlı Tırmık Malcolm'a çetin bir kanser savaşının görüntülerini göstermesine rağmen -Arthur tüm bu süre boyunca onun yanındaydı- Şeytan ona Regan'ın trajik ve çok yakın ölümünün görüntüsünü göstermemişti. Bu iyileşeceği anlamına geliyordu. Çok uzun bir süre yaşayacak, sevecek ve sanat yapacaktı.

Yani. Tanrı'ya şükürler olsun ve güzel kızları geçelim, Malcolm Godwick tekrar özgür bir adamdı. Bazı şartları olan özgür bir adam. Cennete götürülmedi. Hayır, Dünya'ya geri gönderilmişti, ikinci bir şans verilmişti. İkinci hayatına nerede başlayacağını seçmesine bile izin verilmişti.

Pearl'ün sigara salonuna göz gezdirirken, gerçekten de kendi gününden pek farklı görünmediğini düşündü -yüz yıl önce. Aynı koyu renk paneller. Aynı eski sandalyeler ve kanepe. Raflarda aynı küflü, tozlu, kimsenin okumaya tenezzül etmediği deri ciltli kitaplar. Ancak salonda yeni bir tablo asılıydı. Geleceğin Godwick Kontesi Regan tarafından satın alınmış olmalıydı. Ressam muhteşem Lilla Cabot Perry'ydi ve tabloda parmağıyla başparmağı arasında tek bir inci tutan, şık giyimli zarif bir genç kadın resmedilmişti. Uygun bir şekilde, adı İnci'ydi.

Malcolm, The Times ve bir puro ile oturdu. Güzel. Politikacıların hâlâ her zamanki gibi aptal ve yozlaşmış olduklarını, gazetelerin hâlâ her zamanki gibi aynı çürümüşlük ve dedikoduları yayınladıklarını görüyordu. Ancak kadınlar şimdi onun zamanında olduğundan daha da güzeldi. Oylama onlar için çok iyi olmuştu. Acaba bugün genç bir bayanı kendisine güven oyu vermesi için ikna edebilir miydi? Aslında şimdi iyi bir zaman olabilirdi.

Kâğıdını kapattı ve bir kenara fırlattı. Purosunu söndürdü ve sigara salonunu terk etti.

Hemen asansörlere doğru yürüyen sarışın, iri mavi gözlü bir kız gördü. Kırmızı paltosu ona çok yakıştıyordu ama yatak odasının zeminine daha da çok yakışacaktı.

Asansörde ona yetişti. "Affedersiniz hanımefendi," dedi, "burada mı çalışıyorsunuz?"

"Ben patron için çalışıyorum, Leydi Ferry," dedi.

"Oh, ama sen..." sesini alçalttı, "burada çalışmıyorsun."

Ona bir aşağı bir yukarı baktı. Ah, bir erkeğe et parçası gibi davranmaktan çekinmeyen bu modern kızlara bayılıyordu.

"Bilmiyorum," dedi. "Belki de burada çalışıyorumdur. Sende bir atın horozu ve bir askerin vücudu var mı?"

Özgür kadınlar. Yasal fahişelik. Güvenilir doğum kontrolü. Lord Malcolm Godwick yirmi birinci yüzyılı çok sevecekti.

"Evet," dedi.

"Emirle amcık yemek mi?"

"Hayır, ama nazıkçe sorarsan yaparım. Yalvarırsan iki kez." "Şaplak atmayı sever misin?"

"Bu yüzyılın en hafif ifadesi olurdu, canım."

Bu yorum güzel bir sarışın kaşını kaldırdı. Öğle yemeğinden önce biraz sertlikten her zaman hoşlanmıştı.

", o zaman sanırım burada çalışıyorum."

"Adım Malcolm. Ya siz?"

"Zoot," dedi. "Bu sadece bir takma ad. Gerçek adı Greta."

"Ah, buraya aitsin o zaman. Greta isminin 'inci' anlamına geldiğini biliyor muydunuz?"

"Öyle mi? Bunu hiç bilmiyordum." Genişçe gülümsedi. "Çok değerli bir inci değil, buna söz veriyorum. Ben çok makul biriyim."

"Senden her saniye daha çok hoşlanıyorum," dedi.

"Odamı görmek ister misin? Evcil bir kuzgunum var."

"Klitorisini görmeyi tercih ederim."

Gözlerini kırptırdı, sonra sırtıttı. "Bunu sen de görebiliyorsun."

Asansöre adım attılar. Kapılar yavaşça kapandı ve kısa bir an için Lord Malcolm Godwick'in etrafını sardılar, böylece yaldızlı bir portre çerçevesinin içinde, hınzır yüzünde hınzır bir gülümsemeyle, yanında pek de pahalı olmayan bir inci olan sevgili Greta ile duruyormuş gibi göründü.

Bütün dünya onun istiridyesiydi.

SON.

TEŞEKKÜRLER

Bir kitap yazmak için çılgınca kararlı ve heyecanlı bir yazar gerekebilir, ancak bir kitabı düzenlemek için bir köy gerekir. Jenn LeBlanc, Bethany Hensel ve Kira Gold'a kartal gözleri ve parlak beyinleri için kalbimin derinliklerinden (ve kalbimin) teşekkür ederim. İnci onlar sayesinde çok daha iyi bir kitap oldu. Yakışıklı dahi kocam Andrew Shaffer'a bu güzel kapak için ve 8th Circle Press'in her kitabına saatlerce emek verdiği için teşekkür ederim. Godwicks serisini kucakladıkları için okurlarıma teşekkür ederim. Kucaklanmayı çok seviyorlar, o yaramaz Godwick'ler. Diğer şeylerin yanı sıra.

YAZAR HAKKINDA

Tiffany Reisz, Harlequin's Mira Books'tan çıkan, Amerika Romantizm Yazarları RITA® ödüllü Original Sinners serisinin USA Today çoksatan yazarıdır.

Godwicks serisinin ilk kitabı olan ve 8th Circle Press etiketiyle yayımlanan erotik fantezisi The Red, NPR Yılın En İyi Kitabı ve Goodreads Ayın En İyi Romanı seçildi.

Tiffany, Kentucky'de kocası yazar Andrew Shaffer ve iki kedisiyle birlikte yaşıyor. Kediler yazar değil.

Tiffany Reisz e-posta bültenine abone olun ve Reisz'in Original Sinners evreninde geçen bağımsız bir e-kitap romanı olan Something Nice'in ücretsiz bir kopyasını alın:

www.tiffanyreisz.com/mailling-list

TIFFANY REISZ'IN DAHA FAZLA KITABI

Godwicks-Standalones

[KIRMIZI GÜL](#)

Gotik Romanslar-Standalones

[BURBON HIRSIZI](#)

[MÜDÜRÜ ŞANSLI](#)

[OLANLAR](#)

[GECE İŞARETİ](#)

Orijinal Günahkarlar Serisi

[THE SIREN](#) (1. Kitap)

[THE ANGEL](#) (2. Kitap)

[THE PRINCE](#) (3. Kitap)

[MİSTRESS THE](#) (Kitap #4)

[SAINT](#) (Kitap #5)

[KRAL KRALİÇE](#) (Kitap

#6) [BAKİRE](#) (Kitap #7)

(Kitap #8) [PAPAZ](#) tap #9)

Orijinal Günahkarlar-Standalones

[AÇIK ARTIRMA](#) (daha önce DANIEL İKİNCİ BÖLÜM olarak
yayımlanmıştır) [ŞATO](#)

[THE GIFT](#) (daha önce SEVEN DAY LOAN adıyla
yayımlanmıştır) [THE LAST GOOD KNIGHT](#)

[KÜÇÜK KIRMIZI BAŞLIKLİ KIRPINTI](#)

[BİR KIŞ GECEİ RÜYASI](#)

[YARAMAZLIK](#)

[METRESİN DOSYALARI](#)

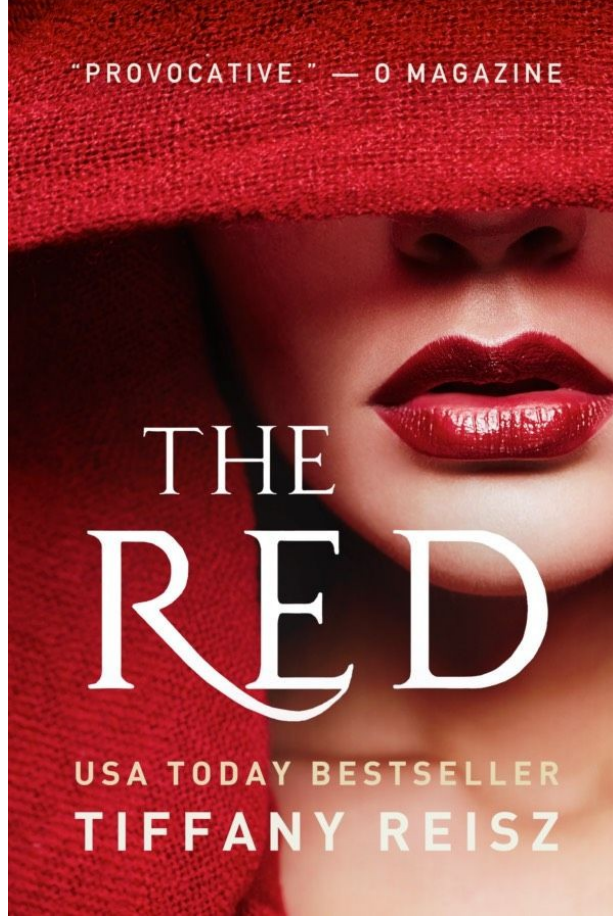
MÜKEMMEL KOVBOY RESMİ
THE RETURN (CHATEAU'nun devamı) SOMETHING
NICE
BİR KIŞ SENFONİSİ

The Original Sinners-Collections ABSOLUTION
(Avustralya'ya özel; baskısı tükendi) THE
CONFESSIONS
MICHAEL'İN KANATLARI
ARZUYA TESLİM İÇİNDE OLMAK/ZEVKYANMAK İŞ
MASALLARI(duoloji) K

Erkekler İş BAYRAM
TATİLİNİ KUTLUYOR
IAN'IN YASAK RÜYA KIZI İÇİ (SBİR ARALIK ön bölümü) SICAK BİR
ARALIK

Cosmo Kırmızı-Sıcak Okumalar-Standalones
YANLIŞ DAVRANIŞ
SEIZE THE NIGHT (baskısı tükendi)

MALCOLM GODWICK 'KIRMIZI'NIN PEŞİNDE

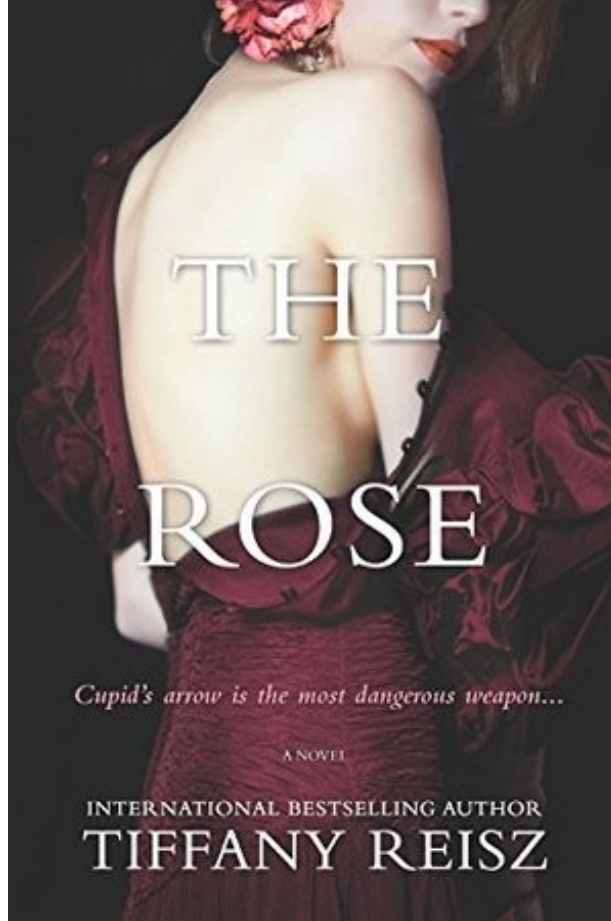
Mona Lisa St. James ölüm döşeğinde bir söz verdi.
annesinin sanat galerisini kurtarmak için her şeyi yapar.
Galeriyi satmaktan başka çaresi olmadığını anladığı anda,
gizemli bir adam Kırmızı'yı kurtarmayı teklif eder... ama
sadece kabul ederse
bir yıl süreyle kendisine teslim edecektir.

**"Lezzetli bir şekilde sapkın.... Anne Rice'ın 'Beauty'
serisine benziyor." - Library Journal (Yıldızlı Eleştiri)**

[e-Kitap](#), [Ciltsiz Kitap](#), [Kitaplık Ciltli ve Sesli](#)

8th Circle Press ve Tantor Audio

ARTHUR'UN KIZ KARDEŞİ LIA GODWICK İLE TANIŐIN

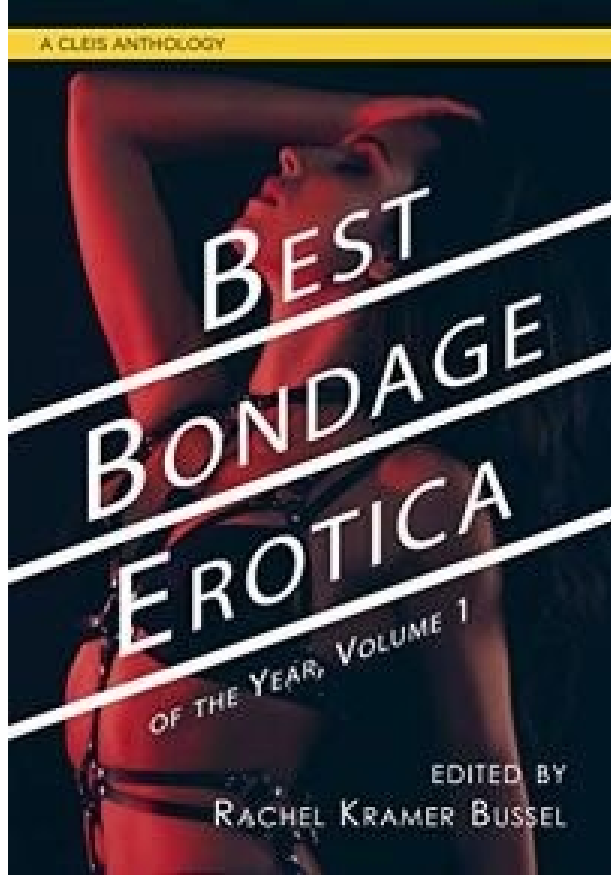
Lia Godwick'in üniversite mezuniyet partisinin olduğu gün, Gül kylix bilinen nadir bir eser olan güzel bir şarap kadehi alır. Yunan erotik aşk tanrısı Eros'un tapınak törenlerinde kullanılırdı ve en mahrem cinsel fantezileri hayata geçirme gücüne sahipti...

"Mitolojik dünyanın gür ve yaratıcı hayallerinde geçen yoğun, uzun seks sahneleri, bu romanı daha da yüceltiyor.

erotik romanı daha sıradan üstünde tutuyor." - Publishers Weekly (Yıldızlı Eleştiri)

MIRA Books'tan e-Kitap, Ciltsiz Kitap ve Sesli Kitap

GODWICK'LER GERİ DÖNÜYOR...

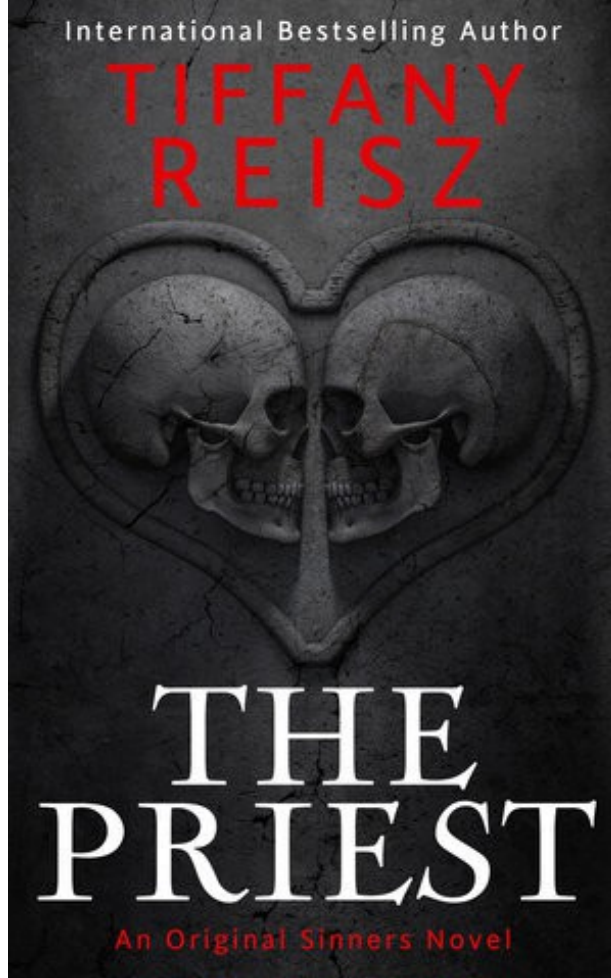

Erotika ustası ve ödüllü editör Rachel Kramer Bussel, en çarpıcı esaret hikâyelerini tek bir muhteşem koleksiyonda topladı: Yılın En İyi Esaret Erotika Kitabı, Cilt 1. "Merlin'in Baştan Çıkarıcılığı," bir bağımsız Godwicks kısa hikayesi!

"Tiffany Reisz'in [kısa öyküsü] 'Merlin'in Baştan Çıkarıcılığı' seksi ve yaratıcı önermesiyle kalıcı bir etki bırakıyor." - Publishers Weekly

[Cleis Press'ten e-Kitap, Ciltsiz Kitap ve Sesli Kitap](#)

TIFFANY REISZ'DEN DE

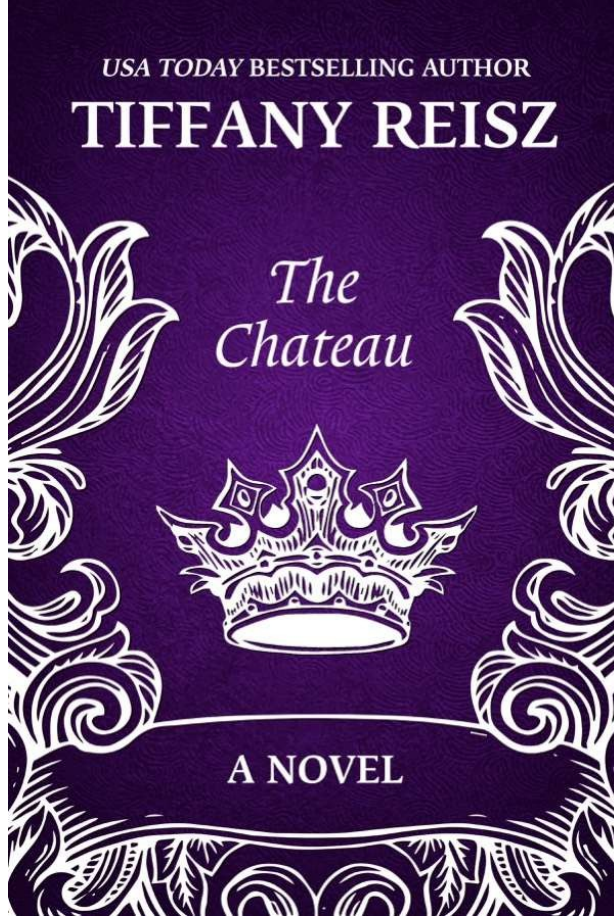

Tiffany Reisz'in USA Today çoksatanı Original Sinners serisi, Kraliçe'nin uzun zamandır beklenen devam kitabıyla geri dönüyor.

Rahip, Reisz'in Orijinal Günahkârlar serisi için yeni bir dönemin başlangıcı ve yeni okuyucular için mükemmel bir başlangıç noktası.

[8th Circle Press ve Tantor Audio'dan](#)
[e-Kitap, Ciltsiz Kitap ve Ses](#)

TIFFANY REISZ'DEN DE

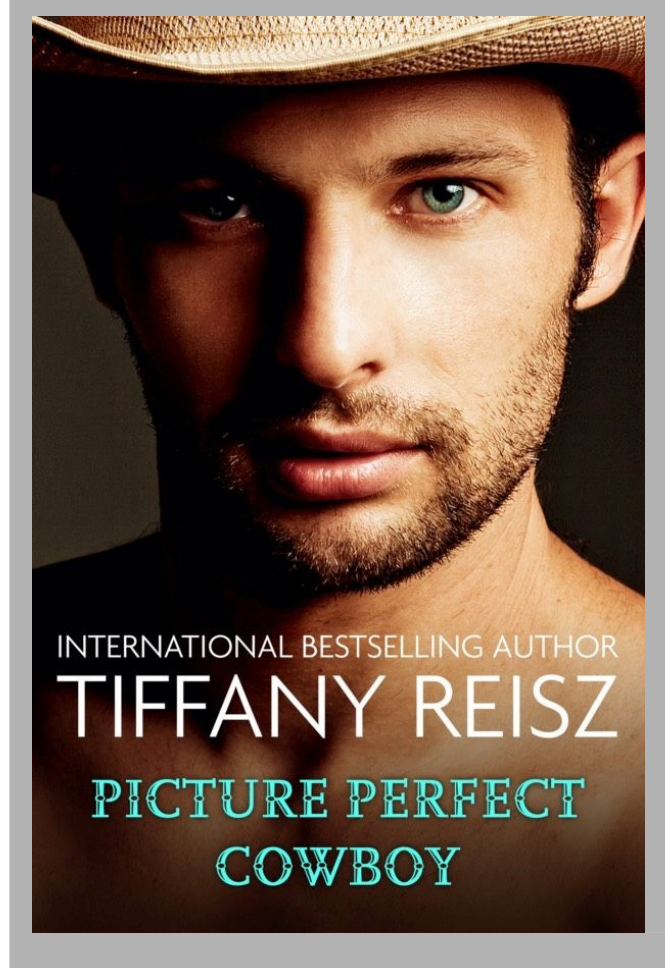
Teğmen Kingsley Boissonneault her şeyi yapmıştır: yalan söylemiş, yalan söylemiş ve emir altında öldürmüştür. Şimdi yeğeni bir seks tarikatının içinde kaybolmuştur ve Kingsley onu güvenli bir şekilde eve getirmekle görevlendirilmiştir. O olacak mı

Bilge, güçlü ve güzel bir kadın olan esrarengiz Madam'a karşı koyabilecek mi?

"Ustaca ve zengin.... Şiddetle tavsiye edilir." - Library Journal (Yıldızlı Eleştiri)

e-Kitap, Ciltsiz Kitap, İmzalı Numaralı Ciltli ve Kitap,
Kitaplık Ciltli Kitap ve Sesli Kitap
8th Circle Press ve Tantor Audio

TIFFANY REISZ'DEN DE

Jason "Still" Waters'ın hayatı dışarıdan mükemmel görünmektedir; para, şöhret ve adının önünde "Dünya Şampiyonu Boğa Binicisi" yazmaktadır. Ama Jason'ın bir sırrı vardır, hiç bilmediği bir sır. kimseye söylemeyi planlamıyordu... ta ki Simone ile tanışana kadar. O, hayallerinin sapık kızı... ve muhafazakâr ailesinin en kötü kâbusu.

Picture Perfect Cowboy, bağımsız bir erotik Tiffany Reisz'den çok satan Original Sinners serisinde geçen romantizm.

8th Circle Press ve Tantor Audio'dan e-
Kitap, Ciltsiz Kitap ve Sesli Kitap

İNCI

Telif Hakkı© 2020 Tiffany Reisz

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, önceden yazılı izin alınmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez. Yayıncının izni, 8th Circle Press (8th Circle Entertainment'ın bir bölümü), Louisville, Kentucky, A.B.D.

Bu eserde yer alan tüm karakterler hayal ürünüdür. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Ticari Ciltsiz ISBN: 9781949769166 Sesli kitap

Tantor Audio'dan edinilebilir

Kapak tasarımı Tiffany Reisz ve Andrew Shaffer tarafından yapılmıştır. Unsurlar Arcangel lisansı altında kullanılmıştır.

The Pearl Hotel logosu Andrew Shaffer tarafından tasarlanmıştır

İç mekan resimleri kamu malı görsellerden çoğaltılmıştır. Krediler: İnci Lilla Cabot Perry (1913), Şemsiye Marie Bashkirtseff (1883), Mary Cassatt'ın İnci Kolyeli Kadın (1879) ve Evelyn de Morgan'ın Fosfor ve Hesperus (Sabah Yıldızı ve Akşam Yıldızı) (1881) adlı eserleri.

www.8thcircle.com

Birinci Baskı. e-Kitap Versiyon 1.0.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.